

Vương Gia Lãnh Khốc Vương Phi Nhiều Chuyện

Contents

Vương Gia Lãnh Khốc Vương Phi Nhiều Chuyện	2
1. Q.1 - Chương 1: Xuyên Qua Ngoài Ý Muốn	2
2. Q.1 - Chương 2: Bị Đánh	4
3. Q.1 - Chương 3: Về Nhà!	6
4. Q.1 - Chương 4: Công Chúa Tiêu Tiêu	7
5. Q.1 - Chương 5: Phong Mãn Lâu, Sơ Ngộ Hoa Vô Ngân	8
6. Q.1 - Chương 6: Đại Náo Phong Mãn Lâu	9
7. Q.1 - Chương 7: Lần Thứ Hai Bị Đánh (1)	11
8. Q.1 - Chương 8: Lần Thứ Hai Bị Đánh (2)	12
9. Q.1 - Chương 9: Thương Quan Kỳ Dịu Dàng Và Phần Nộ	14
10. Q.1 - Chương 10: Làm Nha Hoàn Bên Cạnh Hắc	15
11. Q.1 - Chương 11: Ta Muốn Bay!	17
12. Q.1 - Chương 12: Ta Muốn Bay	20
13. Q.1 - Chương 13: Gặp Lại Cổ Nhân	21
14. Q.1 - Chương 14: Hôn Hoàng Đế	23
15. Q.1 - Chương 15: Tranh Cãi, Bị Ám Sát	25
16. Q.1 - Chương 16: Giao Chiến	27
17. Q.1 - Chương 17: Tiêu Tiêu Xuất Giá!	29
18. Q.1 - Chương 18: Sự Thay Đổi Của Hắc	30
19. Q.1 - Chương 19: Mở Rộng Tấm Lòng!	31
20. Q.1 - Chương 20: Trúng Độc	33
21. Q.1 - Chương 21: Chân Tướng Và Đoạn Tình!	35
22. Q.1 - Chương 22: Xuất Chinh Thay Chàng	37
23. Q.1 - Chương 23: Nước Mắt Chia Ly	39
24. Q.2 - Chương 24: Lần Đầu Tới Quân Doanh, Giấu Giếm!	41
25. Q.2 - Chương 25: Linh Đặc Chúng	43
26. Q.2 - Chương 26: Vương Gia Mà Lại Như Vậy Sao?	44
27. Q.2 - Chương 27: Trận Chiến Mở Màn Nguy Hiểm	45
28. Q.2 - Chương 28: Đỉnh Ước	47
29. Q.2 - Chương 29: Chặn Đứt Lương Thảo (1)	49
30. Q.2 - Chương 30: Chặn Đứt Lương Thảo (2)	51
31. Q.2 - Chương 31: Lam Anh	52
32. Q.2 - Chương 32: Đại Thắng (1)	54
33. Q.2 - Chương 33: Đại Thắng (2)	55
34. Q.2 - Chương 34: Ghen Tuông Quá Mức!	57
35. Q.2 - Chương 35: Có Thai!	58
36. Q.2 - Chương 36: Trận Chiến Ác Liệt	60
37. Q.2 - Chương 37: Mỹ Nhân Kế (1)	62
38. Q.2 - Chương 38: Mỹ Nhân Kế (2)	63

Vương Gia Lãnh Khốc Vương Phi Nhiều Chuyện

Giới thiệu

Nhan đề truyện Vương Gia Lãnh Khốc Vương Phi Nhiều Chuyện cũng phần nào gợi mở cho bạn đọc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-lanh-khoc-vuong-phi-nhieu-chuyen>

1. Q.1 - Chương 1: Xuyên Qua Ngoài Ý Muốn

Công ty

“Mặc Vũ, ngày mai cô không cần đến công ty làm nữa.”

Quản lý nói xong quay lưng đi ra, bỏ mặc Mặc Vũ chết đứng tại đó.

Trên đường lớn.

Mặc Vũ đứng giữa khu trung tâm mà lơ đãng nhìn dòng người qua lại, lòng tự hỏi không biết đi đâu về đâu đây. Trong một tháng mà ba lần bị đuổi, cũng chỉ vì một lý do. Nàng chướng tai gai mắt khi nhìn thấy con chủ tịch sầm sỡ các nữ nhân viên nên dạy dỗ cho hẳn một trận. Nhưng sự đời thật khó đoán, nàng trở thành cái đích ọi người chỉ trích, rồi còn bị đuổi việc. Đúng là đen hơn chó mực. Nếu vài ngày nữa mà không tìm thấy nổi một công việc thì nàng sẽ phải kế thừa sản nghiệp tại Mỹ do cha sắp đặt. “Haizzz”, ngả ra sau ghế, nàng buông tiếng thở dài bất lực.

“Cướp, cướp.” Tiếng hét như sấm xuyên qua tai nàng.

Nàng nhìn về nơi phát ra tiếng động ấy, thấy một nam thanh niên đi xe máy, tay cầm túi xách còn chạy đuổi theo sau là một cô gái. Người đi đường thản nhiên như không, chẳng một ai có ý định giúp đỡ cả. “Tên cướp kia, đứng lại”. Nàng hô to một tiếng rồi liền đuổi theo, nàng không phí thời gian mà đứng mắng mọi người, bắt cướp vẫn quan trọng hơn. Nhưng hắn đi xe máy, trừ phi chân nàng là chân ngựa thì may ra mới đuổi kịp, nàng vội vã xoay người tìm đường tắt.

Trong ngõ nhỏ.

“ Vẫn còn chạy?” Nàng chuẩn bị sẵn sàng tư thế chiến đấu,

“Cút ngay, đừng có xía vào chuyện người khác, nếu không đừng có trách ta”. Tên cướp trợn mắt uy hiếp nàng.

Nhẹ nhàng hất tóc mái lòa xòa trước mắt, nàng cười nói: “Ta muốn xem mi giỏi tới đâu.” Nói xong nàng bất ngờ nhảy lên, tung ngay một cú đá vào tên cướp kia, chỉ thấy người và xe cùng ngã xuống. Nàng đến gần co chân đá thêm một cái nữa, tên cướp chỉ muốn xỉu tại trận.

“Có chút bản lĩnh cón con mà cũng học đòi đi làm cướp, đúng là to gan. Thật lãng phí khi cao thủ như ta đây phải ra tay đối phó với mi.” Mặc Vũ lắc đầu, cúi người nhặt túi xách rồi xoay người bước đi. Bất chợt nhận ra cái gì đó lóe sáng phía sau lưng, nàng quay đầu lại, trước ngực đã bị đâm bởi một con dao, chảy

máu không ngừng, còn tên cướp trước mặt thì sợ hãi. Ý thức của nàng bắt đầu tan biến, tên cướp trước mắt chỉ là một bóng người mờ ảo, nàng ngã người về phía sau rồi từ từ ngã xuống. Trước khi hôn mê nàng đã kịp thở với trời, nếu tai qua nạn khỏi nàng sẽ không bao giờ xen vào việc của người khác nữa.

Phong Quốc

“Aaa...” Mặc Vũ rên nhẹ 1 tiếng, đưa tay lên sờ trước ngực xem như thế nào. Không đau? Chẳng nhẽ toàn thân tê liệt nên tay chân bị mất hết cảm giác. Không phải chứ? Có làm sao thì cũng đừng để nửa đời còn lại của nàng nằm yên một chỗ. Thật may mắn, nàng bắt đầu cảm thấy toàn thân đau nhức, móng đau, đầu đau, chân cũng đau. Chẳng nhẽ nàng bị tên cướp tra tấn? không được, từ nhỏ nàng đã được cưng chiều, kể cả khi chảy xước tí chút là cha đã lo cuống cuồng, vậy mà bây giờ chỉ một tên ất ơ lại dám động đến nàng. Nàng nhất định phải gặp hấn tính sổ. Nàng ngồi phất dậy dậy, “A, đau, đau quá.” nàng không nhận được rên rỉ.

“Vương phi, cuối cùng người cũng chịu tỉnh, Thái Nhi lo lắng gần chết.” Một cô gái nhỏ nhẩn chạy tới tươi cười nói. Mặc Vũ nghi ngờ nhìn, thầm nhận xét cô gái này thật đáng yêu, tóc tết bím hai bên, ánh mắt to tròn như nước. Đợi chút, Vương phi? Cô gái ấy gọi nàng là Vương phi ư? Nàng kinh ngạc nhìn quanh bốn phía, chỉ có mình nàng và mùi trầm hương thoang thoảng. Không có một ai nữa ngoài nàng và cô gái vừa vào. Trong đầu nàng lúc này hiện ra hàng ngàn câu hỏi. Làm việc tốt là sai ư? Cho dù xen vào việc của người khác là không tốt nhưng có nhất thiết phải phạt tội xuyên qua như thế này không? Được rồi, mặc kệ đi, ít ra còn có thể gặp soái ca không biết chừng, nhưng vì sao mà dùng một cái đã bắt ta xuyên qua một thân thể đã có chồng thế này? Lỡ hấn ta là một người xấu xí quái dị thì sao? Thật không hiểu nổi. Phải làm gì bây giờ? Cha, con cầu xin cha hãy tới bắt con về đi, con nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời cha.

“Vương phi, người đã hôn mê mười ngày, Thái Nhi thực sự rất lo lắng, người muốn hù chết Thái Nhi sao?” Giọng nói đầy vẻ hờn dỗi, trách móc.

Mặc Vũ không hề giận dữ trước cử chỉ của Thái Nhi. Nàng khẽ nhún mày, nha đầu này nói năng dài dòng quá.

“Thái Nhi, hiện giờ đầu óc ta trống rỗng, không nhớ được gì cả, người có thể nói cho ta biết ta bị làm sao không?” Mặc Vũ thản nhiên nói, đưa mắt nhìn Thái Nhi.

“Vương Phi, người...?” Thái Nhi nghi ngờ nhìn nàng, nhưng vẫn thuật lại những chuyện nàng biết cho Mặc Vũ.

Nghe Thái Nhi nói xong Mặc Vũ khóc không ra nước mắt. Thiên hạ này được phân chia làm bốn nước, gồm Phong quốc, Hoa quốc, Tuyết Quốc, Nguyệt quốc. Đứng đầu là Phong quốc cũng chính là nơi Mặc Vũ đang ở. Chồng “nàng – thân thể Mặc Vũ đang dùng” là Tam Vương gia Lý Vân Lạc, quyền uy tột đỉnh, ngay cả Hoàng Thượng cũng phải nhún nhường hấn đôi ba phần.

Ngay từ khi còn nhỏ, Tam Vương gia Lý Vân Lạc đã đem lòng yêu Mặc Vân, chị của thân thể này, còn đang mang thai nữa. Nhưng khi ấy Tam Vương gia bị người trong Hoàng tộc xa lánh, bắt lưu đày, bọn họ còn bắt phá thai, gả Mặc Vân cho Lý Vân Thiên, cũng chính là đương kim hoàng đế. Sau khi trở về Lạc Vương gia biến thành một kẻ tàn bạo, giết người không ghê tay. Sau khi lấy “nàng” đã dùng đủ mọi cách tra tấn, còn thản nhiên nói: “Trừ phi người chết, nếu không dùng hòng thoát khỏi ta”. Điều duy nhất an ủi Mặc Vũ là thân thể này cũng tên giống nàng, nhưng dùng vào cái rắm gì chứ.

“Vương phi, chúng ta mau trốn đi. Vương gia thật sự rất rất đáng sợ, trốn đi thì vương phi sẽ không bị hành hạ nữa.” Thái Nhi nói xong e dè quan sát nét mặt vương phi.

Nàng cười mà như mếu. Ngay cả một nha hoàn cũng ủng hộ nàng phải chạy trốn thì nàng cũng đủ hiểu Vương gia kia ghê gớm tới mức nào. Trời ạ, đánh chết tôi đi, để tôi xuyên qua nước khác đi.

2. Q.1 - Chương 2: Bị Đánh

Một tháng trôi qua trong nháy mắt, vết thương trên người đã dần dần khép miệng, tên Lạc Vương gia kia chưa từng xuất hiện một lần, điều này khiến thần kinh Mặc Vũ cũng thả lỏng, bớt cảnh giác. Khí hậu Phong quốc ôn hòa, không có mưa phùn kéo dài như mùa xuân, cũng không nóng bức như mùa hạ. Nàng tựa người vào ghế duỗi thẳng chân, mắt hơi khép lại, thả lỏng mình vào với trời xanh.

“Vũ Nhi “

Mặc Vũ còn chưa để hồn bay bổng được bao xa thì trên người đã cảm nhận được một vòng tay ấm áp. Mặc Vũ không tức giận nhíu mày, nàng không thích kiểu ôm ấp vỗ vập này một tí nào. Đang định cho kẻ lão xược kia một đập, nàng ngước lên nhìn thì không ngờ đối diện lại là ánh mắt chan chứa tình yêu thương. Ấc ặc. Hóa ra là soái ca, khôi ngô tuấn tú, phong độ có thừa, rót nước miếng ~ing.

“Soái ca, người là ai, ta biết người sao?” Mặc Vũ chớp mắt hỏi hẩn, bộ dạng rất đáng yêu.

Người vừa tới hơi thoáng run sợ, chậm rãi buông tay, khó hiểu nhìn nàng, sau đó ghen ngào nói: “Vũ Nhi, ta là đại ca Mặc Phong, muội sao vậy? Thái Nhi, rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra?” Hẩn xoay người về hướng Thái Nhi hỏi lớn tiếng.

“Thiếu gia, người cứu tiểu thư đi, từ ngày tiểu thư đi lấy chồng, chưa có hôm nào là không bị Vương gia đánh cả. Lần trước còn hôn mê mười ngày, thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, mà sau khi tiểu thư tỉnh lại thì quên sạch mọi thứ.” Thái Nhi vừa khóc vừa nói, quỳ trên mặt đất mà đập đầu, nước mắt tí tách rơi xuống, trông đáng thương vô cùng.

Từ đầu đến cuối Mặc Phong chỉ im lặng lắng nghe, nhưng Mặc Vũ cảm giác được hẩn đang tức giận, cổ tay nàng càng ngày càng bị xiết chặt trong bàn tay của hẩn, còn nghe được cả âm thanh răng rắc của xương.

“Ca ca, người đừng nghe Thái Nhi nói bừa, Vương gia đối xử với muội rất tốt, lần trước là Vũ Nhi ham chơi chọc giận Vương gia, nên mới bị phạt, không thể trách Vương gia.” Mặc Vũ nói xong trừng mắt nhìn Thái Nhi một cái, Thái Nhi lập tức ngậm miệng lại.

Sau một lúc lâu im lặng, Mặc Phong mới mở miệng nói: “Vũ Nhi à, muội không phải giấu đầu, hẩn là người thế nào chẳng nhẽ ca ca lại không biết, hận thù đã sớm che mắt hẩn, hẩn lấy muội vì muốn tra tấn muội, muội có biết không?” Mặc Phong nói xong thấy lòng ghen ngào, từ nhỏ đến lớn Vũ Nhi đều ở trong nhà, chưa từng một lần bước chân ra khỏi cửa, chưa nếm trải sự đời. Sao có thể chịu đựng được những việc này chứ?

Vì tra tấn nàng? Nghe đến câu này, Mặc Vũ không khỏi tự mỉm cười, xem ra về sau khó có một ngày bình yên.

Nhẹ nhàng nhìn lên, Mặc Phong làm cho nàng đau lòng quá. Khuôn mặt đối diện thoáng chút lệ. Nàng nhớ tới câu, nam nhi có thể rơi máu chứ không rơi lệ mà không khỏi xót xa. Ánh mắt nhìn vào một khoảng xa xăm nào đó, nàng nói: “Ca ca, Vũ Nhi biết tự bảo vệ bản thân, ca ca không lo lắng cho Vũ Nhi.” Nàng nhỏ nhẹ trả lời, nàng không biết rằng làm thế này lại càng khiến Mặc Phong thêm đau lòng.

Hai huynh muội cứ ôm chặt lấy nhau như vậy, mong thời gian mãi ngừng trôi.

“Chắc chắc, quả là tình nghĩa huynh muội, ai không biết có khi lại tưởng rằng đây là tình yêu nam nữ.” Một tiếng trêu chọc vang lên.

Mặc Vũ hơi hoảng loạn, nàng biết người vừa nói chẳng có chút gì gọi là thiện cảm đối với nàng.

Mặc Phong buông tay vội chạy đến trước mặt người vừa nói, thô lỗ túm áo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đã làm gì Vũ Nhi mà biến nàng ra nông nổi này?” Lý Văn Lạc không thèm đẩy ra, mặc kệ kẻ đang túm áo mình, dùng ánh mắt khinh thường mà quét lên người Mặc Vũ.

Hẩn chính là Lạc Vương gia? Đã rất nhiều lần nàng tưởng tượng cảnh hai người gặp nhau nhưng không thể ngờ tình huống lại như vậy. Hẩn thật sự rất tuấn tú, đôi môi hơi hơi cong lên, khí phách hiên ngang. Mặc Vũ ngây người ra ngắm nhìn vẻ đẹp ấy.

“Tiện nhân đúng chỉ là tiện nhân, bổn vương đã dùng mọi cách tra tấn cô ta, vậy mà vẫn một lòng yêu bổn vương.” Nói xong, hắn cười lên một cách ngạo mạn, thuộc hạ đi theo cũng cười to phụ họa.

Nàng làm sao vậy? Chẳng lẽ còn ảo tưởng hắn coi trọng nàng. Người hắn yêu là Mặc Vân, sẽ không bao giờ có chuyện hắn yêu nàng đâu. Mặc Vũ tự giấu cợt khi bản thân, xua đi cái ý tưởng ngu xuẩn này.

“Lý Vân Lạc, người có còn là người không khi ra tay với một nữ nhi yếu đuối?” Mặc Phong lại làm khó dễ.

Lý Vân Lạc không hề biểu lộ cảm xúc, nhẹ vung tay lên, chỉ một động tác đã thoát khỏi Mặc Phong. Rồi sau đó ngồi trên ghế đá, vỗ tay, một đám tỳ nữ tiến lên xoa vai nắn chân cho hắn, rất thích thú, một lúc lâu sau mới nói: “Yếu đuối? Vậy năm xưa lúc các người giết con ta có nghĩ nó vô tội không, đã từng nghĩ Vân Nhi cũng là nữ nhi yếu đuối chưa?”

Mặc Phong trầm mặc một lúc lâu, rồi sau đó nói một câu: “Bất kể thế nào chẳng nữa, có ta ở đây người đừng hòng động tới một cọng tóc của Vũ Nhi.”

“Vậy sao? Ta đây muốn xem người bảo vệ cô ta như thế nào. Người đâu, bắt Mặc Phong lại.”

Mặc Phong võ công không kém, nhưng bên cạnh Lý Vân Lạc có nhiều cao thủ, đánh chưa được vài chiêu đã bị bắt lại.

“Lý Vân Lạc, người có coi Vương pháp ra gì không?” Mặc Phong bức tức hét lớn.

“Vương pháp? Bổn vương chính là vương pháp, nhanh, đưa tiện nhân kia ra đánh 100 trượng cho ta.” Hắn nói xong liền đi về phía Mặc Phong, cười nhạo nói: “Các người không phải có tình huynh muội sâu nặng sao? Ta đây muốn nhìn xem người làm cách nào cứu được cô ta.”

Thị vệ túm lấy nàng lôi đi, Mặc Vũ giãy giụa thoát ra, nàng đi về phía Mặc Phong, lau nước mắt trên mặt Mặc Phong một lần nữa, kiên định nhìn ca ca, rồi sau đó nàng chuyển sang nhìn Lý Vân Lạc, một lúc lâu sau cũng không rời, ngay khi hình bóng Lý Vân Lạc không còn, nàng nở nụ cười, cười tới run rẩy, cười buồn bã, đây chính là kết quả mà nàng muốn. Từ đầu đến cuối nàng chưa hề mở miệng, nàng đang tìm sơ hở của hắn, rốt cục nàng đã nhìn ra, nội tâm của hắn rất yếu đuối, thật ra hắn cũng bị tổn thương. Nhìn thấu bên trong con người ấy, tim nàng thất lại...

Cây gậy không hề nương tay khi hành hạ nàng, nàng vẫn nhìn về phía trước, mồ hôi thấm ướt quần áo, máu chảy ra nơi khoe miệng, nàng vẫn kiên định nhìn hắn, cười nhìn hắn.

Hắn luôn luôn trấn định, chưa bao giờ hoảng sợ vì chuyện gì, vậy mà lúc này đây, Lý Vân Lạc hoảng sợ, hắn chưa từng thấy một Mặc Vũ như thế, trước kia nàng chỉ biết khóc, nhưng bây giờ nàng đang nhìn hắn, không rơi lấy một giọt nước mắt. Ánh mắt nhìn hắn đầy vẻ thương hại. Không, hắn không cần sự thương hại, hắn mau chóng nhìn sang hướng khác, không dám nhìn thẳng nàng.

“Lý Vân Lạc, Vũ Nhi không chịu đựng nổi đòn rơi như vậy, ta cầu xin người hãy thả nàng ra, ta sẽ thế chỗ cho nàng.” Hắn chưa bao giờ mở miệng cầu xin ai, vậy mà lúc này đây, Mặc Phong tha thiết cầu xin hắn, chỉ với mong muốn là Vũ Nhi không bị làm sao.

“Vương gia, tiểu thư vừa khỏi bệnh, không thể bị phạt nữa, Thái Nhi sẽ chịu phạt thay tiểu thư. Cầu xin ngài.” Thái Nhi chạy đến quỳ xuống trước mặt Lý Vân Lạc, dập đầu liên tục, trán đã đầy máu.

Bên cạnh Lý Vân Lạc, Thượng Quan Kỳ chưa từng thấy cảnh tượng như thế. Hắn cũng kính nể Mặc Vũ vài phần, hắn quỳ xuống trước Lý Vân Lạc nói: “Lạc, ngay cả chúng ta mình đồng da sắt cũng chịu không nổi 100 trượng, huống chi là nàng? Đánh chết người sau này ngài sẽ không còn trò vui nữa.”

“Thả bọn họ.” Nói xong, hắn phất tay áo rời đi.

“Vũ Nhi ” “Tiểu thư”

Mặc Vũ nở nụ cười nhìn hai người, hai tay nâng lên, run rẩy lau nước mắt cho họ, yếu ớt nói, “Ca ca, chúng ta về nhà được không?”

“Ừ, ừ, chúng ta về nhà.” Mặc Phong khóc không thành tiếng.

Trên khuôn mặt tái nhợt, nàng vẫn tươi cười, nàng tự hỏi lòng, Lý Vân Lạc, rốt cuộc người đã mang bao nhiêu thù hận, liệu ta có thể hóa giải giúp người không? Nàng trầm ngâm đưa mắt về phía người vừa đi khỏi, sau đó dần dần mất đi ý thức, ngất lịm đi

3. Q.1 - Chương 3: Về Nhà!

Khi Mặc Vũ tỉnh lại đã là ba ngày sau khi xảy ra chuyện, lúc mở mắt đã nhìn thấy một bà lão đang ngồi ngủ bên cạnh giường nàng, khóe mắt vẫn còn chưa khô nước. Nàng thấy buồn bực, người già đúng là thích khóc. Khẽ nhíu mày, nàng tựa mình định ngồi dậy, nhưng đau đớn trên người lại làm cho nàng ngã xuống giường, “a”, nàng rên nhẹ .

Tiếng động trên giường làm bà lão vội vàng mở mắt, trong mắt tràn đầy sự vui mừng, bà lão mừng rỡ ôm nàng, nước mắt rơi như mưa: “Vũ Nhi, con đã tỉnh rồi, làm mẹ sợ muốn chết .” Đợi cho Mặc Vũ ngẩng đầu lên thì khuôn mặt bà đã đầm lệ .

“Mẹ”, nàng thở nhẹ, nghiêng đầu vào lòng bà lão, nước mắt lặng yên chảy xuống. Cha à, Mặc Mặc nhớ cha, Mặc Mặc hối hận lắm rồi.

“Vũ Nhi, Vũ Nhi”, một già một trẻ, một trước một sau chạy vào gọi tên Mặc Vũ, hai đại nam nhân lúc này khóc không thành tiếng, bọn họ không ngờ vì suy nghĩ nhất thời dẫn tới quyết định nóng vội, cho nên sự thể mới thành ra thế này.

Mặc Vũ nghi ngờ nhìn Mặc Phong, chỉ khi hắn gạt đầu nàng mới dám kêu, “Cha”, nàng ngọt ngào gọi một tiếng. Chỉ cần một chút sai lầm cũng khó có thể cứu vãn, giờ sai lầm đã xảy ra chỉ mong rằng sẽ sớm kết thúc. Hơn nữa trực giác cho nàng biết, ông lão này sẽ không làm như vậy, như vậy rốt cuộc là làm sao?

“Vũ Nhi, con ngoan của ta.” Giọng nói nghẹn ngào làm đứt dòng suy nghĩ của nàng.

Nhìn hai con người đã qua tuổi ngũ tuần, nàng đau lòng vuốt ve khuôn mặt họ. Năm tháng tàn phai, ánh mắt trong lúc vô tình thoáng nhìn mái tóc kia đã lấm tấm hoa đốm, chắc là bởi vì thương con mà bao đêm mất ngủ. Lý Vân Lạc ngày càng khó hiểu, chuyện này bao giờ mới tới hồi kết? Nghĩ đến Lý Vân Lạc, Mặc Vũ lại thấy lòng quặn đau. Nam nhân với vẻ ngoài phong độ, nhưng nội tâm là một kẻ cô độc, chỉ e mỗi khi đêm khuya nằm ngủ lại bị tỉnh giấc bởi cơn ác mộng năm xưa.

Một con người cao ngạo như thế muốn hắn quên đi chuyện cũ quả là điều không tưởng.

“Haizzzz”, nghĩ vậy, Mặc Vũ ảm đạm cúi đầu, thở dài.

“Vũ Nhi, huynh và cha đã hỏi ý Hoàng thượng cho phép muội về nhà dưỡng bệnh, hơn nữa Hoàng Thượng cũng đã đồng ý.” Mặc Phong sợ Mặc Vũ lo lắng Lạc Vương gia hối tội, vội vàng giải thích.

“Vũ Nhi, về sau cha sẽ hết lòng bao bọc con, cho dù phải chết cha cũng không sợ.” Mặc Thành nhìn Mặc Vũ hứa hẹn nói.

Mặc Vũ biết giờ phút này họ đang hiểu lầm nên vội giải thích: “Cha, Vũ Nhi ở vương phủ rất tốt, mọi người đừng lo lắng, mọi người như thế này làm Vũ Nhi rất khó xử. Nếu mọi người xảy ra chuyện gì Vũ Nhi làm sao sống yên ổn được” . Vũ Nhi nói vậy chỉ mong cả nhà không phải lo lắng cho nàng.

Mặc Thành trầm mặc, người ôm lấy nàng, bỗng nhiên cảm giác Vũ Nhi đã thật sự trưởng thành. Nhưng hắn bắt đầu lo lắng, Vũ Nhi quá lương thiện, như vậy càng khiến cho người ta càng dễ bắt nạt.

Nha đầu Thái Nhi khóc nức nở, cuộc sống của tiểu thư trong vương phủ ra sao nàng là người rõ hơn ai hết, tiểu thư, người quá hiền lành , Thái Nhi chắc chắn sẽ sống chết bảo vệ người an toàn. Thái Nhi nhìn lên, thề với trời.

Ngoài cửa sổ, gia nhân nhìn thấy cảnh này thì khóc không thành tiếng, bình thường lão gia đối xử với bọn họ không tệ, bọn họ vô cùng yêu quý Mặc Vũ, nhưng cũng chẳng thể làm được gì cả, bởi vì đối phương là

lạc Vương gia, là người đáng sợ nhất Phong quốc.

4. Q.1 - Chương 4: Công Chúa Tiêu Tiêu

Người ta đều nói thời gian có thể chữa trị tất cả, sau khi quay về “nhà” Mặc Vũ được cưng chiều hết mức, sự chăm sóc của họ khiến vết thương của nàng lành rất nhanh, thỉnh thoảng nàng đi hóng gió, phơi nắng, còn quần lầy bắt ca ca đưa đi dạo phố, cuộc sống an nhàn như lúc còn ở hiện đại. Nhưng mà không biết vì sao khuôn mặt tàn bạo lạnh lùng của Lý Vân Lạc vẫn luôn xuất hiện trong đầu khiến nàng hỗn loạn, tâm trạng đồng cảm này kết cục rồi sẽ ra sao, nàng đã quên mất lời thề của bản thân, cũng quên bởi vì xen vào việc của người khác nên mới tự nhận lấy hậu quả thế này, nàng chỉ biết mình muốn giúp hắn.

“Công chúa Tiêu Tiêu tới!” Một giọng nói lạnh lạnh vang lên kéo Mặc Vũ về thực tại.

Công chúa? Nàng có quan hệ với công chúa từ khi nào vậy, Mặc Vũ nghi ngờ nhìn Thái nhi, Thái nhi nhún vai, nàng cũng ngỡ ngàng không kém.

“Công chúa vạn phúc!” Nàng cúi người thi lễ.

Người tới chậm rãi nâng Mặc Vũ dậy, Mặc Vũ nhìn nàng, nàng cũng không phải tuyệt sắc gì, đây là cảm giác đầu tiên của nàng về cô gái này, nhưng nhìn vào lại khiến người ta yêu thích.

“Hoàng tẩu đúng là nghiêng nước nghiêng thành, muội mà là nam nhân thì nhất định tranh với hoàng huynh.” Nàng hào phóng khen ngợi Mặc Vũ, lúc nhắc tới Lý Vân Lạc thì ngừng lại. Im lặng một lát, nàng thở dài, có vẻ thương tiếc nói: “Hoàng tẩu, tẩu đã chịu khổ rồi.”

Mặc Vũ kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt của nàng ta rất chân thành, rất đơn thuần, đây là sự quan tâm từ tận đáy lòng. Trong lòng nàng cảm thấy ấm áp.

Hai chân Tiêu Tiêu vắt lên ghế đá, cầm lấy quả táo gặm một miếng rồi nói: “Hoàng tẩu, tẩu cứ gọi muội là Tiêu Tiêu, con người muội tương đối thoải mái, không chú ý tới mấy cái lễ nghi phiền phức đấy đâu.” Trời, còn có kiểu vắt chéo chân thế kia nữa, đây là công chúa sao?

Quả nhiên giống nhau, “Vậy muội cũng gọi tỷ là Tiểu Vũ đi, tỷ cũng không chú ý tới mấy thứ đó đâu.” Mặc Vũ cười nói với nàng, cũng ngồi xuống ghế, tư thế so với Tiêu Tiêu chỉ có hơn chứ không kém.

Thái nhi nhìn thấy thì choáng váng, hai người này lại còn ngồi tư thế thô lỗ như thế ư? Đương nhiên cô công chúa này cùng với đám thái giám quá ngốc, tính tình công chúa hào sảng không câu nệ tiểu tiết thì không nói làm gì, nhưng sao Tam vương phi cũng như thế? Người ta nói Tam vương phi tao nhã, người ta nói Tam vương phi điềm tĩnh động lòng người...Haizzz, dù sao cũng chỉ là người ta nói mà thôi, hóa đá ~ing

“Dạ dạ, Vũ tỷ tỷ.” tiểu nha đầu lập tức nhảy nhót hoan hô.

Thật đúng là trẻ con, Mặc Vũ mỉm cười lắc đầu.

“Tiêu Tiêu, Vân tỷ ở trong cung có được không?” Mặc Vũ thử hỏi, mấy ngày nay mọi người đều không đề cập tới Mặc Vân, nàng cũng từng hỏi Mặc Thành nhưng chỉ thấy ông ấy thở dài.

“Để cô ta ở trong cung làm gì? Muội không thích cô ta.” Tiêu Tiêu mạnh dạn để nàng nhìn thấy thái độ của mình.

“Ừm.” Mặc Vũ cũng không biết nên trả lời thế nào.

“Vũ tỷ à, mặc dù hai người là tỷ muội. Nhưng một phát hiện hai người tuyệt không giống nhau, ở trước mặt hoàng huynh thì cô ta giả vờ như con chim nhỏ yếu đuối nép vào người, nhưng đằng sau thì đánh đập nô tài, nô tài cũng là người chứ, sao lại có thể như thế được, muội cứ nhìn thấy cô ta thì lại tức giận.” Tiêu Tiêu tiếp tục phát biểu những từ ngữ đáng kinh ngạc.

Đây..đây là tình huống gì thế này? “Nô tài cũng là người”? đó chẳng phải lời của người hiện đại ư, sao lại đổi thành nàng? Mặc Vũ rất phiền muộn, chẳng lẽ tới lâu như vậy nên bị cổ nhân đồng hóa rồi? Hừ hừ, nàng không muốn.

“Muội cũng từng nói với hoàng huynh rồi, vậy mà các huynh ấy đều nói muội cố tình gây chuyện không đâu.” Tiêu Tiêu tiếp tục bĩu môi, oán giận nói.

“Ha ha ha ha.” Nhìn biểu cảm hờn dỗi cam chịu, Mặc Vũ không nhịn được cười, rốt cuộc cười một trận mắt cả hình tượng.

“Tiểu Vũ tỷ?” Tiêu Tiêu khó hiểu nhìn nàng.

“À, bọn họ không tin vậy tỷ tin, tỷ sẽ ủng hộ muội.” Nàng vừa cười vừa nói, vẫn chưa nghiên cứu xem những lời này là thật hay giả.

“Ha ha.” “Ha ha.”

Tiếng cười cảm giác như phát ra từ nữ hiệp giang hồ.

5. Q.1 - Chương 5: Phong Mãn Lâu, Sơ Ngộ Hoa Vô Ngân

“Cả ngày thế này thì chết vì buồn chán mất.” Trong hoa viên của Mặc phủ, hai cô gái sần sùi đuổi lưng ra như con sâu, thở dài bất lực. Từ ngày đó tới nay Tiêu Tiêu đều ở bên cạnh Mặc Vũ, hai người nói chuyện trên trời dưới đất, chuyện giang hồ, chuyện chí hướng, có gì có thể nói được thì họ đều đem ra bàn luận, chắc có nói tới khuya cũng chưa hết chuyện. Ở bên cạnh Tiêu Tiêu, tâm trạng Mặc Vũ cũng tốt dần lên, tính cách đặc biệt lúc còn ở hiện đại cũng khôi phục, thỉnh thoảng còn đùa giỡn với cô gái đáng yêu này.

“Đây là võ công gì vậy, trông thật mệt mỏi, muội không luyện.” Tiêu Tiêu khua tay, chuẩn bị nhắc mông rời đi.

“Đây gọi là quyền đạo, có thể rèn luyện thân thể, quan trọng nhất là có thể đề phòng sắc lang đó.” Mặc Vũ phân tích, nếu như nàng không học thì có lẽ đã không có ngày này rồi..

“Muội chẳng cần cái quyền đạo gì gì đấy, đá chân hay vung tay, bản công chúa không thích làm những việc lạ.” Tính công chúa của người nào đó lại nổi lên: “À à, Vũ tỷ, tỷ có nhiều ý hay như vậy thì nghĩ trò gì chơi được đi, cả ngày buồn chán chết mất.” Tiêu Tiêu ôm cổ Mặc Vũ làn nũng.

Mặc Vũ suy nghĩ một chút, nàng cũng không biết thời cổ đại này thì có gì chơi được, chỉ bằng, đúng, chỗ đó là hay nhất. Nàng ghé vào tai Tiêu Tiêu thì thầm một lúc.

“Hay hay.” Tiêu Tiêu nghe xong lập tức vỗ tay tán thành, nhưng nàng nhìn thấy một người thì liền thấy nhụt chí, không sai, đó là Thái nhi, người này, lúc nào cũng đối chọi với nàng, không hề nghĩ tới chuyện nàng đường đường là một công chúa, thường ngày còn chắn trước cửa không cho nàng gặp Vũ tỷ, với lý do rất tốt đẹp: Không muốn làm hư tiểu thư nhà nàng. Đúng là trò cười, nàng ta cũng chỉ sợ Vũ tỷ khó chịu, nói chung là làm nàng tức chết.

Mặc Vũ thấy nàng do dự, rồi tiến sát tới tai nàng.

“Vũ tỷ, tỷ thật sự rất thông minh, sao muội chưa nghĩ tới bao giờ nhỉ?”

“Bởi vì, muội ngốc chứ sao.” Mặc Vũ cười khẽ rồi gõ lên đầu nàng.

“Vũ tỷ, tỷ chờ muội một lát.” Tiêu Tiêu chạy ra phía sau Thái nhi, cười gian.

Thái nhi lúc này cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua, rất lạnh, tà môn, tuyệt đối là tà môn.

Phong Mãn lâu.

“Phong Mãn lâu!”

“Yêu khó dừng lại, hận khó từ bỏ, yêu đến sâu nặng không cần nhận lấy, dạ lan thương nguyệt câu. Tâm du du, nhớ du du, mộng tham xuân triều nhập thu, nhận phi phong mãn lâu.”

“Chẳng lẽ Vũ huynh có điều gì bận lòng?”

“À, Tiêu hiền đệ hiểu lầm rồi, vi huynh chỉ thuận miệng ngâm thôi.”

“Ha ha.”

“Ha ha.”

Trước Phong Mãn lâu, hai thiếu niên phe phẩy cái quạt, tán gẫu vài câu có cũng như không.

“Ô, hai vị khách quan đây thật là tuần tú, trông hai vị đều còn trẻ, không biết hai vị muốn tìm cô nương như thế nào?” Chân bọn họ còn chưa bước qua cánh cửa thì tú bà đã dướn dẹo đi ra. Hai người cảm thấy thật buồn nôn.

“Đưa cô nương đẹp nhất của các người ra cho ta xem.”

“Cô nương của chúng tôi trăm người chỉ chọn ra có một, hai người thì..?” Tú bà nói xong thì nhìn thất lưng của họ.

“Đưa tới!” Tiêu Tiêu không hề do dự ném ra một thỏi vàng.

“Nếu không phục vụ tốt cho bốn đại gia, cẩn thận bốn đại gia cho bà đẹp mặt.” Mặc Vũ phối hợp nói.

Nhưng điều này cũng không phá hư được tâm trạng đang vui mừng của tú bà, liên tục gật đầu nói vâng. Hôm nay may mắn gặp được thần tài rồi.

“Tiêu hiền đệ mời.” Mặc Vũ cúi người.

“Xin mời Vũ huynh trước!” Tiêu Tiêu cũng khéo léo trả lời.

“Ha ha ha...” Hai người cùng nhau tiến vào nhã gian.

Trên lầu, mặc dù hai bên trái phải của Hoa Vô Ngân đều đang ôm nữ nhân, nhưng trong phút chốc lại rời đến khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc kia. Người sáng suốt vừa nhìn đã biết là một nữ nhân, lại còn học đòi nam nhân đến nơi trăng hoa này, học đòi văn vẽ, đúng là ngu ngốc. Thú vị, thú vị, rất thú vị.

“Vô Trần, đi điều tra các nàng cho ta. Còn nữa, tìm người đùa với bọn họ một chút.” Hắc lạnh lùng nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi người nàng, dường như tâm cũng đi theo mắt.

6. Q.1 - Chương 6: Đại Náo Phong Mãn Lâu

“Vũ huynh, trông bọn họ đáng ghét quá.” Tiêu Tiêu buồn bực gạt mấy chén rượu mà những nữ nhân này đưa cho, chỉ cảm giác dạ dày đang sôi lên, muốn nôn hết ra ngoài.

Mặc Vũ cũng không ngờ sự việc lại thành ra như vậy, cảnh tượng trước mắt này còn kém xa trên phim, trong phim thì mấy nữ nhân này chỉ ngồi bên cạnh bồi rượu, thỉnh thoảng đàn hay hát ca khúc nào đó. Nhưng bây giờ là thế nào đây, ăn mặc muốn hở bao nhiêu có bấy nhiêu, muốn quyến rũ là có quyến rũ.

“Công tử, nào, thiếp mời chàng.” Trong lúc Mặc Vũ trầm tư thì một cô nàng yêu tinh không biết sống chết sấp lại gần, chưa kịp tránh thì cả người đã bám vào Mặc Vũ, thân thể cô ta còn cọ qua cọ lại, đôi môi cũng dần dần tiếp cận.

“A!” Trong một nhã gian truyền ra tiếng la kinh thiên động địa, Hoa Vô Ngân đang đưa chén rượu tới miệng thì lập tức phụt ra, khách khứa không hẹn mà cùng nhau nhìn nơi phát ra tiếng kêu. Âm thanh cũng kinh động tới một vị khách quý nào đó.

“Kỳ, người ra xem xem.” Lý Vân Lạc lạnh lùng nói, nhìn nữ nhân bên người, khóe miệng hơi nhếch lên. Hắn và nàng không muốn bị người khác quấy rầy.

“Cút, các người cút hết đi cho ta.” Cửa nhà gian đột nhiên bật tung ra, đám nữ nhân trần như nhộng bị ném ra ngoài, mà hai người trông thư sinh văn nhã chạy ra, trong đó một người lớn tuổi hơn đứng chống hông, lớn tiếng kêu lên: “Tú bà, người mau ra đây cho ta.” Âm thanh vang thẳng lên tận trời, khiến người trên đường cũng phải nhìn vào Phong Mãn lâu.

Tiêu Tiêu run rẩy kéo áo Mặc Vũ, nàng chưa từng thấy Vũ tỷ như vậy cả, thật đáng sợ.

Mặc Vũ trừng mắt nhìn Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu sợ hãi cúi đầu, đúng vậy, đây là Mặc Vũ, sẽ dịu dàng như một con cừu, nhưng nếu ai mà đã chọc vào nàng thì nàng tuyệt đối không bỏ qua, đương nhiên, Lý Vân Lạc là một ngoại lệ.

“Công...công...công tử có chuyện gì thì từ từ hẳn nói.” Tú bà run run đi tới.

“Chuyện gì đã xảy ra với đám nữ nhân này hả?” Mặc Vũ cũng mất hết kiên nhẫn, những nữ nhân này khẳng định là cố tình, một người dù có vô liêm sỉ tới đâu cũng không thể làm như vậy.

Tú bà không biết nên nói thế nào, đứng ở đó chẳng thể làm gì.

“Là ta.” Từ trong đám người xuất hiện một lối đi, một mỹ nam tử bước ra, khóe miệng vẫn cười đầy nghiền ngẫm.

Đẹp quá, Tiêu Tiêu si mê nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

Mặc Vũ khó chịu nhìn hắn, hắn quả thật rất đẹp, vẻ đẹp khiến nhân gian trở nên mờ nhạt. Nhưng ai bảo hắn dám đùa giỡn nàng, nàng không thích.

Hoa Vô Ngân đi tới trước mặt Mặc Vũ, nhẹ nhàng đặt tay lên đầu nàng, “Thật đẹp” sau đó loáng cái mái tóc đen dài rơi xuống, xoa trên vai nàng. Mọi người không khỏi nín thở, nữ nhân mà cũng tới thanh lâu? Lại còn là một mỹ nữ. Trong thoáng chốc mọi người đều rĩ tai thì thầm.

“Nữ nhân mà cũng tới nơi trăng hoa, thật đúng là không biết ngượng.”

“Không biết chừng là tới tìm phu quân về.”

“Tìm phu quân? Nữ nhân đẹp như thế thì có nam nhân nào lại không yêu chứ.”

“Việc đó cũng khó nói, trông bộ dạng cô ta chanh chua thế kia, chắc chắn nam nhân kia chịu không nổi nên mới tới đây đi tìm thú vui mới.”

“Nam nhân kia thật đáng thương.”

...

Mặc Vũ nghiêng răng khiến lợi tròng mắt nhìn hắn, nàng chưa bao giờ hận một người đến thế, nàng sẽ chặt hắn ra thành tám khúc. Bỗng nàng nhún người nhảy lên, quay người đá vào Hoa Vô Ngân, Hoa Vô Ngân không ngờ nàng lại có võ công, còn chưa lấy lại tinh thần thì đã bị Mặc Vũ đánh ngã.

“Ha ha ha ha ha ...”

Hoa Vô Ngân đứng dậy nhẹ nhàng lau vết bẩn trên khóe miệng, nhìn nàng thì cười tà mị. Mặc Vũ bị hắn nhìn thì không biết làm thế nào, định chạy đi. Đột nhiên lúc nàng không chú ý thì hắn sắp lại gần, ôm chặt lấy Mặc Vũ, tiện thể trộm ít hương thơm trên người nàng. Sau đó xoay người ra phía sau bay đi mất.

“Ồ, hóa ra bọn họ là phu thê, nam anh tuấn, nữ lo lắng cũng phải.”

“Xinh đẹp thì làm cái quái gì, cuối cùng vẫn phải đuổi theo trượng phu tới đây.”

Trong một lúc mọi người đều cùng nhau bàn luận.

Mặc Vũ không biết tại sao lại lúng túng ở đây, thật đúng là ném trái đủ mùi vị. (ý nói nghe đủ lời bàn tán)

Hoa Vô Ngân nhìn từ trên cao xuống, thu hết tất cả vào trong tầm mắt, bộ dạng e thẹn của nàng thật sự là rất đẹp, ta muốn có nàng, hẳn âm thầm nghĩ, “Nếu nàng có thể đuổi được ta trong vòng một nén hương, ta sẽ để mặc cho nàng xử trí, thế nào?” Nói xong thì biến mất.

“Người đừng có mà chạy.” Mặc Vũ không hề suy nghĩ mà đuổi theo.

“Vũ tử, tử” Tiêu Tiêu còn chưa nói xong thì miệng đã bị bịt kín.

“Kỳ ca ca, sao huynh lại ở đây?” Nàng chợt dạ hỏi, hai tay nhỏ bé đánh vào tay người kia.

“Muội còn dám hỏi ta à? Muội có biết mình đang làm gì không? Nếu bị Tam hoàng huynh của muội biết thì coi như xong.” Thượng Quan Kỳ thực sự là chịu thua các nàng, vốn định ra nhìn xem có chuyện gì thì lại không ngờ đó là các nàng, đúng là không thể tưởng tượng nổi, Mặc Vũ này đúng là nhân vật lợi hại, hơn nữa thật đáng yêu.

“Không hay rồi.” Đột nhiên hần ý thức được một việc, đó là Lạc vương gia đang ở đây.

“Các người mau đưa công chúa hồi cung” nói xong xoay người nhanh chóng rời đi, hẳn muốn tìm thấy nàng trước khi Lạc phát hiện ra, không thì hậu quả thật khó lường

7. Q.1 - Chương 7: Lần Thứ Hai Bị Đánh (1)

Đi đâu đây? Một mình Mặc Vũ đi trên dãy hành lang, Hoa Vô Ngân đưa nàng tới nơi quỷ quái này rồi biến mất. Thiệt tình, đi một chuyến tới thanh lâu mà cái gì cũng đều rắc rối, dự đoán ngày mai khắp kinh thành sẽ truyền đi một tin tức nóng hổi: Một người phụ nữ đánh đá đuổi theo chồng tới tận thanh lâu, lại còn bị đùa giỡn ngay tại đó. Thôi, mau trở về đi thôi.

Định đi ra nhưng lúc này nàng cũng không biết nên theo lối nào, bỗng nàng giật mình, có tiếng nam nhân thở hổn hển, tiếng rên rỉ của nữ nhân, một chút âm thanh truyền tới tai nàng. Nàng là phụ nữ hiện đại, không biết bên trong đang có chuyện gì mới gọi là lạ.

“Lạc, đồng ý với thiệp, vĩnh viễn đừng bỏ thiệp.”

“Vân nhi, kiếp này Lý Vân Lạc ta chỉ yêu có một mình nàng.”

Nàng kinh ngạc đứng ở đây, vẻ mặt ngưng trọng, là bọn họ, trượng phu và tỷ tỷ của nàng, thúc tẩu thông dâm?

Ha ha, Mặc Vũ a Mặc Vũ, mi đang nghĩ cái gì vậy, hai người họ vốn là một đôi, ở cùng một chỗ thì có gì là sai. Mặc Vũ lắc đầu bất lực. Lý Vân Lạc, chắc bây giờ người đang rất hạnh phúc, nhưng cách lén lút như vậy người có thực sự muốn không?

“Ha, ta biết nàng không đuổi được ta mà, thời gian một nén hương đã hết!” Không biết Hoa Vô Ngân đã xuất hiện từ lúc nào. Nhưng hần lập tức thấy hối hận, cứ đờ người không biết nên làm cái gì bây giờ. Tiếng động truyền vào trong phòng lại càng lớn hơn nữa, mà khuôn mặt của tiểu mỹ nhân bên cạnh trở nên đỏ bừng, biểu cảm thật kỳ lạ, là xấu hổ? Khổ sở? Hay đau lòng?

“Ai?” Giọng nói trầm thấp của một người từ trong phòng truyền ra.

Hai người còn chưa kịp phản ứng thì đã bị bắt được.

Lý Vân Lạc thấy Mặc Vũ thì kinh ngạc, nhưng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự phẫn nộ.

“Người tới đây làm gì?” Lá gan của cô ta càng lúc càng lớn, khó khăn lắm mới thuyết phục Hoàng thượng cho cô ta về phủ dưỡng bệnh cho khỏe, không ngờ lại đến tận đây, nhưng khi nhìn thấy nam nhân bên người nàng thì lập tức nét mặt trở nên cứng nhắc: “Sao, ái phi cũng đang yêu đương vụng trộm như bản vương ư? Hay là cảm thấy mình phòng đơn gối chiếc cô đơn quá?”

Ái phi? Nàng là thê tử của hần, lại còn là một Vương phi? Hoa Vô Ngân quả thật không thể tin được những lời mình vừa nghe thấy.

“Nàng là thê tử của hần?” Hần nghi hoặc hỏi nàng.

“Sao, cô ta vẫn chưa nói với người cô ta là nữ nhân của Lý Vân Lạc ta sao? Hừ! Tiện nhân!” Nói xong thì tát Mặc Vũ một cái văng ra ngoài.

“Người đang làm cái gì vậy?” Hoa Vô Ngân nổi nóng, dù thế nào cũng không thể đánh người được. Hần vội vàng chạy tới đỡ nàng dậy.

“Lạc” nữ nhân phía sau ôm lấy hần, Lý Vân Lạc xoay người hôn lên môi nàng. Nữ nhân thỏa mãn dựa sát vào lòng hần, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Mặc Vũ. Sau đó nhíu chặt mày, chạy như bay tới bên người Mặc Vũ, nước mắt rơi như mưa: “Vũ nhi, xin muội đừng nói cho cha và Hoàng thượng biết, tỷ cũng khó kìm lòng nổi! Tỷ biết muội yêu Lạc, tỷ đồng ý với muội, chỉ cần muội không nói, từ nay về sau tỷ sẽ không gặp lại Lạc nữa.”

“Tỷ tỷ, muội không có...” Mặc Vũ muốn giải thích.

“Lạc. chúng ta van xin muội ấy có được không?” Nàng không chờ Mặc Vũ trả lời mà chạy thẳng tới bên Lý Vân Lạc, khóc như lê hoa đới vũ.

“Bản vương hành sự còn phải đi xin người khác ư?” Lý Vân Lạc hắng giọng nói. Lúc này gân xanh trên mặt hần nổi lên, trông cực kỳ khó coi. Mặc Vũ biết nhiều lời cũng vô ích. Nữ nhân này đúng là y hệt như lời Tiêu Tiêu nói, thật đáng ghét.

“Người đâu, đưa Vân phi hồi cung.” Nói xong hần lôi Mặc Vũ dậy, kéo nàng rời khỏi.

“Người muốn làm gì nàng?” Hoa Vô Ngân chạy tới trước mặt bọn họ để ngăn cản.

Lý Vân Lạc vẫn không nói lời nào, lạnh lùng nhìn Mặc Vũ, Mặc Vũ quay đầu nói với Hoa Vô Ngân: “Ta không biết người là ai, chúng ta cũng không quen biết nhau, cho nên đừng xen vào việc của người khác, làm vậy chỉ khiến mọi chuyện càng tệ hơn thôi.” Nói xong nàng để mặc cho Lý Vân Lạc kéo nàng rời đi, không hiểu vì sao cứ đối mặt với hần nàng lại trở nên đuối lý.

Hoa Vô Ngân buông tay, ngây ra nhìn nàng rời đi, nàng đã là thê tử của người khác, hần thì có thể làm gì được đây?

Đang sau, trên mặt Mặc Vân lộ ra nụ cười xảo quyệt, Mặc Vũ, ta muốn người sống không bằng chết!

Nhưng mà tất cả đều bị Thượng Quan Kỳ nhìn thấy, trực giác cho hần biết, nữ nhân này có vấn đề. Vỗ vỗ đầu, hần đi về hướng Lạc vương phủ, nếu về muộn thì nhất định sẽ xảy ra chuyện.

8. Q.1 - Chương 8: Lần Thứ Hai Bị Đánh (2)

Lạc vương phủ

Cuối cùng cũng trở lại Lạc vương phủ, nhưng trong lòng Mặc Vũ cảm thấy bất ổn. Mưa gió lại tới Lạc vương phủ. Dọc đường đi Lý Vân Lạc vẫn không nói câu nào, Mặc Vũ không đoán được hần đang nghĩ gì, chỉ biết im lặng như hần.

“Người đâu! Đưa Vương phi về Thính Vũ hiên!” Lý Vân Lạc rầu rĩ nói, không biết tại sao hần sợ đối mặt với ánh mắt của nàng.

“Vương gia?” Mặc Vũ cũng ngây cả người, không phải hần muốn giáo huấn nàng à?

Lý Vân Lạc không trả lời, đi thẳng về phía thư phòng, lúc nhìn thấy nàng ở Phong Mãn lâu, trong lòng hần có cảm giác thật hổ thẹn, cảm giác đó rất mãnh liệt, giống như một đứa trẻ đang làm sai chuyện gì vậy. Hần muốn điều chỉnh lại tâm tư, thật quá rối loạn!

“Người rất yêu tỷ tỷ ta phải không?” Suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc nàng lấy hết dũng khí ra để hỏi.

Lý Vân Lạc dừng lại, không trả lời.

“Ta biết hai người chịu rất nhiều khổ sở, nếu như người yêu tỷ ấy, ta có thể...”

Còn chưa nói xong thì đã bị Lý Vân Lạc tóm lấy cằm, “Đủ rồi, người cho rằng người là ai? Nếu không phải vì các người, ta và Vân nhi cũng đâu có ngày hôm nay? Sao? Lương tâm cắn dứt? Ta nói cho người biết, đừng hòng sử dụng quỷ kế gì ra để đùa giỡn, bằng không ta sẽ không khách khí nữa đâu.”

“Ta có thể đi xin Hoàng thượng, các người lén lút như vậy thật không hay!” Xoa nhẹ cằm mình, nàng vẫn chưa từ bỏ ý định mà nói.

“Lén lút? Chúng ta lén lút cũng là món quà do người ban tặng, đừng có giả mù sa mưa, chỉ càng khiến ta ghét bỏ người thôi.” Nói xong hắn xoay người rời đi.

“Ta chỉ muốn giúp người, quên đi quá khứ có được không? Con người không thể cả đời sống mãi trong hận thù được.”

Hai tay Lý Vân Lạc nắm chặt lại, chậm rãi quay người, biểu hiện trên mặt hoàn toàn là phần nộ, lại toát ra vẻ nguy hiểm. Hắn đi từng bước về phía Mặc Vũ, mỗi bước chân đều khiến Mặc Vũ lo sợ, nàng lùi về phía sau tới khi chạm vào bức tường.

“Giúp ta? Nói thật đơn giản, người để bản vương quên đi quá khứ, vậy hận thù của ta sẽ tìm ai báo, nỗi khổ mà Vân nhi chịu đựng phải bồi thường thế nào?”

“Có thể tất cả chỉ là hiểu lầm thì sao?” Nàng thử nói.

“”Bốp” Má Mặc Vũ cảm thấy nóng rát, khoe miệng chảy ra vệt máu, lực đạo của hắn thật sự rất mạnh.

“Người đâu, trối cô ta lại.” Một tiếng ra lệnh, cả đám binh sĩ trối gô nàng lại đặt lên mặt đất.

Lý Vân Lạc cầm roi đứng ở trước mặt nàng, “Hiểu lầm? Ý người nói là do Vân nhi hãm hại các người?”

“Ta đâu có nói là do tỷ tỷ làm? Vương gia, người đừng bị mê hoặc bởi những biểu hiện lừa dối. Không thể điều tra một lần nữa ư? Người như vậy thực khiến người khác đau lòng.” Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định mà khuyên hắn.

“Đau lòng? Vứt thái độ thương hại và đồng tình của người đi, bản vương không cần, lòng thương hại của người bản vương chỉ thấy khinh bỉ.” Nói xong, hắn vung roi quất lên người nàng.

Đau quá, Mặc Vũ cảm thấy cả người đau như kim châm muối sát, “A!” Nàng không nhịn được mà kêu lên, toàn thân đều bị trối, không có cách để trốn thoát, chỉ có thể cuộn người lại nhưng cọ sát lên sàn nhà khiến vết thương càng đau hơn. Cây roi liên tục quất lên người nàng, y phục đều đã nát tươm, máu tươi phun ra thành từng đường. Lúc này Lý Vân Lạc điên rồi, hắn chỉ biết nữ nhân trước mắt này đã hại hắn và Vân nhi xa cách, hại đứa con còn chưa chào đời của hắn mất mạng, hắn rất hận! Hắn rất hận..

Đêm yên lặng khác thường, không hề có tiếng loài vật nào phát ra, chúng đang khóc vì nàng sao; bầu trời tối tăm xa vời, ánh trăng than thở, trốn trong màn mây đen, không đành lòng nhìn tình cảnh đang diễn ra.

Ác mộng, nhất định đây chỉ là một cơn ác mộng, đúng, chỉ cần tỉnh lại thì nàng sẽ không còn đau đớn gì nữa, Mặc Vũ, mi ngủ đi, tỉnh rồi sẽ không đau, không đau...

Ý thức bắt đầu tiêu tan, dần dần, vẻ mặt phần nộ của Lý Vân Lạc đã trở nên mờ nhạt, “Phụt” máu tươi phun ra từ miệng, nàng hôn mê bất tỉnh. Nàng, đã chết chưa?

Đám hạ nhân đều liếc sang chỗ khác không dám nhìn, có người đã khóc thành tiếng, bọn họ không có cách nào cũng không có khả năng để cứu nàng, chỉ biết hận, Vương gia thật đáng sợ, Vương phi như vậy thật quá đáng thương.

“Hắt nước cho cô ta tỉnh!” Lý Vân Lạc quát lên như phát cuồng.

Bát nước vô tình hắt xuống, thấm vào từng vết thương vẫn còn đang rỉ máu, Mặc Vũ đau quá tỉnh lại. Đã tỉnh ngủ rồi sao? Tại sao tất cả không phải là giấc mộng, tại sao vẫn đau như thế. Nàng gắng sức đứng dậy, nhưng chỉ khiến vết thương càng đau hơn.

Lý Vân Lạc vùng roi lần thứ hai, nàng nhắm hai mắt vào tuyệt vọng, lẽ nào giúp người là sai ư? Nhưng thật lâu sau, nàng đợi mãi vẫn không thấy roi da quất xuống, nàng ngẩng đầu, ha ha, nàng thấy một người, hần thật đẹp: “Thiên sứ, người tới cứu ta à?” Nàng nở nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không còn sức sống. Trong lòng Thượng Quan Kỳ cảm thấy căng thẳng, dường như nghĩ, nàng, phải đưa nàng đi.

“Người đánh đã đủ chưa, người có biết người đang làm gì không? Chỉ biết đánh nàng tới chết.” Thượng Quan Kỳ nhẹ nhàng cởi dây trói cho nàng, ôm lấy nàng chẳng chặt vết thương rời đi, để lại Lý Vân Lạc vẫn còn ngây ngốc đứng đó.

Một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống!

9. Q.1 - Chương 9: Thượng Quan Kỳ Dịu Dàng Và Phẫn Nộ

Đặt người như sắp hấp hối lên giường, trái tim hần như muốn xé tan ra. Chạm rãi vết y phục lên, từng vết thương hằn sâu rõ nét, hần chấn động, hần cảm phần, hần đau lòng, hần sắp điên rồi.

“Sao nàng lại ngốc như vậy, rõ ràng có võ công, tại sao lại không trốn đi?” Hần ghen lời oán trách nàng.

“Ta không muốn nhìn thấy bóng lưng cô độc của hần, đôi mắt hần rất đẹp nhưng cũng rất bị thương, ta nhìn mà không nỡ. Ta muốn giúp hần vượt qua quá khứ.” Nàng yếu ớt nói, khuôn mặt tái nhợt không còn sức lực.

“Nàng cứ như vậy sẽ bị hần đánh chết mất.” Hần khóc, lần đầu tiên, vì nữ nhân này.

Nàng không trả lời, từ từ nhắm mắt lại, nước mắt, chảy dài trên khuôn mặt, rơi xuống, từng giọt, từng giọt, thấm ướt cả đệm.

“Để ta giúp nàng bôi thuốc được không?” Hần nhẹ nhàng hỏi, rất sợ nếu nói to quá sẽ khiến nàng đau.

Mặc Vũ kinh ngạc nhìn hần, lát sau mới gật đầu, “Ừ”. Hần là người ông trời phái xuống để bảo vệ nàng, nàng tin hần.

Da thịt của nàng thật thanh khiết, tựa như tuyết rơi đầu đông, sạch sẽ, trắng nõn, cao quý. Nếu có người tốt đẹp kiên cường thì nhất định đó là nàng, từng vết thương khiến người ta nhìn mà giật mình.

Không hề có chút suy nghĩ mờ ám, hần cẩn thận bôi thuốc cho nàng, còn nhẹ nhàng thổi để nàng bớt đau. Mỗi lần bôi hần đều làm rất nhẹ, dường như đang che chở một báu vật quý giá nhất trên đời.

Nàng cũng yên lặng nằm úp xuống, không nói một tiếng nào, cảm giác rất thoải mái, còn hơi ngứa ngứa, mềm mại, ánh mắt của nàng không ngừng nhìn theo đường nét trên mặt hần, đôi mắt hần mở to, mày hơi nhíu lại, mũi cao thẳng, môi mím chặt. Ông trời đưa tới một người thật dịu dàng, tuấn tú, hầu như mỗi vị trí trên khuôn mặt đều được điêu khắc tỉ mỉ.

Cứ như vậy một thời gian, ánh mắt họ giao nhau, cùng kinh ngạc nhìn đối phương, sau đó cô gái đỏ mặt, rồi sau nữa chàng trai cũng đỏ mặt. Cuối cùng họ lại mở mắt, yên lặng, lên nở nụ cười.

Thở nhẹ một hơi, rốt cuộc hần cũng đã hoàn thành công trình vĩ đại này, nhìn bên ngoài cửa sổ, đêm đã khuya, người trên giường đã ngủ say, khuôn mặt còn nở ra nụ cười nhạt, chắc hần đang mơ một giấc mơ đẹp. Do dự một lát, hần cười cười, hôn lên trán nàng một cái rồi sau đó nhẹ nhàng đóng cửa rời đi.

“Sao? Đau lòng?” Lý Vân Lạc xoay người hỏi, mặt không chút thay đổi, không ai biết hần đang suy nghĩ cái gì.

Nắm chặt tay lại, Thượng Quan Kỳ đã nổi giận tới mức không thể kiềm chế, đi tới trước mặt Lý Vân Lạc đánh vào mặt hắn, “Người có biết thiếu chút nữa ngươi đã đánh chết nàng rồi không”, hắn túm chặt lấy cổ áo Lý Vân Lạc, không ngừng rít lên: “Đối xử với Mặc Vân thì ngươi có thể dịu dàng, còn nàng thì sao? Từ đầu tới cuối người chịu tổn thương là nàng, nàng yêu ngươi, sau khi lấy ngươi mặc dù chịu giày vò vẫn không kêu ca một tiếng, ngươi có còn lương tâm nữa không?” Nói xong hắn lại đánh thêm một cái. Lý Vân Lạc cứ để mặc hắn túm áo, đánh, mặt hắn thờ ra, dường như tâm đã bay theo gió. Hắn, là đang ân hận ư? Không được, người thâm trầm như hắn sao có thể để người khác biết được những suy nghĩ lúc này.

“A! Ta muốn đánh chết ngươi, đánh chết loại người không bằng cảm thú, người oai phong một cõi, người là Vương gia khiến người người sợ hãi, nhưng ta không sợ ngươi, trong mắt ta ngươi không bằng cả con chó, ngay tới nữ nhân ngươi cũng đánh, thế tử là để yêu thương, chứ không phải để người xả giận.” Hắn hung hăng đá, lúc này trong mắt hắn chỉ tràn ngập lửa giận.

“Người có biết nàng nói gì không? Nàng nói: Nàng không muốn nhìn thấy bóng lưng cô đơn và ánh mắt bi thương của ngươi, nàng biết ngươi đau khổ, nàng muốn giúp ngươi! Lẽ nào giúp ngươi cũng là sai sao? Nàng chỉ là một cô gái lương thiện.” Nói hết xong, Thượng Quan Kỳ cũng khóc, hắn rất đau lòng, hắn muốn vĩnh viễn che chở cho nàng. Biểu hiện của Lý Vân Lạc vẫn như cũ không thay đổi, toàn thân ướt đầm mồ hôi, từng giọt chảy từ trên mặt xuống, không rõ là mồ hôi hay nước mắt.

“Người không thể sống mãi trong quá khứ, lúc này ngươi đang bị thù hận che mắt, một người chỉ biết tới hận thù sẽ không có kết quả gì tốt đẹp hết, sẽ có ngày ngươi bị hận thù che lấp tất cả, mất đi phương hướng, hơn nữa...” Hắn dừng một chút, rút lời định nói vào trong miệng, nữ nhân kia tuyệt đối có vấn đề, nhưng vẫn chưa tới lúc để nói cho hắn biết: “Người là chủ nhân Phi Ưng các, ngươi đã quên khát vọng của mình rồi sao? Lạc trước đây mà ta biết không phải là một tên thất phu chỉ biết đánh nữ nhân.” Giọng điệu hắn đã bắt đầu dịu xuống.

Lau nước mắt, Thượng Quan Kỳ xoay người: “Mặc Vũ là cô gái tốt, nếu ngươi còn đối xử với nàng như vậy, ta và ngươi sẽ ân oán nghĩa tuyệt, hơn nữa ta sẽ dẫn nàng đi, thoát khỏi ngươi, ta đường đường là thái tử Tuyết quốc, chắc Phong quốc sẽ nể mặt mũi ta vài phần.” Ném những lời này xong hắn liền rời đi, để lại Lý Vân Lạc vẫn còn đang ngây ngốc, một giọt nước chảy từ trên mặt xuống lần nữa, nhưng lần này đúng là nước mắt.

Đêm, vẫn thâm trầm như trước, giống như lòng người, không cách nào có thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, trong điện Thiên Vân, Mặc Vân từ từ đứng dậy, nhìn vị thiên tử đang ngủ say bên cạnh, không hề cảm thấy buồn ngủ, thuộc hạ báo lại, Mặc Vũ hôn mê bất tỉnh, nàng rất hài lòng, Mặc Vũ, ta đã nói rồi, ta muốn ngươi sống không bằng chết. Dù diện mạo ngươi có nghiêng nước nghiêng thành tới đâu thì sao chứ, ngay đến hai thiên chi kiều tử (ý nói hai vị xuất sắc) còn phải phục tùng ta thì huống chi là người

10. Q.1 - Chương 10: Làm Nha Hoàn Bên Cạnh Hắn

“Aizzz, Thái nhi tốt bụng cho ta vào đi mà.” Bên ngoài Thính Vũ hiên, Tiêu Tiêu đau khổ cầu xin Thái nhi, từ sau khi Mặc Vũ bị đánh đã qua được một tháng rồi, Thái nhi vẫn không cho nàng vào, dù có làm gì đi chăng nữa cũng vô ích.

“Không được, nô tỳ sẽ không để công chúa hại tiểu thư nữa.” Dang hai tay ra, nàng nhất quyết che ở cửa, chưa từng nghĩ tới việc nhượng bộ một chút nào. Hôm đó công chúa lại lừa nàng, nói tiểu thư khó chịu trong người, bảo nàng phải tự sắc thuốc, gì mà sắc mất năm canh giờ, không được phép rời mắt một giây phút nào. Kết quả còn chưa làm xong nhiệm vụ đã nghe tin tiểu thư gặp chuyện.

“Ta đâu có hại Vũ tỷ đâu” Hai tay nàng chống ngang hông, Tiêu Tiêu đang tức giận thật sự, nha đầu kia nói ngay cả nàng cũng không được vào, đi thanh lâu rõ ràng là ý kiến của Mặc Vũ, tại sao lại trút hết lỗi lầm lên đầu nàng chứ.

“Nếu ngươi không tránh ra ta sẽ chém đầu ngươi!” Nàng hung dữ uy hiếp Thái nhi.

“Công chúa giỏi thì cứ việc, ngộ nhờ tiểu thư nhà nô tỳ có chuyện gì, nô tỳ sẽ là người đầu tiên giết công chúa.” Cuối cùng Thái nhi buộc phải tức giận, nàng chỉ biết tiểu thư nhà nàng không thể gặp thêm chuyện gì được nữa.

Tiêu Tiêu ngăn cả người, nàng chưa nhìn thấy Thái nhi như thế bao giờ, nhất thời không biết nên làm gì cả. Hai người cứ giằng co nhau như vậy..

Từ đầu đến cuối Mặc Vũ đều không nói gì, nàng vẫn còn nhiều việc cần phải bận tâm, không rảnh để giải quyết tranh cãi giữa các nàng. Thời gian một tháng trôi qua, vết thương của nàng cũng đã đỡ lên nhiều, giờ nàng không tìm được việc gì để làm cả, nói cách khác thì chân đã mọc meo lên cả rồi.

“Được rồi, vào đây cả đi.” Nàng suy nghĩ gì đó rồi mới ra lệnh.

“Tiểu thư, đây là gì thế?” Thái nhi nhìn thứ gì đó có hình thù kì quái ở trước mắt, rồi lại nhìn khuôn mặt bám đầy bột mỳ của tiểu thư, trăm câu hỏi mà không được giải thích.

“Đúng đấy, Vũ tỷ, những thứ này là gì vậy? Có thể ăn được à? Có độc không?” Tiêu Tiêu cũng khó hiểu nhìn nàng.

“Đây gọi là bánh mỳ, ăn rất ngon, nào hai người mau nếm thử đi” Nói xong nàng cầm lấy hai miếng bánh đưa cho các nàng.

“Ừm ừm ngon thật!” Lần đầu tiên hai kẻ oan gia trở nên hòa bình, đồng thanh nói.

Mặc Vũ thấy các nàng ăn như sói nuốt hổ, bất đắc dĩ cười.

“Vũ tỷ, muội muốn ăn nữa.” Tiêu Tiêu lau miệng, trong lòng đầy chờ mong nói.

“Đúng là đồ tham ăn” Thái nhi liếc nhìn nàng, nói có vẻ xem thường.

“Liên quan gì tới người!” Nói xong nàng lè lưỡi làm mặt quỷ, một bàn tay khác đã cầm lấy bánh mỳ.

“Tiêu Tiêu, từ đằng xa đã ngửi thấy mùi rồi, thơm quá, không biết chúng ta có diễm phúc được nếm thử không?” Một giọng nói trêu chọc vang lên phá vỡ bầu không khí hòa bình.

Ba người nhìn về phía cửa, trợn tròn mắt lên, Thượng Quan Kỳ tới không có gì lạ, nhưng ngay cả Lạc vương gia cũng tới, thoáng cái hai người đã vây xung quanh, cứ đứng như vậy, trông thật giống như hai vị thần giữ cửa.

“Hoàng huynh, Kỳ ca ca, sao hai huynh lại tới?” Tiêu Tiêu phấn khích chạy tới, một tay kéo tay Thượng Quan Kỳ, còn Lý Vân Lạc kia thì, bây giờ nàng vẫn chưa muốn chết.

“Vậy không có chuyện thì chúng ta không thể tới à?” Nói xong Thượng Quan Kỳ nhìn Lý Vân Lạc với vẻ sâu xa bí hiểm, hẳn đã phải thuyết phục mãi thì hẳn ta mới tới đây.

Lý Vân Lạc ngại ngần quay đầu đi chỗ khác, thấy cảnh này Mặc Vũ cũng hiểu được vài phần, nàng cầm lấy hai miếng bánh mỳ, từ từ đi tới trước mặt Lý Vân Lạc, đưa cho hẳn, “Ngài, có muốn ăn không?” Mang theo một chút mong chờ, nàng ngược mắt nhìn hẳn.

Lý Vân Lạc nhìn bánh trước mắt, rồi lại nhìn nàng, bỗng chốc tay chân trở nên luống cuống, hai người cứ đứng đờ ra ở đó.

“Khụ, khụ” Thượng Quan Kỳ ho một tiếng ý nhắc nhở, trong lòng thâm mắng tên Lý Vân Lạc đúng là ngu ngốc.

Chậm rãi nhận lấy bánh mỳ, hẳn đưa lên miệng, từ từ nhai rồi nuốt xuống, tất cả xảy như một thước phim đang quay chậm, Tiêu Tiêu chớp chớp mắt nhìn ca ca mình, cũng nuốt nước miếng.

Như trải qua cả thế kỷ, lúc Mặc Vũ định định từ bỏ thì Lý Vân Lạc nở nụ cười, nàng nhìn thấy rất rõ độ cong mê người của môi hẳn.

“Có ngon không?” Nàng căng thẳng hỏi, ánh mắt vẫn chăm chú theo dõi hẳn.

“Ái phi đúng là một kỳ nữ, dường như thứ gì cũng biết, ngay cả những việc không liên quan tới mình cũng xen vào, bản vương thật không biết nàng còn đang dự định làm gì nữa? Hóa ra nàng tài hoa đến thế, nàng

nói xem bản vương nên bắt nàng làm gì bây giờ đây?” Lần này hắn không tránh né ánh mắt của nàng, trái lại nhìn thẳng vào, trong ánh mắt lộ ra ý cười mê hoặc lòng người.

Trong lòng Mặc Vũ hơi thất vọng, cứ tưởng hắn tán thưởng, ai dè trong lời nói còn có phần chế giễu. Thật ra Lý Vân Lạc cũng rất muốn khen nàng một câu, nhưng định nói ra thì lại cảm thấy căng thẳng, vốn hôm nay định xem vết thương của nàng thế nào, nhưng những lời thân thiết mà Thượng Quan Kỳ dạy hắn lại không thể nói ra được, có lẽ ngoài Vân Nhi ra hắn không thể thoải mái với người nào nữa.

Thượng Quan Kỳ chỉ tiếc việc rèn sắt không thành được thép, dạy hắn nói vậy mà một câu cũng không xong, đầu gối đúng là đầu gối, núi băng cũng chỉ mãi là núi băng.

Không để tâm tới cái nháy mắt ra hiệu của Thượng Quan Kỳ, hắn nói tiếp: “Ái phi nhiệt tình như thế, chi bằng những việc hàng ngày của bản vương sẽ do nàng phụ trách vậy”, sau đó còn nói với thị vệ ở đằng sau: “Từ hôm nay trở đi, những gì liên quan tới bản vương sẽ do Vương phi đảm nhiệm, không ai được phép giúp đỡ.” “Nếu bản vương không hài lòng, vậy cứ theo gia pháp mà tiến hành.” Nói xong hắn kéo Thượng Quan Kỳ ra khỏi Thính Vũ hiên, nếu không đi nhanh, hắn sợ không biết mình sẽ còn làm ra chuyện gì khác người nữa.

“Lạc, đồ khốn, ta vẫn chưa ăn, ta muốn ăn, Mặc Vũ, nàng nhớ kỹ chờ lại cho ta một chút, đừng có ăn hết...” Thượng Quan Kỳ còn chưa nói xong đã bị kéo ra khỏi đình viện.

“Vũ tỷ, cuối cùng tỷ cũng hết khổ rồi, hoàng huynh đã bắt đầu chú ý đến tỷ rồi” Tiêu Tiêu nhảy nhót chúc mừng Mặc Vũ.

“Nói thế là sao?” Mặc Vũ nhìn nàng khó hiểu.

“Đúng vậy, tại sao?” Thái nhi cũng không nghĩ ra, lúc vừa thấy Vương gia thì nàng kích động tới mức nước mắt tuôn ra, nhưng không ngờ thái độ của Vương gia lại như thế, ai mà biết được Vương gia thích gì kia chứ?

“Tỷ biết không, cho tới bây giờ những việc liên quan tới Hoàng huynh đều do huynh ấy tự làm lấy, huynh ấy đã yêu cầu tỷ như vậy thì chứng tỏ huynh ấy đã...”

Câu tiếp theo Mặc Vũ không nghe rõ, nhìn về hướng hắn vừa rời đi, nàng sa vào suy nghĩ, Lý Vân Lạc, có thật sự như lời Tiêu Tiêu nói hay không? Có lẽ là thật.

11. Q.1 - Chương 11: Ta Muốn Bay!

Thật không ngờ cái gọi là chăm lo cho công việc của hắn lại chính là kiếp sống của nha hoàn, Mặc Vũ thực sự buồn bực, ngày nào cũng chu toàn mọi thứ cảm giác sắp nằm bò dưới đất luôn rồi. Thư phòng của hắn rất lớn, lớn tới mức khó có thể hình dung nổi, nghe Tiêu Tiêu nói, công việc của Lý Vân Lạc đều do hắn tự mình làm lấy, một công trình khổng lồ như thế không biết hắn tự làm thế nào được.

“Cuộc sống của người rốt cuộc là thế nào, cuối cùng người hiểu rõ người có được bấy nhiêu?” Chạm rãi lau bình hoa, Mặc Vũ lẩm bẩm nói, nhớ tới bóng lưng cô đơn đó trái tim nàng lại cảm thấy đau nhói. Vốn dĩ nam nhân này đủ để khiến người ta hận hắn, nhưng thật lòng quan tâm tới hắn thì có được mấy người.

“Ai đó?”

“Nàng đang làm gì vậy?”

Nghe thấy giọng nói thột Mặc Vũ cảm thấy căng thẳng, vội vàng xoay người lại, không cẩn thận đụng phải làm đổ mấy quyển sách trên giá, sờ sờ mũi, bỗng nhiên nàng ngẩng đầu, a a a, chỉ kém có một li nữa thôi, môi hai người đã chạm vào nhau. Mắt nàng mở thật to, mà mắt hắn cũng mở to như vậy, dường như thời gian đang dừng lại. Họ đứng đối diện nhau, tuy chỉ có một li nhưng cũng không thể thu nhỏ khoảng cách giữa hai người.

“Thật ra hôn hấn cũng không đến nỗi tệ.” Mặc Vũ thầm nghĩ như vậy, vì thế cái miệng nhỏ nhắn như hoa anh đào càng đến gần hơn, kề sát vào đôi môi mỏng gợi cảm của hấn...

Có một cảm giác phiêu phiêu dục tiên (*nhẹ nhàng si mê), bờ môi của hấn thật mềm, hôn rất dễ chịu. Từ từ, nàng nhắm hai mắt lại..

Lý Vân Lạc kinh ngạc nhìn nữ nhân mạnh dạn này, hấn quả thực không thể tin vào hai mắt của mình, nàng...nàng hôn hấn. Mà đáng lẽ hấn nên đẩy nàng ra mới đúng, nhưng từ đáy lòng hấn cũng không muốn làm vậy, khóe miệng mỉm cười không để gì phát hiện ra, hấn ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng, từ bị động chuyển sang chủ động, mạnh mẽ hôn nàng.

Bất ngờ hôn sâu khiến Mặc Vũ càng hoảng sợ, rốt cuộc nàng cũng đã ý thức được mình đang làm cái gì, đẩy mạnh Lý Vân Lạc ra, lùi sang một bên thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì xấu hổ.

“Sao, ái phi thấy xấu hổ? Thực sự ái phi càng lúc càng to gan, việc đi thanh lâu bản vương đã không truy cứu, vậy mà dám quyến rũ bản vương ngay tại thư phòng, ái phi nên giải thích thế nào đây?” Lý Vân Lạc vươn hai tay ra che kín nàng ở góc tường, cười nhạo nói.

“Ai bảo bề ngoài của người lại đẹp trai như vậy, không biết là ai đang quyến rũ ai đây?” Mặc Vũ lại càng hoảng sợ bởi chính lời nói và hành động của mình, nhắm chặt hai mắt lại không dám nhìn thẳng vào đối phương.

“Ồ, bản vương đẹp trai? Vậy là lỗi của bản vương rồi, hại ái phi của bản vương không khống chế được bản thân, ý loạn tình mê nhĩ.” Lý Vân Lạc rất muốn cười, không ngờ bây giờ phát hiện ra nha đầu này còn có mặt đáng yêu như thế, xem ra phải nghiên cứu nàng một chút mới được.

“Ặc...cũng không phải thế, việc đó, ta...” Nàng còn chưa nói xong thì miệng đã bị chặn lại.

“Ừm, ừm” Lúc này Mặc Vũ không thể tin vào mắt mình, Lý Vân Lạc đang hôn nàng, rốt cuộc có chuyện gì đang diễn ra đây? Có ai giải thích cho nàng được không.

Đôi môi vẫn lạnh lẽo như cũ, như con người của hấn vậy, nhưng Mặc Vũ cảm giác hàn băng mấy nghìn năm sắp sửa tan chảy, nồng nàn của hấn, lưu luyến của hấn, khiến nàng mê say. Dần dần nàng ôm lấy người hấn...

“Vũ tử, Vũ tử” Tiêu Tiêu phấn khích chạy đến.

Hai người lập tức buông đối phương ra, chỉnh lại trang phục coi như không có chuyện gì.

“A! Hai người cứ tiếp tục đi, muội chưa nhìn thấy cái gì đâu nha” Hai mắt nàng mở to ra hết cỡ, hai tay đan vào nhau, mong chờ họ tiếp tục.

Hai người trong lúc ý loạn tình mê trở nên ngượng ngùng, cảm thấy lúng túng, cứ như có con ruồi bay bay trên đầu vậy.

“Hai người mau tiếp tục đi!” Người nào đó vẫn không sợ chết mà hỏi tiếp.

Lý Vân Lạc hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Tiêu, dọa nàng sợ quá liền chạy ra phía sau lưng Mặc Vũ.

“Vương gia, người trong cung muốn triệu kiến ngài.” Tiếng hạ nhân đã cứu vãn cục diện xấu hổ này.

“Ừ.” Nói xong Lý Vân Lạc nhanh chóng rời đi, lúc này mặt đã đỏ lên.

“Vũ tử, hai người thật là nhanh nha!” Tiêu Tiêu sùng bái ngây ngất nhìn Mặc Vũ.

“Ặc...” Mặc Vũ thật sự không biết mở miệng ra thế nào, nhưng mà lòng nàng cũng cảm thấy ngọt ngào.

Thính Vũ hiên

“Tiểu thư?” Thải nhi khó hiểu nhìn nàng, lắc lắc tay trước mặt nàng, nhưng Mặc Vũ vẫn ngây ra không phát hiện, khuôn mặt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng vẫn còn đang đắm chìm trong khoảnh khắc mê hoặc hồi chiều.

“TIỂU THU” Bỗng nhiên Thải nhi hét lên, vỗ mạnh lên bàn.

“Hả?”

Mặc Vũ quay đầu lại nhưng nhìn thấy nét mặt tựa tiểu phi tiểu của Thượng Quan Kỳ, gãi gãi đầu mắc cỡ.

“Không biết có chuyện gì lại khiến Vương phi như mất hồn thế?” Thượng Quan Kỳ hỏi nàng một câu đầy ẩn ý. Chuyện ban chiều hẳn cũng đã nghe Tiêu Tiêu nói, hẳn cũng vui thay cho nàng, nhưng trong lòng lại hoàn toàn không cảm giác được như vậy.

“À, không có gì, huynh cứ gọi ta là Vũ nhi, ta cảm thấy gọi là Vương phi không quen chút nào, ta có thể gọi huynh là Kỳ không?” Mặc Vũ cười nói với hắn.

“Ha ha, đương nhiên là được.” Cô gái tốt như vậy nhưng đáng tiếc lại không thuộc về mình, hắn âm thầm than thở.

“Ta có thể nhờ huynh giúp một chuyện có được không?” Mặc Vũ suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc cố lấy dũng khí để hỏi.

“Chuyện gì?” Nhẹ nhàng nhấp một chút trà, hắn hỏi.

“Ừm, huynh có thể dạy ta khinh công được không?” Nàng vẫn còn canh cánh mãi chuyện lần trước ở thanh lâu.

“Chẳng phải nàng biết võ công sao?”

“Nhưng mà, ta không bay được.” Nàng đỏ mặt nói

“Ha ha, nàng muốn bay?”

“Đúng vậy” nàng rất mong chờ được nghe câu trả lời của hắn.

“Được, vậy nàng phải nghe lời ta.”

“Tuân lệnh”

“Vậy, hiện tại nàng có muốn bay không?”

Thượng Quan Kỳ vươn tay ra, nàng mỉm cười, bước tới đặt tay mình lên. Nhún người một cái, họ bay ra ngoài cửa sổ, quan sát dòng người qua lại, cảm giác như chỉ còn có họ tồn tại trong đất trời này, đây là cảm giác cười mây lướt gió sao, gió đêm nhẹ nhàng thổi, vuốt nhẹ lên mái tóc mềm mượt như tơ tằm của nàng. Tóc khẽ bay lên, nàng nhìn thiên sứ mà ông trời ban xuống cho nàng, sau đó hai người nhìn nhau cười: “A” nàng kêu lên thỏa thích, cha, lúc này Mặc Mặc rất hạnh phúc! Nàng nhắm hai mắt vào hưởng thụ...

Nhẹ nhàng buông nàng ra, hai người dựa lưng vào nhau ngồi trên nóc nhà, ánh trăng như nước, một màu trắng bạc như tấm lụa mỏng mềm mại khoác lên người họ, thật tĩnh lặng, thật êm ả.

“Nàng có hận Lạc không?”

“Không hận, cũng không muốn hận hắn!”

“Năm đó, vì tranh giành ngôi vị hoàng đế, các hoàng tử Phong quốc đấu đá lẫn nhau, người chết ta sống, vì mẫu phi của Lạc xuất thân thấp hèn nên mới trở thành vong hồn bất hạnh trong trận chiến giết chóc này, Lạc cũng trở thành vật hi sinh. Cha nàng lại còn gả Mặc Vân cho Lý Vân Thiên, mất người thân, mất tình yêu, Lạc đã chịu một đả kích quá lớn, cuối cùng lại bị kẻ giam hãm hại phải đi lưu đày. Sau này được thái tử Tuyết quốc cứu, dồn hết sức lực mới có được ngày hôm nay, nhưng loạt biến cố đó đã khiến hắn lãnh khốc đến dị thường, bây giờ hắn đang sống trong hận thù. Nàng, có thể khuyên giải được hắn ư?”

Nàng yên lặng nghe hắn nói hết, cũng không nói gì đến suy nghĩ của mình.

“Huynh là thái tử Tuyết quốc đúng không?” Nàng ngoảnh đầu lại nói với hắn, cũng không phải không muốn, mà là cho tới bây giờ nàng không hề trách hắn.

Hắn không trả lời.

Bọn họ không nói gì thêm nữa, hai người cứ như vậy, nhìn ánh trăng tĩnh lặng, trong lòng đều mang tâm sự riêng.

12. Q.1 - Chương 12: Ta Muốn Bay

Căn cứ vào lời nói của Thượng Quan Kỳ, xem như Mặc Vũ đã tự chuốc lấy rắc rối ỉn, trói buộc như vậy hành động có chút bất tiện, nhất là trong những tình huống đặc biệt, ngộ nhỡ chọc giận Lạc vương gia thì thật là không chịu nổi, ví dụ như:

“Mặc Vũ, lấy cho ta quyển sách ở đằng kia.” Vào một buổi tối, hiếm có khi Vương gia lại bình tĩnh nhã nhặn nói với nàng như thế. Thế là nàng bước đi một cách “nặng nề”, từng bước từng bước dịch chuyển. Mà Lạc vương gia ngẩng đầu trừng mắt nhìn nàng, trong lòng thật sự phát bực, được, hần nhện, hần không tức giận.

Ước chừng thời gian một nén hương sau, “Sách đây”, Mặc Vũ toát mồ hôi nhễ nhại đưa sách tới trước mặt hần thì ai đó lại đang ngủ.

“Tiểu thư, với tốc độ của người thì e rằng Vương gia sẽ giết người mất.” Trong lúc dùng bữa sáng, Thái nhi hơi lo lắng nói.

“Không việc gì phải sợ, hiện tại hần đã tốt hơn nhiều rồi, sẽ không động một tí là ra tay đánh ta đâu, cứ yên tâm” Bước đi từ tốn, nàng ung dung nói, có vẻ như hoàn toàn hưởng thụ cuộc sống chậm chạp như thế này, cũng không hề biết, bụng của Lạc vương gia đã bắt đầu kháng nghị,

Bên này, Lạc vương gia đang nghiêm mặt chờ cơm của hần, đám hạ nhân thì sợ đến run người, ui cha, thật là khủng khiếp, nếu Vương phi mà không tới thì cái mạng nhỏ của họ coi như xong...

Rốt cuộc, “Mặc Vũ” Lạc vương gia phát khùng liên quát to một tiếng, đi tới phòng bếp, lúc này đám hạ nhân đã bủn rủn trên mặt đất.

Lúc Lạc vương gia mệt mỏi chạy tới thì nàng đang di chuyển bước chân chậm chạp, còn hát nho nhỏ, vui đùa với đám hạ nhân trông rất thích thú. Tức khắc khuôn mặt hần lạnh lùng tới cực điểm, Mặc Vũ, hôm nay bản vương sẽ dạy dỗ người một trận ra trò. Vì vậy hần đến kéo nàng sát vào bên hông, tiêu sái bước đi, để lại hạ nhân đang giương mắt mà nhìn.

Một phát ném nàng xuống sàn nhà, hần khinh thường nói: “Có phải gần đây không ai dạy bảo nàng, cho nên coi thường rồi phải không?”

“A, Vương gia bớt giận, chẳng phải ta nói là đang học khinh công còn gì, để sau này bảo vệ người mà!” Nàng chột dạ nói, đôi mắt đảo liên tục.

Lạc vương gia phát bực, hần thật không ngờ nàng lại cứng đầu như vậy. Xiết chặt tay lại, từ từ giơ lên về phía nàng.

“Người đã đồng ý với Kỳ rồi, người sẽ không đánh ta nữa.” Bây giờ nàng không hề sợ hãi.

,

Nhìn bàn tay của mình, hần cảm thấy ngại ngùng bèn chậm rãi buông tay xuống, “Hừ!” Phất tay áo rời đi, trong lòng thầm mắng tên Thượng Quan Kỳ một nghìn một vạn lần.

Hô hô, Lý Vân Lạc, người cũng có ngày hôm nay kia đấy, Kỳ, ta yêu huynh chết mất thôi.

“Cừu vui vẻ, cừu xinh đẹp, cừu lười biếng, cừu chậm chạp, cừu lãng mạn, sói hồng, sói xám. Đừng coi ta chỉ là một con cừu, cây cỏ trở nên thơm ngon hơn vì ta, bầu trời trở nên xanh hơn vì ta, mây trắng trở nên mềm mại vì ta. Đừng coi ta chỉ là một con cừu, cừu con thông minh khó mà tưởng tượng ra, trời cao tới đâu thì tâm trạng vẫn không bị ảnh hưởng, mỗi ngày đều đuổi kịp ánh mặt trời. Có vấn đề khó khăn ta cũng sẽ không đau lòng, có việc gì nguy hiểm trước mặt ta sẽ không hoảng loạn, cho dù bị bảy sói đuổi theo, cũng chỉ xem như một trò chơi. Lúc nào ta cũng thích vui vẻ, nụ cười bay lượn. khi gục ngã sẽ tự đứng dậy, vĩnh viễn không mệt mỏi, tất cả thời gian mà mình có, tự mình cười to, tuy rằng ta chỉ là con cừu.” Nằm trên cỏ, Mặc Vũ nhẹ nhàng ngân nga một khúc hát.

“Tiểu thư, bài hát gì vậy, sao mà kì lạ thế?” Thái nhi ngây ngốc hỏi.

“À, đây là ta nằm mơ rồi hát!” Mặc Vũ vẫn cảm giác mình chỉ là con cừu nhỏ, ở nơi này, lúc nào nàng cũng bị Lý Vân Lạc soi xám bắt nạt, xem ra người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ nàng quá yếu đuối. Nhưng mà nàng cũng như lũ cừu kia, vĩnh viễn không chán nản, nàng phải sống thật vui vẻ.

“Ồ” Thái nhi gật đầu, câu hiểu câu không. Chủ tớ trò chuyện một câu rồi lại một câu, không hay biết có một đôi mắt đang quan sát mình phía trên lầu.

“Truyền lệnh xuống dưới, Vương phi sẽ cùng ta tham gia yến hội đêm mai.” Lý Vân Lạc nhìn người trên bãi cỏ, tâm trạng cực tốt, nữ nhân này thật là càng ngày càng thú vị.

13. Q.1 - Chương 13: Gặp Lại Cố Nhân

“Tiểu thư, người mau tỉnh dậy đi!” Mới sáng sớm Thái nhi đã vui mừng chạy tới gian phòng của Mặc Vũ, nàng muốn thông báo một chuyện tốt cho tiểu thư.

“A, Thái nhi, ta còn đang nói chuyện với cha ta, người đứng một bên đợi đã!” Nói xong liền kéo chăn trùm kín cả đầu.

“Tiểu thư, Vương gia nói muốn đưa tiểu thư tiến cung tham dự yến tiệc tối nay!” Nàng lay Mặc Vũ dậy, trong lòng không kiềm chế nổi vui sướng.

“Người nói gì cơ?” Nàng xúc chấn lên, Mặc Vũ khó tin hỏi, Lý Vân Lạc mà làm thế ư?

“Đúng vậy, người mau mau dậy đi, Thái nhi sẽ trang điểm cho tiểu thư trở thành người đẹp nhất đêm nay!” Thái nhi nói mà không nén nổi mong muốn, từ lúc xuất giá tới nay, ngày nào tiểu thư cũng bị nhốt ở nhà, đừng nói tới yến hội, ngay cả ra khỏi cửa cũng không được, khó có lúc Vương gia lại nhân từ như thế, nàng không muốn tiểu thư lại tiếc nuối cả đời.

Người đẹp nhất? Mặc Vũ cảm thấy nghi ngờ, khuôn mặt nàng cho dù có không son phấn thì cũng đẹp đến hoàn mỹ, còn có thể đẹp hơn nữa sao? Mặc Vũ không biết, nhưng mà nàng có thể khẳng định một việc, cái giá phải trả để trở thành mỹ nhân là cả ngày ngồi trước gương không nhúc nhích, nàng buồn ngủ tới díp cả mắt, sau đó lại nằm úp xuống đắp chăn kín mít.

Lúc Mặc Vũ tỉnh lại thì tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, trong vòng vây của đám nha hoàn, nàng thướt tha đi về phía cửa. Nhưng không ngờ lúc mở cửa ra lại đụng phải Lạc vương gia đang bừng bừng lửa giận, tuy giận nhưng cũng không hề nói gì, nàng đỏ mặt thẹn thùng.

“Nàng biết đã bao lâu rồi không? Trang phục của nữ thân thật phiền phức lại còn tốn thời gian, lần sau không được phép lặp lại chuyện này lần nữa, nếu không bản vương cũng khó giữ được cái đầu cho nàng.”

Hừ, vừa ra khỏi cửa đã bị mắng, hôm nay nhất định sẽ gặp xui xẻo, Mặc Vũ thầm ai oán.

Sao không khen nàng được một câu? Chẳng lẽ hẳn không có cảm giác ngạc nhiên chút nào à? Dù sao cũng nên phát biểu vài ý kiến chứ! Nam nhân này thật kì lạ, cứ như người khác mắc nợ hẳn không bằng, thật là không đoán ra được. Vì đang suy nghĩ nên nàng không chú ý tới việc người phía trước đã dừng lại, “Bốp” nàng đụng phải hẳn.

“A!” Sờ sờ mũi, nàng kêu lên thất thanh.

“Mắt của ái phi rốt cuộc dùng để làm gì vậy? Bản vương thực sự hoài nghi.” Lý Vân Lạc khoanh tay vào, cười nhạo nói.

Bĩu môi đầy bất mãn, trong lòng nàng thầm mắng tên này hàng nghìn hàng vạn lần.

“Có phải rất muốn ta khen nàng hay không?” Mỗ nam cúi người, mắt nhìn thẳng vào nàng, cười chế giễu hỏi.

“Sao người biết?” Nàng ngây ngốc hỏi, nam nhân này biết đọc suy nghĩ người khác à?

Lý Vân Lạc vừa bực mình vừa buồn cười nhìn nữ nhân ngốc không chịu nổi này, toàn bộ biểu tình viết cả lên mặt mà còn không tự biết.

“Thật ra...” Hắc dừng lại một lát.

“Hừ?” Lòng Mặc Vũ cảm thấy sốt ruột, đúng là chỉ biết hành hạ người khác.

“Nàng...rất...đẹp!” Hắc chậm rãi thổi hơi ra.

Ồ, ha ha, trong lòng nàng càng thêm ngọt ngào.

Hoàng cung

“Haizzzz!” Đây là lần thứ n mà Mặc Vũ thở dài trong đêm nay, thật buồn chán, sáng sớm còn có chút mong chờ với yến hội, nhưng mà bây giờ nàng hận không thể lập tức bay về phủ. Trừ ca múa vẫn là ca múa, chán chết đi được, thường thức một chén trà, tâm trạng nàng đã phiền muộn tới cực điểm. Thỉnh thoảng nàng lại xoay người định nói chuyện với Lý Vân Lạc, nhưng cái tên này lại hoàn toàn tập trung hết chú ý vào Mặc Vân, căn bản đã quên nàng rồi, trong lòng thật khó chịu. Nói thật chứ, Mặc Vân cũng không đẹp lắm, nhưng vẻ ngoài của nàng lại vô cùng lãng lợ, vô hình trung có một loại khả năng quyến rũ người khác. Hoàng đế bên cạnh thì ôm lấy nàng với vẻ mặt hạnh phúc. Hắc là Lý Vân Thiên? Hắc không đẹp trai, đó là nhận xét đầu tiên của Mặc Vũ, nhưng mà trông hắc có vẻ rất hiền lành, Mặc Vũ lập tức gạt bỏ suy nghĩ này, nếu như hắc hiền lành thì ngôi vị hoàng đế đâu có tới lượt hắc, hoàng cung thật đúng là nơi ngọa hổ tàng long.

“Thái tử Hoa quốc, thái tử Tuyết quốc xin yết kiến!” Giọng nói lạnh lạnh của thái giám vang lên cắt ngang suy nghĩ rối loạn của Mặc Vũ.

Á? Người bên cạnh Kỳ chẳng phải là tên đùa giỡn nàng ở Phong Mãn lâu hay sao? Hắc là thái tử Hoa quốc? Thế giới này thật đúng là đen tối, tại sao cứ bắt nàng gặp mấy đại nhân vật này, mà còn đẹp trai như thế.

“Thủ đoạn của ái phi đúng là cao siêu, đường đường là thái tử Hoa quốc mà còn bị nàng dụ dỗ.” Giọng Lý Vân Lạc lại cắt đứt suy nghĩ của nàng lần thứ hai, lời của hắc sao nghe lại thấy chối tai như thế.

Hung hăng trừng mắt nhìn hắc, Mặc Vũ không trả lời.

Hoa Vô Ngân nhìn thấy Mặc Vũ thì cười tà mị với nàng, Mặc Vũ chột dạ cúi đầu xuống.

“Sao thế? Ái phi chột dạ?” Lý Vân Lạc lại quay sang khiêu khích châm chọc nàng.

“Liên quan gì đến ngươi!” Nàng tức giận, chột dạ hay không liên quan gì tới hắc, nàng thề là nàng rất muốn làm thịt hắc.

“Hừ!” Hắc hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu sang hướng khác, không thèm nhìn nàng.

Rốt cuộc hắc là ai? Trực giác cho nàng biết nam nhân này tuyệt đối nguy hiểm, nghĩ như vậy Mặc Vũ không khỏi nhú mày lại.

“Khởi bẩm bệ hạ, Vô Ngân thay mặt cho con dân Tuyết quốc muốn kết tình thông gia với Phong quốc, vĩnh viễn thân thiết!”

Hoa Vô Ngân thản nhiên nói.

“Ồ? Không biết thái tử đã để ý tới vị công chúa nào rồi?” Ngữ khí của Lý Vân Thiên lộ rõ ý không cho phép hắc cự tuyệt.

“Là công chúa Tiêu Tiêu của quý quốc!” Hoa Vô Ngân trả lời từ tốn.

Tức khắc mọi người đều kinh ngạc, Mặc Vũ mở to mắt nhìn hắc, quả thật không thể tin được những gì vừa nghe thấy. Tiêu Tiêu thích hắc từ lúc tại Phong Mãn lâu nàng cũng nhìn thấy rõ, nhưng nàng dám cam đoan hắc tuyệt đối không có tình cảm với Tiêu Tiêu.

Day day huyết thái dương, nàng muốn đi hít thở không khí, lòng người khó dò, nàng cũng không rõ mục đích cuối cùng của Hoa Vô Ngân là gì, nàng chỉ lo cho hạnh phúc của Tiêu Tiêu...

14. Q.1 - Chương 14: Hôn Hoàng Đế

Trong ngự hoa viên, một mình Mặc Vũ đi trên con đường nhỏ lát đá cuội, lơ đãng ngắm nhìn những bông hoa xinh đẹp, bước đi thong thả, đặt mình vào giữa biển hoa nơi đây, nàng nhắm mắt lại, dang hai tay ra đón gió đêm, dần dần say mê trong hương thơm ngát. Tất cả dường như trôi quá nhanh, lại thật phi thường. Khuôn mặt tươi cười tà mị của Hoa Vô Ngân liên tục hiện lên trong đầu nàng, tại Phong Mãn lâu hân phóng túng ngang ngược, vậy mà lại thâm trầm trong bữa yến tiệc hôm nay, khiến nàng không đoán ra nổi.

“Lạc vương phi thật có nhã hứng.” Câu nói hoàn toàn trêu chọc như trước đây, không hề có tí cảm tình nào, thậm chí còn nhận ra vẻ lạnh lùng như băng.

“Tại sao người lại muốn lấy Tiêu Tiêu, người căn bản không yêu nàng.” Nàng phẫn nộ chất vấn hần.

“Sao Lạc vương phi lại biết bản cung không yêu nàng ấy?” Hần nhìn thẳng vào nàng, thản nhiên nói.

“Ta..” Nàng cũng không biết nói gì, lấy đầu ra chứng cứ nói hần không yêu Tiêu Tiêu được cơ chứ.

“Đúng, bản cung không yêu nàng, nhưng nàng ta có giá trị lợi dụng.” Nói xong hần cười cuồng ngạo với nàng.

“Giá trị lợi dụng?” Nàng nhướn mày hỏi hần.

“Sau này nàng sẽ biết, chưa tới một năm nữa toàn bộ Phong quốc sẽ là của ta, bao gồm cả nàng.” Hoa Vô Ngân véo nhẹ chóp mũi nàng, cười rồi nói.

“Không thể nào, Lý Vân Thiên và Lý Vân Lạc cai trị Phong quốc rất tốt, người không có cơ hội.” Nàng khẳng định.

“Ồ? Hai huynh đệ chỉ biết tranh giành nữ nhân thì kết quả sẽ thế nào. Tuy chúng đều là kỳ tài trị quốc hiếm có trên thế gian, nhưng lại một mực yêu người không nên yêu.” Hoa Vô Ngân giả vờ tiếc nuối nói.

“Người không sợ ta vạch trần người ư?” Nàng không ý kiến gì với câu trả lời của hần, dù sao cả thiên hạ đều biết Lý Vân Lạc và Lý Vân Thiên tranh nhau một nữ nhân.

“Nàng sẽ không nói, bởi vì sẽ không có ai tin nàng.” Cúi người, hần nói gần như khẳng định.

Hoa quốc luôn luôn cúi đầu xưng thần với Phong quốc, hôm nay lại yêu cầu kết thân cùng Tiêu Tiêu, ai có thể nghi ngờ được? Suy nghĩ xong Mặc Vũ cảm thấy khổ sở, ta Mặc Vũ rốt cuộc là gì trong thế giới này?

“Ha ha, lòng người thật khó dò, tuy ở Phong Mãn lâu người là một kẻ vô lại nhưng cũng khiến người khác thích, nhưng mà hiện tại, ta...” Mặc Vũ không nói nữa, nàng đau khổ nén những lời nói vào trong lòng.

Hoa Vô Ngân ngây ngẩn cả người, hần không ngờ bọn họ chỉ một lần tình cờ gặp nhau mà nàng để tâm tới hần như vậy, hần nhắm mắt lại bất đắc dĩ, thiên ý trêu người.

Trong một khoảng thời gian ngắn hai người không nói gì nữa, hoa viên đột nhiên yên tĩnh dị thường, dường như cố tình tạo ra bầu không khí, giờ khắc này, vốn dĩ phải là một đôi tình nhân ngắm hoa dưới ánh trăng, tâm tình thổ lộ, nhưng vẫn khẳng khái cho rằng họ đang làm chuyện xấu, một nơi tràn đầy nghi ngờ.

Vứt bỏ thân phận địa vị, họ có thể trở thành bạn bè, thậm chí là tiến thêm một bước. Nhưng mà bởi vì có trói buộc bên ngoài, họ lại trở thành hai kẻ đối lập, thậm chí trở mặt thành thù. Là thiên ý? Hay có người cố tình tạo ra?

“Vân nhi, ta...” Tiếng Lý Vân Lạc cắt ngang sự căng thẳng giữa hai người. Bọn họ cùng nhìn về hướng đó, thấy hai người đang ôm chặt nhau. Mang theo coils lòng tan nát và không cam chịu, nàng từ từ đi tới gần đó.

“Lạc, chàng đừng nói nữa, xin chàng đừng từ bỏ thiếp có được không? Thiếp đã chịu nhẫn nhịn bên cạnh Lý Vân Thiên nhiều năm như vậy, chỉ vì mong chờ một ngày chúng ta có thể ở bên cạnh nhau, đây là động

lực duy nhất của thiếp, chàng có biết không?” Mặc Vân ôm Lý Vân Lạc khóc như lê hoa dải vũ, trông thật thảm thiết.

“Vân nhi, sao nàng phải khổ như vậy chứ?” Lý Vân Lạc thương tiếc nói, bàn tay nhẹ vỗ về mái tóc nàng. Mặc Vân ngẩng đầu hôn lên môi Lý Vân Lạc, hai người cứ dính chặt lấy nhau như vậy. Tim Mặc Vũ đau buốt, cho dù nàng biết, họ vốn là một đôi, cho dù nàng biết, hắn chưa từng đặt nàng ở trong lòng, nhưng mà, tâm, vẫn rất đau rất đau không thể chịu đựng được.

“Xem ra chúng ta thật có duyên, ở cạnh nhau hai lần mà toàn đi rình coi chuyện người khác.” Hoa Vô Ngân nói đùa.

“Một nữ nhân mà có thể thành thạo quần lầy hai nam nhân thật sự không dễ, nhìn xem, cả hai người cô ta đều không muốn từ bỏ, chỉ e đã tâm đã vượt sức tưởng tượng.” Thấy Mặc Vũ không trả lời, Hoa Vô Ngân làm như vô ý nhắc nhở nàng.

Đáng tiếc lúc này Mặc Vũ hoàn toàn không nghe thấy lời ám chỉ của hắn.

“Có kịch hay để xem” Hoa Vô Ngân lay lay Mặc Vũ, kéo nàng về thực tại.

Lúc Mặc Vũ quay đầu lại thì đã thấy một đoàn gồm Lý Vân Thiên, thần tử và thái giám đang đi tới đây, sắc mặt cực kì khó coi. Hắn biết rồi sao? Mặc Vũ đi tới, nàng không thể để Lý Vân Thiên nhìn thấy cảnh này.

“Hoàng thượng, xin dừng bước!” Mặc Vũ lớn tiếng cản Lý Vân Thiên lại, mong rằng bọn họ có thể nghe thấy mà đề phòng.

“Lạc vương phi, nàng mau tránh ra, trẫm có việc gấp.” Lý Vân Thiên không muốn nàng quấy rầy.

“Hoàng thượng, thần...” Trong tình thế cấp bách, Mặc Vũ chạy về phía Lý Vân Thiên.

Trời ạ, tình huống gì đây, nàng hôn Lý Vân Thiên, chúng thần tử không khỏi nín thở, mỗi người đều ngăn cả ra, nữ nhân này cũng thật quá to gan. Hoa Vô Ngân lắc đầu bất đắc dĩ, Mặc Vũ, nàng đúng là nữ nhân ngốc nhất trong thiên hạ. Nhưng mà cũng thật đáng yêu, ngốc tới mức khiến người khác yêu mến.

Lý Vân Thiên vẫn không biết phản ứng gì, thân thể cứng ngắc, đầu ong ong lên, không nhìn thấy gì, không nghĩ được gì, hắn chỉ biết là, hắn, bị cường hôn.

“Hai người đang làm cái gì thế này?” Mặc Lý Vân Lạc đen lại nhìn cảnh trước mắt, nữ nhân này thật đúng là đáng đánh.

Đẩy mạnh Lý Vân Thiên ra, Mặc Vũ biết nàng xong đời rồi, trước mặt mọi người mà dám hôn vua một nước, khẳng định sẽ bị mang cái danh bêu xấu ngàn đời. Nàng nhìn vẻ mặt tức giận của Lý Vân Lạc, rồi lại nhìn bốn phía, Mặc Vân chẳng biết đã đi đâu, trên mặt cười khổ, từ từ nhắm mắt lại, chờ đợi sự trừng phạt thuộc về nàng.

Lý Vân Lạc kéo Mặc Vũ lại, lạnh lùng ném một câu: “Hoàng huynh, thân thể Vũ nhi không khỏe, thần đệ xin phép đưa nàng hồi phủ.” Nhanh chóng đi mất, để lại mọi người vẫn còn đang hóa đá.

Mặc Vân đứng ở phía xa vốn đã tức giận tới phát điên, nàng cắn chặt hàm răng, nắm chặt tay đầy căm hận, móng tay đâm sâu vào da thịt, nàng đã tức giận tới cực điểm, Mặc Vũ, người nhất định phải chết.

“Vô Nhai” Nàng lạnh lùng ra lệnh. “Có thuộc hạ.” Vừa nói xong đã xuất hiện một bóng người màu đen đứng trước mặt nàng.

“Giết ả” Giọng nàng gần như khàn đi. “Tuân lệnh” Trong mắt người tên Vô Nhai chợt lóe ra tia sáng. Trên mặt Mặc Vân hiện lên nụ cười hung ác, Mặc Vũ, đây đều là do ngươi tự chuốc lấy.

15. Q.1 - Chương 15: Tranh Cãi, Bị Âm Sát

Lát sau trở lại Lạc vương phủ, Lý Vân Lạc thả Mặc Vũ ra, Mặc Vũ lao đảo ngã trên mặt đất, Lý Vân Lạc đi từng bước từng bước tới trước mặt nàng, trong mắt là sự chế giễu và khinh thường.

“Sao ngươi lại có thể dễ tiện đến như thế, môi của ngươi không đáng một đồng như vậy sao?” Lý Vân Lạc nhọc mọ nàng.

Mặc Vũ không ngờ hẳn lại làm nhục nàng như thế, kinh ngạc nhìn hẳn, nước mắt đã tràn ra, cõi lòng tan nát. Lý Vân Lạc, sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy, khắp thiên hạ có thể chỉ trích ta nhưng ngươi thì không được.

“Sao không phản bác? Chẳng lẽ bản vương hiểu lầm ngươi?” Lý Vân Lạc siết chặt lấy cằm của nàng, tiếp tục chế giễu, hẳn cũng mong tất cả chỉ là hiểu lầm, nhưng mà như vậy sẽ chỉ lừa mình dối người.

“Đủ rồi Lý Vân Lạc, ngươi thì biết cái gì, ngươi hiểu ta được bao nhiêu hử. Ngươi dựa vào cái gì mà chỉ trích ta như thế, chúng ta vốn không có quan hệ gì hết, ngươi không yêu ta, lẽ nào có thể quản chuyện của ta được ư? Lẽ nào ta vẫn phải vướng vào ngươi sao? Bây giờ ta nói cho ngươi biết, ta không yêu ngươi, làm sao ta có thể yêu được loại người như ngươi” Nàng đã rơi lệ từ lâu, Lý Vân Lạc, kiếp này chúng ta đã định trước không có duyên.

“Ngươi”, Lý Vân Lạc ghen hòng, nàng nói nàng không yêu hẳn, hẳn có tư cách gì ra để quản chuyện của nàng đây? Nghe những lời này đáng lẽ hẳn nên thở phào nhẹ nhõm, nhưng tại sao, tim, lại đau đến như thế.

“Lạc vương gia, ngài còn có việc gì không? Nếu không còn việc gì khác, tiện thiếp sẽ không làm phiền vương gia nhật lí vạn ky” Lau khô nước mắt, nàng buồn bã xoay người rời đi.

Bàn tay vươn ra chợt dừng lại, thấy Mặc Vũ rời đi, hẳn rất muốn đuổi theo nàng, nhưng chân hẳn không nhấc lên nổi. Thấy nàng khóc, lòng hẳn khó chịu như có một vạn con kiến đang gặm nhấm, hẳn muốn giữ lấy nàng để xin lỗi, nhưng hẳn có thể đem lại cho nàng cái gì được đây? Hẳn đã hứa với Mặc Vân sẽ không thay đổi tình cảm, vậy còn có thể hứa gì với nàng nữa?

“Ngươi đã trách oan nàng” Không biết từ lúc nào Hoa Vô Ngân đã xuất hiện ở đằng sau. Hẳn thực sự không hiểu, rõ ràng hai người yêu nhau nhưng lại muốn gây tổn thương cho nhau, kết quả làm cho bản thân đầy thương tích.

“Bản cung và nàng nhìn thấy ngươi và Mặc Vân ở cạnh nhau, lúc đó Hoàng thượng lại đi đến, nàng muốn giúp hai người, có điều lại dùng một cách quá ngốc nghếch”. Nhớ tới nữ nhân ngốc kia, Hoa Vô Ngân không nhịn được nở nụ cười.

Trời ạ, hẳn đang làm gì thế này? Sao nàng có thể ngốc như vậy. Trái tim Lý Vân Lạc đau nhói, nữ nhân này sao có thể ngốc đến thế. Hẳn không đợi Hoa Vô Ngân nói hết đã vội càn chạy tới Thính Vũ hiên, Mặc Vũ, nàng chờ ta.

Nhìn về nơi Lý Vân Lạc biến mất, Hoa Vô Ngân nở nụ cười vui mừng, Mặc Vũ, nàng nợ ta một mối nhân tình.

Thính Vũ hiên

“Tiểu thư, người sao vậy?” Thái nhi thấy khuôn mặt đăm lẹ của Mặc Vũ thì cảm thấy khó hiểu.

“Đã xảy ra chuyện gì? Có phải Vương gia ức hiếp người hay không?” Nàng đau lòng hỏi.

Mặc Vũ không trả lời, chỉ ngồi khóc như thế, nàng thấy thật uất ức, thật cam chịu, Lý Vân Lạc đã không hiểu mà còn nhục mạ nàng. Tiêu Tiêu sắp sửa xuất giá, nhưng đó là một con đường đầy nguy hiểm, nàng lại không giúp được gì, nàng không muốn, nhưng nàng lại bất lực.

Thái nhi ôm lấy Mặc Vũ, nhẹ nhàng vỗ về tiểu thư, nhớ tới cuộc sống của tiểu thư mà rút nước mắt, hai chủ tớ yên lặng ôm nhau, không để ý tới một thân ảnh chợt hiện lên ngoài cửa sổ.

“Tiểu thư cẩn thận” Thái nhi đẩy mạnh Mặc Vũ ra.

Lúc Mặc Vũ quay đầu lại nhìn cánh tay Thái nhi đã bị chém một nhát, mà người bị mặt đang muốn đâm về phía nàng, Thái nhi lại chạy tới che trước mặt Mặc Vũ lần thứ hai, nhưng Mặc Vũ lại đẩy nàng ra, sau đó tránh né sang bên cạnh. Trong lúc này nàng vẫn di chuyển nhẹ nhàng, thân thủ linh hoạt hơn.

Hắc y nhân không ngờ Mặc Vũ lại nhanh nhẹn như thế, càng sửng sốt hơn.

“Sao, có phải rất ngạc nhiên không? ta còn có bất ngờ nữa giành cho ngươi” Nói xong nàng nhảy lên đá vào hắc y nhân. Nhưng võ công của hắn cao hơn nàng. Hắc y nhân túm lấy chân nàng, nhẹ nhàng xoay một cái, Mặc Vũ bị xoay tròn rồi văng tới vách tường. Nhưng đúng lúc này kiếm của hắn đang cấp tốc phi về phía nàng, Mặc Vũ nhắm hai mắt lại chờ đợi...

Ô? Sao vẫn chưa đâm? Nàng từ từ mở một mắt ra. Oa oa, Lý Vân Lạc đang dùng tay nắm chặt kiếm, tay kia đặt sau lưng, tư thế thật đẹp trai...

“Rốt cuộc ngươi là ai mà lại dám dương oai tại vương phủ?” Lý Vân Lạc phẫn nộ chất vấn hắn, nếu chậm một chút nữa thì mặc vũ...hắn quả thật không dám nghĩ tiếp.

Người kia không trả lời, nhún chân nhảy qua cửa sổ, chạy thoát.

“Vũ nhi, nàng không sao chứ.” Buông kiếm trong tay ra, hắn lo lắng hỏi nàng.

“Chàng còn quản ta sống hay chết nữa kia à?” Nàng bực mình trừng mắt nhìn hắn.

Lấy tay kéo nàng vào lòng “Xin lỗi, xin lỗi, là ta trách lầm nàng, nàng có thể tha thứ cho ta không?” Hắn nhìn nàng đầy thấp thỏm. Nhưng mà nàng đã rơi lệ trước.

“Ta có tư cách gì mà tha thứ cho chàng, người chàng yêu cũng không phải là ta, ta có tư cách gì chứ?”

“Xin lỗi, sau này nhất định ta sẽ đối xử thật tốt với nàng, tin ta có được không?” Hắn nói với nàng rất chân thành.

Đối xử thật tốt với nàng? Cuối cùng hắn vẫn không yêu nàng, khổ sở gật đầu, Lý Vân Lạc, ta sẽ tin chàng thêm một lần nữa.

Lại một lần nữa, hắn hưng phấn ôm thật chặt nàng ở trước ngực.

“Chàng có thể khước Hoang thượng từ chối đám cưới này được không?” Một lúc lâu sau, nàng cổ lấy dũng khí hỏi hắn.

“Không được” Hắn thẳng thắn trả lời.

“Tại sao?”

“Sức mạnh của Hoa quốc ngày càng được tăng cường, đã đạt tới mức độ không thể coi thường được nữa, liên hôn giữa hai nước mới là có lợi nhất. Nàng luyến tiếc hắn? Nàng yêu hắn à?” Hắn lo lắng hỏi.

“Chàng biết không, tất cả chuyện này đều là âm mưu, Tiêu Tiêu qua đó sẽ không có hạnh phúc, ta xin chàng từ chối có được không?” Nàng khóc cầu xin hắn.

“Vũ nhi, Vũ nhi tốt của ta, tại sao nàng lại luôn suy nghĩ cho người khác như thế?” Hắn yêu thương ôm chặt lấy nàng.

“Không còn cách nào phải không?” Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định mà hỏi hắn tiếp.

Lý Vân Lạc gật đầu khẳng định, lại nói tiếp: “Huống hồ, Tiêu Tiêu cũng đồng ý lấy hắn.”

Ha ha, nàng từ bỏ vậy, Tiêu Tiêu, sao muội lại ngốc như thế.

Điện Thiên Vân

“Cái gì, không thành công?” Quả thật Mặc Vân không thể tin được tai của mình.

“Thuộc hạ biết tội, mong chủ nhân trách phạt. Nhưng mà nữ nhân đó có võ công, hơn nữa đúng lúc ấy Lạc vương gia lại chạy tới cứu cô ta.” Vô Nhai quỳ một chân xuống đợi hình phạt.

“Cái gì? Cô ta có võ công? Lạc vương gia?” Lần thứ hai Mặc Vân cảm thấy khó tin.

“Lui ra trước đi” Vẫy vẫy tay bắt đắc dĩ.

Vô Nhai lui ra, nhưng tâm của Mặc Vân khó có thể bình tĩnh trở lại, Mặc Vũ ấy vậy mà lại có võ công. Xem ta nàng phải đích thân gặp cô ta mới được.

16. Q.1 - Chương 16: Giao Chiến

“Vũ tỷ, muội cài chiếc trâm ngọc này có đẹp không?” Trong ngự hoa viên, Tiêu Tiêu chỉ vào chiếc trâm cài đầu của mình, khuôn mặt rạng rỡ hỏi nàng.

“Là hắc tặng muội à?” Mặc Vũ thấy Tiêu Tiêu lúc này, trong lòng chỉ cảm thấy chua xót.

“Dạ, hôm qua chàng đến gặp muội, tặng muội rất nhiều thứ, hai bộn muội...trò chuyện rất vui vẻ, sau đó...hai bộn muội...” Mặt Tiêu Tiêu đỏ bừng, lắp bắp không biết nói gì.

“Sau đó, hai người liền lên giường?” Mặc Vũ hoảng hốt nhìn nàng.

“Dạ!” Nàng cúi đầu e thẹn, bàn tay nhỏ bé kéo kéo váy.

Trời ạ, tình huống gì thế này, Tiêu Tiêu, sao muội ngốc thế, nàng thương tiếc nhìn Tiêu Tiêu, nghĩ đến những ngày sắp tới của muội ấy thì đáy lòng dâng lên một nỗi cay đắng.

“Muội tin hắc như vậy à?” Nàng muốn khẳng định một lần nữa.

“Vâng, chàng nói cả đời này sẽ đối tốt với muội.” Hai mắt Tiêu Tiêu sáng lên nhìn về phía xa, tràn đầy hạnh phúc.

Mặc Vũ không trả lời, thấy muội ấy hạnh phúc như vậy thật sự nàng không đành lòng. Nếu nói muội ấy biết dã tâm của Hoa Vô Ngân thì muội ấy sẽ tin sao? Chắc chắn là không, có ai sẽ nào tin lời của nàng đây? Nàng nhắm hai mắt lại tỏ vẻ bất lực.

“Ồ, đây chẳng phải là Vũ nhi đó ư? Sao tới mà không nói cho tỷ tỷ một tiếng.” Mặc Vân thốt tha đi tới, làm như thân thiết hời.

Tiêu Tiêu và Mặc Vũ thì cảm thấy thật buồn nôn, dạ dày sôi sục chỉ trợn trào lên.

“Tỷ tỷ có chuyện gì cứ nói thẳng ra chứ đừng giả tạo như thế” Mặc Vũ biết cô ta không có ý tốt, vậy thì nên giải quyết mau chóng mới được.

“Đúng, thật là buồn nôn, khó chịu chết đi được” Tiêu Tiêu cũng phụ họa theo.

“Các người...” Mặc Vân thẹn quá hóa giận.

“Hừ, các người thì tốt đẹp lắm đấy, một người là còn chưa xuất giá đã vội dâng tặng trâm tiết của mình cho kẻ khác, còn người kia đi dụ dỗ cả hai huynh đệ mà không biết ngượng” Nàng dừng một lát sau đó liếc mắt nhìn về phía sau Mặc Vũ, tiếp tục nói: “Người đứng là đệ tiện, nam nhân nào của ta người cũng đều muốn cướp, Lạc đã là trượng phu của người rồi, lại còn làm trò ngang nhiên quyến rũ hoàng thượng trước mặt văn võ bá quan, Hoàng thượng nhân từ nên mới không truy cứu người, chứ nếu không người có mười cái đầu cũng không đủ đem ra chém đầu, hừ, đúng là tính cách trời sinh đã thuộc hạng đệ tiện.” Lúc này Mặc Vân không hề mang phong phạm của một tiểu thư khuê các nữa, Mặc Vũ khó chịu nhíu mày lại, nhưng mà nàng không muốn gây rối ở đây.

“Bốp” Tiêu Tiêu nhanh nhẹn tát Mặc Vân một cái.

“Vũ tỷ có vô liêm sỉ tới đâu cũng còn trong sạch hơn người, đồ vô tài vô đức lại còn vô mạo, hoàn toàn là một kẻ xấu xí, thật không hiểu hai vị hoàng huynh có phải có mắt như mù hay không, mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành không thích lại đi thích cái đồ xấu xí như người, thật đáng tiếc thay cho họ.” Tiêu Tiêu lắc đầu ra vẻ tiếc nuối.

Mặc Vũ lắc đầu bất đắc dĩ, nha đầu này đúng là nóng tính.

“Người.” Mặc Vân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng, khuôn mặt đỏ bừng, toàn thân tỏa ra một luồng khí lạnh.

“Bốp” Nàng xoay nhanh người tát Mặc Vũ một cái.

Có vẻ như là dùng lực rất mạnh, Mặc Vũ chỉ cảm thấy mặt mình nóng rát, có thể nhận ra má đã bắt đầu sưng lên. Nàng phần nộ vùng tay lên, tát vào mặt Mặc Vân một cái.

“Người không động vào ta, ta không động vào người, nếu người phạm ta, ta tất phạm người. Đây đều là do tự người chuốc lấy, người nghĩ rằng ta vẫn là Mặc Vũ yếu đuối để yên cho người khác áp bức sao?” Nhả ra những lời lẽ hung tợn, lúc này Mặc Vũ đã giận tới mức cả người run lên, dựa vào cái gì mà ai cũng ức hiếp nàng, đúng là coi nàng là con cừu nhỏ ngoan ngoãn rồi.

“Vũ tỷ thật là lợi hại!” Tiêu Tiêu vui mừng vỗ tay thật lớn, còn quay sang lè lưỡi với Mặc Vân.

“Các người đang làm cái gì thế này?”

Nghe thấy giọng nói đó tức khắc mặc vũ cúi đầu xuống, đầu tới mức xui xẻo thế chứ, chán nản xoay người, miễn cưỡng cười với người ở đằng sau.

Lý Vân Lạc vẫn không nói gì, chỉ chạy đến bên người Mặc Vân, nhìn vết thương của nàng rồi dịu dàng nói: “Sao rồi?”

“A, Lạc, đau quá!” Mặc Vân giả vờ đau đớn rên lên, còn liếc nhìn Mặc Vũ đầy vẻ khiêu khích.

Hay ột đôi tình chàng ý thiếp, Mặc Vũ khổ sở quay đầu sang chỗ khác, Thượng Quan Kỳ tiến lên vỗ nhẹ vai của nàng, nhìn nàng với ánh mắt kiên định, nàng cười với hắn, nhưng dù vậy ai nhìn vào cũng đều thấy thương tâm.

“Bản vương đưa Vân phi về điện Thiên Vân trước.” Nói xong Lý Vân Lạc kéo Mặc Vân rời đi, cũng không thèm quay đầu lại.

Mặc Vũ nhìn về phía hai người họ rời đi, trong lòng vô cùng xúc động, đổ kị ư? Nàng đổ kị muốn chết, nhưng vốn dĩ hắn không thuộc về nàng.

“Mau bôi thuốc vào vết thương.” Hoa Vô Ngân lấy ra một cái lọ đưa cho nàng.

Mặc Vũ nghi ngờ nhìn hắn, do dự không biết có nên nhận hay không, loại người như hắn chắc sẽ có thương lượng về sau.

“Nàng trúng phải độc có tên là Khói hoa ba tháng” Hắn nói với vẻ bất đắc dĩ.

“Cái gì? Khói hoa ba tháng?” Mọi người đều kinh hãi.

“Loại độc này không màu không vị, bôi lên mặt không có cảm giác gì, nhưng ba tháng sau mặt của người trúng độc sẽ từ từ lở loét, cho tới khi lan ra toàn thân rồi cuối cùng chết.” Hoa Vô Ngân thật sự bất lực, nữ nhân này sao có thể ngốc như thế, bị người ta hạ độc mà cũng không biết.

“Đúng là ả đàn bà ác độc, tỷ tỷ, chúng ta mau đi nói cho hoàng huynh biết.” Tiêu Tiêu tức giận nói.

Mặc Vũ lắc đầu, nói cho họ cũng vô dụng, nàng cảm thấy mình thật không còn cách nào cả, xem ra nữ nhân kia muốn dồn nàng vào chỗ chết.

“Sao người biết?” Ngay tới Thượng Quan Kỳ cũng không nhận ra, không ngờ hắn lại lợi hại như thế.

Hoa Vô Ngân cũng không trả lời nàng, “Đồ ngốc, nàng nợ bản cung một mối nhân tình, ngày khác nhất định bản cung sẽ tự mình tìm nàng đòi lại...” nói xong hắn lúi Tiều Tiêu còn đang lăm lăm đi mất. Mặc Vũ, bản cung chỉ có thể làm được vậy thôi, sau này nàng hãy tự mình giải quyết mọi chuyện cho tốt.

“Yên tâm, chỉ cần bôi giải được là sẽ không sao cả” Thượng Quan Kỳ nắm lấy tay nàng an ủi.

“Nàng có thể dựa vào vai ta.”

Nàng xoay người ôm lấy Thượng Quan Kỳ ở phía sau, nước mắt lại rơi xuống lần thứ hai.

“Kỳ, ta thấy mệt mỏi quá.” Nàng nói như người mất hồn.

“Vừa này, chúng ta đều không nhìn thấy gì hết” Sở nàng lo lắng nên hần liền giải thích.

“Có thấy hay không cũng không sao cả, trái tim nam nhân ấy vẫn hướng về nàng ta đúng không? Ta mệt mỏi quá, ta không muốn tiếp tục nữa.” Mặc Vũ tuyệt vọng, từ đầu tới cuối nam nhân đó đều không thuộc về nàng, nàng tranh giành cái gì chứ.

Thượng Quan Kỳ không trả lời, chỉ ôm nhẹ lấy nàng, trong lòng trở nên phức tạp, Mặc Vân đúng là loại người ác độc.

Cách đó không xa, Lý Vân Lạc lẳng lặng đứng sau gốc cây chứng kiến cảnh này, xiết chặt lấy cành cây, trái tim như muốn xé ra trăm mảnh, nàng nói nàng không muốn tiếp tục nữa, hần nên làm gì bây giờ?

17. Q.1 - Chương 17: Tiêu Tiêu Xuất Giá!

“Tiêu Tiêu, muội phải đồng ý với ta một việc.” Vào ngày xuất giá của Tiêu Tiêu, thần sắc của Mặc Vũ có vẻ vội vã đi tới tẩm cung nàng, nghiêm túc nói.

“Vũ tỷ sao vậy?” Tiêu Tiêu nhìn Mặc Vũ khó hiểu, từ sau khi Hoa Vô Ngân cầu thân tới nay, lúc nào tỷ ấy cũng không vui, cả ngày thì như người mất hồn.

“Nếu Hoa Vô Ngân đối xử không tốt với muội, nhất định muội phải lập tức rời khỏi hần biết không?” Về mặt nàng ngưng trọng.

“Ha ha, tỷ yên tâm, muội không phải ngọn đèn cạn dầu, hơn nữa chàng đối xử rất tốt với muội.” Về mặt vẫn hạnh phúc như trước, lúc này Tiêu Tiêu không còn tính tình trẻ con trước kia mà thay vào đó là vẻ hiền dịu của nữ nhân.

Tiêu Tiêu, chính vì muội thể này nên ta mới lo lắng. Muội vô tư như vậy thì sao ta có thể dễ mặc được. Nhưng nàng có thể làm được gì chứ? Lau nước mắt, hôm nay là ngày đại hỉ của muội ấy, dấu sao cũng phải chúc mừng Tiêu Tiêu.

“Này, đây là quà kỷ niệm!” Thái nhi ngại ngùng lấy một cái túi thêu ra đưa cho Tiêu Tiêu.

“Thái nhi, đây là tặng ta sao?” Tiêu Tiêu ngạc nhiên nhìn nàng.

“Đúng vậy, cả đêm qua nha đầu này chuẩn bị đó, ta nói thế nào nàng cũng không chịu đi ngủ.” Mặc Vũ cười khanh khách nói.

“A ha, thật tốt quá, ta lại cứ tưởng Thái nhi ghét ta chứ” Tiêu Tiêu phấn khích ôm chầm lấy Thái nhi xoay vài vòng.

“Công chúa, người thả ta xuống đi, sắp lập gia đình tới nơi rồi, người phải thận trọng chứ” Thái nhi đỏ mặt trách nhẹ nàng.

“Hi hi.” Tiêu Tiêu xấu hổ gãi gãi đầu.

“Ha ha ha ha!” Tiếng cười phát ra từ tẩm cung mà đã lâu rồi chưa xuất hiện, nhưng trong giờ khắc này lại có vài phần thê lương.

“Công chúa, giờ lành đã tới, mời công chúa lên kiệu hoa!” Ma ma cung kính trùm khăn voan lên đầu Tiêu Tiêu, đưa nàng đi ra tẩm cung.

“Công chúa!” Đột nhiên Thái nhi khóc lớn, “Tiểu thư, công chúa sắp phải đi rồi” Sau đó Mặc Vũ cũng chạy tới ôm chặt lấy Tiêu Tiêu, “Ta sẽ rất nhớ muội!”

Thân thể Tiêu Tiêu hơi dừng một lát, nhưng nàng không nói gì, tựa người thoát khỏi cái ôm của Mặc Vũ rồi đi ra ngoài.

Vũ tỷ, sao Tiêu Tiêu lại không biết tỷ đang lo lắng cái gì chứ, hơn nữa cuộc thành thân vì chính trị đều không có hạnh phúc. Nhưng vì Hoa Vô Ngân, Tiêu Tiêu muốn đánh cược một lần, đánh cược việc chàng có thể đem tới hạnh phúc uội. Không có muội bên cạnh, tỷ nhớ phải bảo trọng.

Thải nhi, người là nha đầu duy nhất không sợ ta, ở cùng người ta cảm thấy rất vui vẻ, nhất định người phải hạnh phúc nhé.

Bên dưới chiếc khăn voan màu đỏ, một giọt nước mắt rơi xuống, dường như báo trước bi kịch của một người sắp bắt đầu.

Rốt cuộc Tiêu Tiêu đã đi, Mặc Vũ như ra khỏi tầm cung của nàng như người mất hồn, trong đầu không ngừng nhớ tới những ký ức khi nàng và Tiêu Tiêu ở cạnh nhau, muội ấy láu lỉnh, muội ấy xinh đẹp, muội ấy kì quái, muội ấy nóng nảy... Tất cả đều thật đáng yêu, khiến người ta yêu mến. Tiêu Tiêu, muội sẽ sống tốt chứ?

Gió, nhẹ nhàng thổi mái tóc nàng, vỗ lên tà áo, nàng đưa tay định bắt lấy muội ấy, nhưng muội ấy lại tình nghịch chạy mất, để lại một tâm trạng trống trải. Nàng nghe thấy tiếng gió, ai oán, thê lương, có phải chúng đang khổ sở vì Tiêu Tiêu đã không còn ở nơi đây nữa?

“Vũ nhi.” Âm thanh quen thuộc cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Buồn bã xoay người, nhìn nam nhân mà nàng vừa yêu vừa hận trước mắt, nàng khóc, cuối cùng rồi sẽ có một ngày họ phải chia lìa.

“Lý Vân Lạc!” Nàng chạy nhanh tới trước mặt hắn, nam nhân ôm chặt lấy nàng, nước mắt đã thấm ướt y phục của hắn.

Yên lặng ôm hắn, nàng cảm thấy rất nhẹ nhõm, nàng còn muốn gây xích mích gì nữa đây? Sao không trân trọng những ngày ít ỏi ở bên cạnh hắn. Lý Vân Lạc, cho dù sau này chàng có cần ta nữa hay không, ít nhất hiện tại ta muốn thật vui vẻ bên cạnh chàng. Ôm hắn, nàng thề với lòng mình.

18. Q.1 - Chương 18: Sự Thay Đổi Của Hắn

“Tiểu thư, người mau tỉnh dậy đi, Vương gia tới rồi.” Mới sáng sớm Thải nhi đã khẩn trương chạy tới phòng của Mặc Vũ, lần thứ hai quấy rầy nàng đi gặp chu công.

“Thải nhi, người mà còn ngủ nữa thì ta sẽ xào người lên đấy, lúc nào cũng vội vàng vàng.” Day day con mắt vẫn còn đang díp vào nhau vì buồn ngủ, nàng cực kì cực kì tức giận, khó lắm mới thấy cha, thể mà cha lại chạy mất.

Khoan đã, Vương gia? Lý Vân Lạc tới tìm nàng làm gì chứ? Bất mạnh dậy, cơn buồn ngủ đã hoàn toàn biến mất, má ơi, Tiêu Tiêu xuất giá xong thì hẳn cũng đại giá quang lâm tới phòng nàng. Không có công thì không thể treo lên Tam bảo điện, nhất định là không có chuyện gì tốt.

“Thải nhi, mau mau, đưa quần áo tới cho ta.”

“Tiểu thư, không kịp nữa rồi.” Thải nhi sợ hãi chỉ về phía cửa.

Lạy chúa, tới lúc nào thế?

“Chàng...chàng đã đến rồi sao không gõ cửa?” Nàng vội vàng kéo chăn lên che cảnh xuân vô ý lộ ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Lý Vân Lạc nhìn nàng, từ từ đi tới, ánh mắt không rời khỏi nàng một giây, Mặc Vũ ngại ngùng cúi đầu.

“Khỏi phải che, bản vương cũng chưa tới mức bụng đói ăn quàng đâu.” Hắn nhẹ nhàng phả hơi bên tai nàng, khiến cả người Mặc Vũ run rẩy.

“Bụng đói ăn quàng?” Nàng khó chịu nhìn hắn.

“Khuôn mặt của nàng đúng là có thể khiến bản vương chú ý, nhưng còn...” Hắn cúi đầu nhìn thân thể nàng một lượt, rồi ngẩng đầu lên nói: “Dáng người nàng chẳng khác nào đứa trẻ, bản vương thật là ăn không vô.” Nói xong còn làm ra vẻ tiếc nuối.

“Chàng!” Mặc Vũ đang định nổi giận thì thấy thân thể Lý Vân Lạc run lên, ngay lập tức hiểu ra.

“Chàng cố tình” Nói xong còn dùng ngón tay nhỏ và dài tóm lấy cổ hần, hung hãn bóp, làm hại Lý Vân Lạc thè lưỡi, trợn tròn mắt nhìn nàng.

“Khụ...khụ...nàng muốn mưu sát phu quân hả! Khụ..khụ...” Đợi sau khi Mặc Vũ buông tay ra, hần oán hận nói, dương nanh múa vuốt tính trả thù.

“Hừ, loại phu quân như chàng ta hận không thể giết chết ngay tức khắc.” Nói xong ngại ngừng quay đầu sang chỗ khác.

Thoáng chốc Lý Vân Lạc đã khôi phục lại khuôn mặt lạnh lùng như cũ: “Chuẩn bị nhanh lên một chút, ta đưa nàng tới một chỗ.” Nói xong đi ra ngoài cũng không thèm quay đầu lại.

Buồn bực bước xuống giường, trong đầu thầm mắng Lý Vân Lạc là tên vô lại, sắc mặt còn thay đổi nhanh hơn cả thời giết. Nhìn lại thân thể của mình, có thật như hần nói vậy à?

“Thả nhi, ngươi thấy người ta có nhỏ không?” Nàng buồn bực bĩu môi lên nói.

“Tiểu thư, người...” Thả nhi kinh ngạc nhìn nàng, dù sao vấn đề này nói ra cũng thật xấu hổ.

“Ặc...thôi khỏi, ta biết hỏi người cũng bằng thừa”

“Tiểu thư, người rất đẹp, nhất định Vương gia sẽ bị người mê hoặc” Thả nhi kéo Mặc Vũ ra khỏi lần gặp Chu Công thứ hai.

Nhìn vào chiếc gương, Mặc Vũ vẫn thấy có gì thay đổi đâu, cổ nhân đúng là kì lạ, hơi một tí là nói rất đẹp.

“Nàng thật đẹp!” Không biết từ lúc nào Lý Vân Lạc đã xuất hiện ở phía sau nàng.

Quay đầu lại vô cùng kinh ngạc, nàng quả thực không thể tin vào tai mình, lần trước hần còn trách móc nàng là phiền phức; lần trước nàng đã mong đợi lời khen của hần rất lâu. Nhưng rốt cuộc hôm nay sao vậy? Hần đã chủ động như thế từ lúc nào rồi. Nàng có nên vui không?

Lý Vân Lạc nhìn nữ nhân đáng yêu trước mắt thì có chút bất đắc dĩ, nàng lại đang suy nghĩ, lần nào cũng suy nghĩ linh tinh, chỉ bằng phạt nàng một chút cho chừa. Trong mắt hiện lên một tia gian xảo, đáng tiếc Mặc Vũ còn đang nằm mơ nên không phát hiện ra.

“Nhắm mắt lại được không?” Hần nhẹ nhàng nói, từ từ tiến tới gần nàng, tới gần, rồi lại gần thêm chút nữa, trái tim nhỏ bé của Mặc Vũ không ngừng đập loạn.

“Ừ” Không nghĩ được nhiều như vậy, cũng không nghĩ tới Thả nhi, Nàng nghe lời nhắm hai mắt lại, cái miệng hơi cong lên, chờ đợi...

Lý Vân Lạc lắc đầu cười, lấy ra một mảnh vải màu đen che mắt nàng lại.

“Ta có định hôn nàng đâu.” Hần dụ dỗ nàng lần thứ hai.

Đáng ghét, Lý Vân Lạc, nhất định ta sẽ không để yên cho chàng.

“Đi theo ta, ta đưa nàng tới một nơi.” Đột nhiên hần nói nghiêm túc với nàng, Mặc Vũ cảm giác được sự thay đổi của hần, biết điều không tức giận nữa, để mặc cho hần dắt, từ từ đi ra ngoài.

19. Q.1 - Chương 19: Mở Rộng Tấm Lòng!

“Tới nơi rồi!” Đột tới khi Mặc Vũ cảm giác như mình đang đi vào cõi thần tiên thì Lý Vân Lạc đã ôm nàng xuống ngựa.

Nhẹ nhàng tháo khăn che xuống, Mặc Vũ không khỏi chép miệng, sao...sao lại có một nơi đẹp như thế, ngẩng đầu lên nhìn, mây núi nguy nga, đỉnh núi cao vút lên tận trời, mây che sương mù bao quanh, vài đám mây

mờ ảo nhẹ nhàng quần lấy như một thiếu nữ e thẹn. Dưới chân núi, tiếng suối chảy róc rách, trông như một viên ngọc bích nằm dưới chân núi. Cây cỏ xanh tươi tạo thành tầng như những cơn sóng màu lục, khiến người ta phải si mê đắm chìm trong đó. Thật đúng như câu nói:

(Mây trắng tan rồi lại hợp, thanh ái nhập khán vô. Giới hạn trung phong biến, âm tình chúng hác thù.)
—> (Mây trắng tan rồi lại hợp, màu xanh hài hòa nhìn không thấy. Chia cắt ngang ngọn núi, trở trong khe suối lạ)

(đây là ta tự dịch nha, khó hiểu quá +___+)

“Có đẹp không?” Lý Vân Lạc ôm lấy eo Mặc Vũ, nhẹ nhàng nói vào tai nàng.

“Sao chàng lại tìm ra được một nơi đẹp như vậy?” Một người thâm trầm như hấn làm gì có chuyện lãng mạn như thế, luôn luôn cẩn thận, nàng đoán mãi mà cũng không ra.

“Đây là nơi mẫu phi ta đã tạ thế.” Hấn buồn bã nói.

“Mẫu thân chàng?”

“Ừ, năm đó mẫu phi bị kẻ gian hãm hại, ta đã đưa tro cốt bà tới rắc ở nơi đây, nàng nhìn xem, nơi này trở nên thật đẹp, ta tin nhất định là mẫu phi trên trời đã linh thiêng.” Giọng nói của Lý Vân Lạc có vẻ nghẹn ngào.

Nhẹ nhàng xoay người ôm lấy hấn, Mặc Vũ nhu hòa nói: “Lạc, khổ cho chàng rồi, lúc nào ta cũng đều hiểu, tần phi mất nhưng còn có ta, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh chàng.”

“Vũ nhi, ta đối xử như vậy với nàng, nàng không hận ta sao?”

“Hận, ta rất hận chứ” Đập nhẹ lên vai hấn, nàng bĩu môi tỏ thái độ bất mãn.

“Tin ta, ta sẽ không để nàng phải khổ nữa, cho ta thời gian có được không?” Ôm chặt lấy Mặc Vũ, hấn chính thức hứa với nàng.

“Ừ.”

Hai người ôm chặt lấy nhau thật tình cảm, rất lâu, rất lâu...

“Lạc, ta nhớ Tiêu Tiêu.” Chỉ cần Mặc Vũ nhớ tới việc nha đầu này có thể sẽ nhận lấy tổn thương khó có thể tưởng tượng ra thì trái tim trở nên đau nhói.

“Yên tâm, sẽ có người đi bảo vệ muội ấy.” Nữ nhân này sao lại ngốc đến thế, chuyên môn làm phả vỡ bầu không khí tốt đẹp.

“Bảo vệ?” Nàng không hiểu nhìn hấn.

Kéo nàng nằm xuống, từ từ ôm nàng vào trong ngực, “Vũ nhi, nàng biết không? Ta không chỉ là một Vương gia mà còn là các chủ Phi Ưng các”

“Phi Ưng các? Các chủ?” Ngẩng đầu lên, nàng khó hiểu nhìn hấn.

“Phi Ưng các là do ta, Kỳ, còn cả công chúa Mộng Nhi của Nguyệt quốc lập nên. Đây là lúc ta bị lưu vong nên mới có, mục đích chủ yếu là để đối phó với người trong triều đình.”

“Vậy thì đâu có quan hệ gì tới bọn họ.”

“Ngốc ạ, nàng cũng không chịu nghĩ xem tướng công của nàng có mị lực nhiều tới mức nào à. Bọn họ đều là vì khâm phục tướng công nàng nên mới tình nguyện đi theo đây. Huống hồ sớm muộn gì tứ quốc cũng hợp nhất.” Véo nhẹ lên chóp mũi của nàng, hấn bật cười nói.

“Cho dù đại nghiệp thống nhất thiên hạ này là trọng trách của chàng thì có liên quan gì tới Tiêu Tiêu? Chẳng lẽ?” Nàng khó có thể tin nổi.

“Đoán đúng rồi, nhưng chỉ đúng một nửa, nếu phái một đám người tới bảo vệ thì quá lộ liễu, Hoa Vô Ngân là một nhân vật lợi hại, sẽ rất dễ bị phát hiện, Phi Ưng các lại là một tổ chức bí mật, trên đời chỉ có vài người mới biết được sự tồn tại của nó, ta không muốn bại lộ chỉ vì như vậy.”

“Vây, rốt cuộc cách của chàng là thế nào, đúng là phiền phức.” Nói qua nói lại, cuối cùng Mặc Vũ đã mất kiên nhẫn.

“Mộng Nhi!” Hắc chậm rãi nói.

“Chàng muốn nói, chàng phái công chúa Nguyệt quốc tới bảo vệ công chúa Phong quốc. Nàng ta đồng ý ư?” Thật quá hoang đường.

“Tính tình Mộng Nhi cũng giống hệt Tiêu Tiêu, có nàng ta bên người muội ấy ta cũng yên tâm. Hơn nữa hộ vệ vẫn còn hơn là làm nha hoàn.” Đôi môi hắc giương lên thành độ cong mê người, tựa như đang thể hiện sự kiêu ngạo của hắc.

Mặc Vũ yên lặng nhìn nam nhân trước mắt này, vẻ lãnh khốc của hắc khiến nàng sợ hãi, sự chu đáo của hắc khiến nàng say mê, thật không ngờ đằng sau lớp mặt nạ lãnh khốc lại là một trái tim ấm áp như vậy, mấy năm nay chắc chịu không ít đau khổ, nam nhân như vậy thật khiến nàng yêu thương,

“Lạc, nàng ta có biết không?” Nàng căng thẳng nhìn hắc, trái tim đập mạnh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Ai nói nàng không quan tâm, nàng rất quan tâm có đúng hay không.

Cảm thấy bất ngờ, Lý Vân Lạc nở nụ cười, hóa ra nữ nhân gốc này cũng biết ghen, “Ta chỉ nói ột mình nàng.”

“Lạc!” Hai mắt đắm lệ mông lung, Mặc Vũ ào vào trong lòng Lý Vân Lạc, cảm thấy vô cùng xúc động.

“Vũ nhi, ta.” Lý Vân Lạc định nói nhưng lại thôi.

“Ừ?”

Lý Vân Lạc nhìn nàng rồi cười gian, xoay người một cái thật đẹp đã đặt nàng ở dưới thân, cúi đầu hôn lên môi nàng, hung hăng cướp lấy những thứ tốt đẹp của nàng. Mặc Vũ ôm nhẹ lấy thắt lưng hắc, hai người hôn nhau tới say sưa, dường như trong đất trời này, núi xanh nước biếc, hắc và nàng chỉ cần có nhau là đủ rồi.

20. Q.1 - Chương 20: Trúng Độc

Người ta nói trong tình yêu nam nữ không giống nhau, quả đúng là như vậy, gần đây cô bạn Mặc Vũ của chúng ta càng ngày càng trẻ trung, thích trang điểm, thỉnh thoảng còn ngồi trước gương tỉ mỉ chăm chút cho trang phục, thường cười khúc khích một mình, có khi cứ nhìn về phía cửa sổ chờ Lý Vân Lạc về phủ.

Mà Lạc vương gia thì sao, một người luôn luôn lạnh như băng vậy mà thỉnh thoảng cười ngây ngô thành tiếng ngay trên triều, khiến quan lại ai nấy đều choáng váng, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này, hắc đang cười. Trong chốn lát cả triều đình đều bàn luận...

“Lạc vương gia đúng là quái dị, lúc thì hơi tí là lấy mạng người, lúc lại cười tươi như hoa, rốt cuộc người nào mới là thật sự là hắc đây?”

“Mặc kệ, không tới hành hạ chúng ta là được rồi.”

“Nghe nói gần đây quan hệ với Lạc vương phi rất tốt”

“Đúng vậy, có người còn nhìn thấy phu thê bọn họ ôm nhau lên chùa bái phật nữa kìa”

“Còn Vân phi thì sao? Chẳng phải Lạc vương gia muốn tranh giành Vân phi với Hoàng thượng cơ mà?”

“Không biết, dù sao Vân phi cũng là nữ nhân của Hoàng thượng, Lý Vân Lạc có to gan tới đâu cũng không dám”

Một thân ảnh màu đen đi ra từ sau cái cây, sau đó nhanh như chớp tới Thiên Vân cung.

Thiên Vân cung

“Sao rồi?” Nằm nghiêng trên chiếc ghế tựa, Mặc Vân vừa suy nghĩ vừa nói.

Người đó cúi xuống nói nhỏ bên tai nàng.

Phút chốc Mặc Vân mở to hai mắt, trong nháy mắt bắn ra tia sắc bén.

“A.” Nhắc bình hoa ném mạnh xuống nền, nàng cực kỳ bức bối, nàng hao tâm tổn sức mới có được ngày hôm nay, cuối cùng lại bị một nữ nhân phá hỏng.

“Người đâu, đi mời Lạc vương phi tới đây cho ta.” Hung ác phun ra mấy chữ, nàng thề nhất định hôm nay Mặc Vũ phải chết.

Thính Vũ hiên

“Tiểu thư, người trong cung tới nói Vân phi mời tiểu thư vào cung, hình như để trò chuyện.” Thái nhi lo lắng nói.

Mặc Vũ cười nhạt một chút, cái mác trò chuyện chỉ e là tới để hỏi tội, trong khoảng thời gian này Lạc đối xử với nàng thế nào là chuyện rõ như ban ngày, nàng thật không biết Mặc Vân đang suy tính cái gì.

“Biết rồi, ta đi chuẩn bị chút đã.”

“Tiểu thư, không có thời gian chuẩn bị, thị vệ đã đợi sẵn ở cửa, hơn nữa còn nói tiểu thư chỉ được đi một mình.” Thái nhi lo lắng nhìn nàng.

A, thị vệ? Gấp vậy sao? Chắc là muốn gấp rút loại bỏ nàng.

“Thái nhi, khi Vương gia trở về thì lập tức bảo chàng tới Thiên Vân cung.” Nói xong những lời này, nàng đi theo công công ra khỏi cửa, cuối cùng chuyện gì nên tới cũng tới.

Thiên Vân cung

“Tỷ tỷ, sao lại vội vã tìm muội muội ta như thế” Lúc này Mặc Vũ không muốn cho cô ta có cơ hội làm nhục nàng.

“Ha ha, là đột nhiên muốn nhắc lại chuyện cũ với muội muội thôi” Nói xong, người bên ngoài cười nhưng bên trong không cười nắm lấy tay Mặc Vũ đi tới bàn ăn.

Mặc Vũ cũng ngồi xuống không hề khách khí, “Không biết tỷ tỷ muốn nói chuyện gì với muội, muội nhớ từ khi tiến cung tới giờ tỷ rất ít khi lui tới Mặc gia thì phải” Mặc Vũ cố ý nói là Mặc gia, thật sự nàng không biết rốt cuộc Mặc Vân có phải là con đẻ của họ không nữa, sau khi vào cung thì chẳng thèm liên hệ gì tới người nhà cả, đúng là vô tình.

“Sao, muội đến trách tỷ à, tỷ cũng rất bận rộn, sau khi tiến cung Hoàng thượng đều giao mọi việc trong hậu cung cho tỷ xử lý, huống hồ Lạc còn thường tìm tỷ, tỷ đúng là bận không gỡ ra nổi mà”

“Vậy là Lạc không đúng rồi, khi nào về muội phải dạy dỗ chàng mới được, để chàng không tới quấy rầy tỷ nữa, bây giờ chàng rất nghe lời muội.” Nói xong thì hé miệng cười có vẻ mắc cỡ. Hừ, thích khoe à, vậy thì ta cũng khoe, đồ hồ ly tinh! Mặc Vũ thầm mắng trong lòng.

“Ngươi” Mặc Vân tức giận tới cực điểm.

“Muội thì sao? Ai nha, tỷ tỷ bị bệnh sao? Sắc mặt thật khó coi quá, không sao, để khi nào trở về muội sẽ nói với Lạc một tiếng, lấy hoàn hồn đan uội để giúp chữa bệnh cho tỷ nhé” Tức đi, tức đi, ta cho ngươi tức chết.

Haizzz, Mặc Vũ à Mặc Vũ, từ lúc nào mi đã am hiểu việc tranh giành tình nhân thế này, không khỏi cảm thán bất đắc dĩ cho bản thân..

“Ha ha, muội xem tỷ chỉ lo nói chuyện mà quên cả nâng ly, nào, để tỷ tỷ kính muội một chén.” Mặc Vân thấy không chiếm được thế thượng phong thì giọng điệu cổ làm ra vẻ mềm mại.

Mặc Vũ do dự không biết có nên uống không, nếu có độc thì làm sao bây giờ? Thế thì cả tuổi trẻ của nàng sẽ đi tong.

“Sao thế, sợ có độc à? Được rồi, để tỳ tỳ uống trước.” Nói xong rót đầy một chén rượu, đưa lên miệng uống cạn sạch.

Thấy không có độc Mặc Vũ mới nhận lấy chén rượu, chậm rãi uống. Nàng vẫn nghĩ có điều gì đó không ổn, nhưng vẫn đề ở đâu mới được?

Sao lại có cảm giác mơ hồ, đầu nặng trĩu, càng lúc càng không nhìn rõ khuôn mặt của Mặc Vân.

“Người hạ độc?”

“Đúng, ta đã uống thuốc giải trước, ha ha, ta muốn người chết. Lạc là của ta”

“Thật ngốc, như vậy sẽ chỉ khiến chàng thêm hận người, người sẽ sa vào vạ kiếp bất phục.” Mặc Vũ bắt đầu thấy cảm thông cho cô ta, tình yêu đúng là nắm mờ mịt.

(Vạ kiếp bất phục: Muôn đời muôn kiếp không trở lại được)

“Người yên tâm, ta sẽ không giết người lộ liễu như thế, đương nhiên là có cách thoát thân”

“Ồ” Mặc Vũ chỉ cảm thấy khí huyết đang dâng lên, cực kì khó chịu.

“Ha ha, người ho ra máu, loại độc được này tên là Huyết phong hầu, hơn nữa không thuốc giải nào có thể giải được, chỉ nửa canh giờ sau người sẽ chết, ha ha.” Lúc này khuôn mặt Mặc Vân trở nên dữ tợn, hết như lòng dạ của nàng vậy, có vẻ là vạ vạ khó coi.

Lúc này Mặc Vũ chỉ thấy cả người ngứa không chịu nổi, như có hàng nghìn hàng vạn con kiến đang cắn rất khó chịu. Không thể chịu được nữa, nàng cuộn mình trên mặt đất, từ từ hôn mê bất tỉnh...

Thỉnh Vũ hiện

“Vương gia, rốt cuộc người cũng đã trở về, mau, mau tới Thiên Vân cung, không nhanh thì tiểu thư sẽ chết mất” Lý Vân Lạc và Thượng Quan Kỳ còn chưa bước qua cánh cổng Lạc vương phủ thì Thái nhi đã lao đảo chạy tới trước mặt bọn họ.

“Có chuyện gì đã xảy ra? Thái nhi, người nói mau” Hai người đồng thanh nói.

“Tiểu thư...tiểu thư...bị thị vệ của Vân phi bắt vào cung, sợ rằng sẽ gặp nguy hiểm” Thái nhi nói không kịp thở.

Lý Vân Lạc chưa nghe xong đã phi thân về phía hoàng cung, giờ khắc này hẳn mới biết được Vũ nhi quan trọng với hắn tới nhường nào.

21. Q.1 - Chương 21: Chân Tướng Và Đoạn Tình!

Đây là đâu? Sao lại có cảm giác lâng lâng thế này, ta đã chết rồi ư? Lạc, sao chàng còn chưa tới, ta rất khó chịu..

Một bát nước hắt tỉnh Mặc Vũ đang mê man, “Ủm” Nàng rên rỉ đau đớn.

“Sao rồi?” Mặc Vân cúi người cười nhạt, lúc này trông Mặc Vũ như một con chó nhỏ bị thương, nàng rất hài lòng.

“Bản cung muốn người phải đau đớn tới chết, người đừng hòng có một khắc nào yên ổn” Nàng hung dữ nói, lúc này nàng chẳng khác gì một con cạp cái đang phát điên.

Mặc Vũ định mắng lại cô ta nhưng không còn một chút sức lực nào, trong cơn mê man, nàng vẫn ôm lấy một tia hy vọng, bình tĩnh nhìn ra phía ngoài cửa.

“Người khỏi phải nhìn, Hoàng thượng đang ở trong ngự thư phòng bàn chuyện quốc sự, sẽ không thể trở lại nhanh được, mà cho dù có trở về cũng không kịp cứu người, ha ha”

Mặc Vũ không thèm để ý, vẫn chờ mong nhìn ra phía đó.

“Ta ra lệnh cho người không được nhìn, chàng là của ta, không cho phép người nhìn” Nói xong nàng chạy tới bên người Mặc Vũ, xoay đầu nàng lại tát một cái thật mạnh, lẩm bẩm trong miệng: “Lạc là của ta, của ta, đồ tiện nhân như người dựa vào đầu mà dám tranh giành chứ”

“Ầm” Cửa lớn của Thiên Vân cung bị một người đá văng, Mặc Vũ quay đầu lại nhìn người mà nàng chờ mong đã lâu, trên khuôn mặt tuấn mỹ còn toát mồ hôi, hắc thở hổn hển đi tới phía bọn họ. Về mặt yếu ớt ngay lập tức cười tươi như hoa.

“Lạc, cuối cùng chàng cũng tới, ta đợi chàng đến” Nói xong liền ngất đi.

“Tránh ra” Dùng tay đẩy Mặc Vân ra để ôm lấy người đang ngất, hắc đau lòng như đã chết, không nói gì thêm, hắc lấy đan dược từ trong người ra cho nàng nuốt. “Kỳ, đưa nàng về vương phủ” Ánh mắt vẫn không rời khỏi người trong ngực.

“Tuân lệnh” Thượng Quan Kỳ ôm lấy Mặc Vũ rời khỏi Thiên Vân cung, cung điện to như vậy giờ chỉ còn lại hai người họ.

Hoàn hồn đan có thể giải trăm độc, trên đời chỉ có một viên, thật không ngờ chàng lại dễ dàng cho cô ta dùng như vậy, được, rất được. Mặc Vân thấy cảnh này thì đổ kị, hung hãn xé rách chiếc khăn lụa trong tay, Lý Vân Lạc, sao chàng có thể đối xử với ta như thế.

Đột nhiên ngừng đầu, Lý Vân Lạc từ từ đi về phía nàng, đôi mắt vằn đỏ như máu.

“Lạc, chàng hãy nghe thiếp nói, vừa rồi nàng ta tưởng trong rượu có độc, thiếp...” Mặc Vân hoảng hốt nhìn người đã từng dịu dàng kia, lúc này hắc thật đáng sợ, như quỷ dữ muốn lấy mạng người, muốn cướp đi tính mạng nàng.

Lạnh lùng xiết chặt lấy cằm nàng, nhìn thật kỹ người mà hắc đã từng yêu đến chết, không ngờ tâm địa lại độc ác như vậy, bởi vì yêu nàng hắc mới để mất một thế tử lương thiện, bởi vì yêu nàng hắc đã trở mặt thành kẻ thù với hoàng huynh.

“Lạc, chàng hãy nghĩ tới con chúng ta mà tha cho thiếp có được không?” Nàng nắm lấy tay hắc, cằm của nàng như bị bóp nát vậy.

“Con? Bản vương chưa từng có con!” Hung tợn nhìn nàng, thật không biết hắc có mắt như mù không mà lại đi coi trọng một người như cô ta.

“Chàng?” Nàng không thể tin nổi nhìn hắc.

“Con ư? Đứa con đó rõ ràng là con của hoàng huynh, người lừa ta cũng thật kì công, uống cho bản vương tin tưởng người như vậy, người lại còn lừa bản vương ba năm, nếu bản vương không điều tra thì có phải người định lừa dối bản vương cả đời hay không?” Hắc rít lên, nếu không phải còn bận tâm tới tình cảm lúc xưa, hắc hận không thể giết nàng ngay tức khắc”

“Chàng điều tra ta? Chàng biết từ lúc nào?” Giọng của Mặc Vân không còn yếu đuối nữa mà trở nên cương quyết, có như vậy thoáng chốc Lý Vân Lạc cho rằng hắc nhìn lầm rồi.

“Trước khi Tiêu Tiêu xuất giá, bản vương đã bắt đầu nghi ngờ từ lúc người hạ độc Khôi hoa ba tháng với Vũ nhi, trước đây ngay cả con kiến người cũng thương tiếc, thật không ngờ tất cả chỉ là giả dối, cuối cùng người lại là người ác độc như vậy”

“Lý Vân Lạc ta vẫn sống trong hận thù mà cho rằng tất cả đều là lẽ đương nhiên, không biết rằng tất cả chỉ là một âm mưu, hậu quả lại làm hại Vũ nhi.” Hắc ngừng đầu bắt lực than lên, viền mắt đã đỏ hoe, nước mắt tràn ra khỏi mi, là hối hận, là vui mừng, là hài lòng.

“Ha ha, uống công ta khổ tâm tính kế, nào ngờ vẫn không lừa được chàng, nhưng mà ta làm như vậy đều vì không muốn mất chàng.” Nàng vẫn muốn nói dối, không, là nàng muốn đánh cược, đánh cược với tình cảm còn sót lại với nàng.

“Mất ta? E rằng hai nam nhân người đều muốn, lấy hoàng huynh cũng không phải do Mặc Thành ép buộc mà là người cam tâm tình nguyện, người đã thân mật với hoàng huynh từ lâu trước cả lúc theo ta, chẳng

lẽ không phải ư? Chỉ khổ thân Vũ nhi, đau khổ cầu xin bọn họ giữ bí mật, còn không ngại bị dồn tới chết, đổi lại nàng được cái gì, bị người đẩy vào bước đường cùng, người thật tàn nhẫn.” Hắn đi từng bước tới gần nàng, nữ nhân này thật không biết phải trái, vốn dĩ hắn định giữ kín bí mật này, về sau sẽ không tìm đến cô ta nữa, nhưng cô ta lại được đăng chân lên đăng đầu, tâm địa còn độc hơn cả rắn rết.

“Đẩy cô ta vào bước đường cùng không chỉ có ta, chính chàng thực hiện không phải sao?” Nàng không nhin được hét lên.

“Đúng, là ta, nhưng ta sẽ dùng chính cuộc đời mình để bù đắp cho nàng, yêu nàng thật lòng.”

“Chàng yêu cô ta? Còn hơn cả yêu ta ư?” Nàng hỏi lại để khẳng định, mong rằng sẽ nghe được câu trả lời vừa lòng.

“Đúng, ta yêu nàng, cho dù không điều tra ra chân tướng sự việc, ta cũng sẽ yêu nàng.” Hắn đưa lưng về phía nàng, ngay cả nhìn Mặc Vân cũng không muốn, hiện giờ hắn chỉ có cảm giác căm ghét nữ nhân này.

“Ha ha, rất tốt, các người đều yêu cô ta, tại sao cô ta nhận được vô vàn cưng chiều ta lại không ai thêm để ý, bị kẻ khác cười nhạo, lẽ nào là do ta được nhật về? Ta không tin, ta hận cô ta”

“Cười nhạo, là do người không có lòng độ lượng, còn trách được ai” Lại xiết cầm nàng lần nữa, hung ác nhìn nàng, có vẻ như muốn nhìn xuyên thấu bên trong con người nàng.

“Hoàng thượng giá lâm!” Tiếng thái giám cắt ngang tranh cãi giữa hai người.

Lý Vân Lạc buông Mặc Vân ra, hắn không muốn có bất cứ liên quan gì tới cô ta nữa.

“Sao hoàng đệ lại ở đây?” Lý Vân Thiên giả vờ kinh ngạc nhìn hắn, thật ra đã biết hắn tới từ lâu rồi, nhưng vẫn phải cố gắng nén nhin, bởi hắn không muốn mất nàng.

“Hoàng huynh không cần để ý, sau này Mặc Vân chỉ thuộc về huynh, hãy thật lòng yêu nàng, ngoài ra, coi trọng nàng” Nói xong nhìn Mặc Vân đầy ẩn ý, dứt khoát kiên quyết quay đầu rồi đi không một chút lưu luyến.

“Nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm, thiên hạ này không có bức tường nào gió không thể thổi qua.” Lý Vân Lạc nói lời cuối cùng rồi đi mất, để lại hai người đang ngẩn cả ra.

Lý Vân Thiên cũng biết đã xảy ra chuyện gì, tội của Mặc Vân đúng là rất lớn, nhưng hắn không muốn mất nàng. Nhẹ nhàng ôm nàng vào lồng ngực, hắn cũng chỉ có thể cho nàng một bờ vai để dựa mà thôi.

Nước mắt rơi trên khuôn mặt nàng, Lý Vân Lạc, đây đều là do chàng ép ta, vậy đừng trách ta ác độc.

22. Q.1 - Chương 22: Xuất Chinh Thay Chàng

Cảm giác như vừa trải qua một cơn ác mộng, Mặc Vũ từ từ mở hai mắt ra, chợt cảm thấy buồn nôn. Dù sao cũng là người hiện đại, tuy thân thể cổ đại nhưng trúng phải kịch độc như vậy, cho dù là thần dược cũng chưa thể thích ứng ngay.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi à” Thái nhi dụi mắt vẫn đang lim dim vì buồn ngủ, lẩm bẩm nói.

“Vương gia đâu?” Không thấy Lý Vân Lạc, trong lòng nàng hơi thất vọng.

“Tiểu thư, tối qua Vương gia đã trông người cả đêm, vừa bị Hoàng thượng triệu vào cung chắc lát nữa sẽ trở về”

“Ồ”

“Tiểu thư sao rồi, đại phu nói người dùng hoàn hồn đan thì chỉ cần tỉnh lại sẽ không sao nữa.”

“Ta đỡ nhiều rồi, ngươi lấy gì cho ta ăn đi, ta đói bụng quá.” Ôm lấy Thái Nhi, trông Mặc Vũ như một đứa trẻ con đang làm nũng, lần nào tỉnh lại cũng nhìn thấy khuôn mặt thùy mị của Thái Nhi, không biết nếu mất đi Thái Nhi nàng sẽ thế nào nữa.

“Vậy tiểu thư chờ chút, để nô tỳ đi lấy.” Thái Nhi dịu dàng đáp lại rồi đi ra ngoài.

“Ừ, ừ” Phải rồi, nàng muốn đi tìm Lạc, không biết ngày hôm qua thế nào rồi.

Bước xuống giường, hoàn hồn dần dần này đúng là không tệ, bây giờ một chút cảm giác trúng độc cũng không còn, cúi người xuống, nàng chậm rãi ra khỏi Thính Vũ hiên, vừa đi vừa tránh né rồi tới thẳng thư phòng, ghé lỗ tai nghe động tĩnh ở bên trong, cầu xin thượng đế phù hộ, tuy rằng đây là hành vi thiếu đạo đức nhưng vì tương lai của bản thân, cho dù thiếu đạo đức nàng vẫn phải làm.

“Lạc, ý ngươi nói Hoa Vô Ngân đã biết tới sự tồn tại của Phi Ưng các?” Thượng Quan Kỳ kinh ngạc hỏi.

“Phải, chiến loạn lần này tại biên thành đã thể hiện rõ hẳn đã có ý định khơi mào, hơn nữa quân chủ lực của Hoa quốc không đóng tại giáp ranh với Phong quốc mà lại đi tới Nguyệt quốc, Phi Ưng các của chúng ta nằm ở Nguyệt quốc, xem ra lần này hẳn muốn dùng kế diệu hổ ly sơn.” Lý Vân Lạc có vẻ trấn tĩnh phân tích tình hình nhưng trong lòng thì vô cùng lo lắng, hoàng huynh không biết ý đồ của Hoa Vô Ngân nên phải hẳn tới biên thành, nhưng Phi Ưng các không thể lâm vào thế rắn mất đầu, nếu không toàn bộ quân sẽ bị tiêu diệt.

“Mộng Nhi đang bảo vệ Tiêu Tiêu, vậy thì chúng ta phải tới Nguyệt quốc trước. Nhưng nếu chúng ta không đi biên thành thì chỉ e Hoa Vô Ngân sẽ nghi ngờ, dã tâm của Nguyệt quốc đã phơi bày từ lâu là điều không thể chối cãi, hơn nữa thực lực đã vượt xa chúng ta, vậy tổn thất sẽ trở thành một lần tiêu diệt tất cả, bằng không hẳn sẽ trở thành mối nguy không nhỏ.

“Vậy thì dễ thôi, tìm một người thế thân, thay ngươi đi biên thành” Thượng Quan Kỳ lo lắng nói.

“Cách này rấy hay, nhưng chúng ta không thể xem nhẹ Hoa quốc được, thế thân phải vô cùng quen thuộc thói quen của ta. Hơn nữa phải có dũng có mưu, nếu không sẽ làm hỏng việc.” Lý Vân Lạc phân tích chặt chẽ tình hình lần thứ hai.

“Thật là khó quá.” Thượng Quan Kỳ thu hồi dáng dấp thờ ơ vốn dĩ của mình, sắc mặt khó coi, đây đúng là vấn đề nan giải.

“Nói thật ta thấy càng lo lắng cho Tiêu Tiêu, không biết hiện giờ muội ấy thế nào?” Lý Vân Lạc nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ sâu xa.

Trong chốc lát bên trong thư phòng không phát ra tiếng động gì, nghe thấy nhắc tới Tiêu Tiêu, trong lòng Mặc Vũ cũng cảm thấy hồi hộp hơn, đại chiến xảy ra, không biết muội ấy sẽ bảo vệ bản thân thế nào đây. Hạ quyết tâm, nàng đẩy cửa ra.

“Lạc, để ta đi thay chàng.” Nàng nói chắc như đinh đóng cột.

“Nàng? Không được!” Hai người đồng thanh thẳng thừng gạt bỏ.

“Không có ai thích hợp hơn ta hết, ta hiểu rõ thói quen của chàng, tính tình, hơn nữa ta còn có dũng có mưu” Nàng thử thuyết phục bọn họ.

“Có dũng?”

“Có mưu?”

“Ta có võ công, khinh công cũng tiến bộ không ít. Hơn nữa ta còn đọc ‘Bình pháp tôn tử’”. Nàng vốn là người thừa kế của xí nghiệp Mặc thị, từ nhỏ cha đã bắt nàng đọc ‘Bình pháp tôn tử’ rồi, lần đầu tiên Mặc Vũ cảm thấy cha nàng làm được một chuyện đúng.

“Bình pháp tôn tử?” Bọn họ không hiểu nhìn nàng.

“À...Nói đơn giản thì là một loại binh thư.”

“Không được, cho dù nàng đọc thuộc lòng binh thư cũng vô dụng, đó chỉ là lý luận suông, ta không muốn nàng mạo hiểm vì ta.” Lý Vân Lạc xụ mặt, lạnh lùng từ chối.

“Thật ra Vũ nhi đúng là người thích hợp nhất...” Thượng Quan Kỳ mới vừa nói xong đã bị Lý Vân Lạc trừng mắt đành phải ngậm miệng lại.

“Ta cũng là con dân của Phong quốc, có thể đóng góp cho quốc gia mà.” Mặc Vũ bắt đầu thả mình say sưa vào hoài bão vĩ đại của nàng.

“Lạc, ta biết chàng lo lắng điều gì, chi bằng chàng cho Kỳ đi theo ta, có huynh ấy chàng cũng yên tâm phần nào, hơn nữa có thể giảm bớt nghi ngờ của bọn họ.” Nàng xoa nhẹ huyệt thái dương của hắn, nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Lạc, tin ta một lần đi, ta sẽ không để chàng phải thất vọng đâu, tướng sĩ biên thành cũng chưa từng nhìn thấy bộ dạng của chàng, hơn nữa căn cứ theo lời chàng nói thì chắc Hoa Vô Ngân sẽ không ở đó, như vậy chúng ta càng nắm chắc phần thắng.” Đặt tay lên ngực hắn, nàng cam đoan.

Chính vì có Kỳ nên ta mới lo lắng đấy, hắn cứ mãi canh cánh trong lòng cái chuyện bôi thuốc lần trước, cho tới bây giờ ngay cả bàn chân Vũ nhi hắn còn chưa nhìn thấy, dựa vào đâu mà hắn ta được nhìn hết sạch như thế, nghĩ vậy hắn lại cảm hận trừng mắt nhìn Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ nhún vai bất đắc dĩ, hắn cũng làm gì có cách nào khác, ai bảo hắn ta đánh nàng, đúng là tự mình chuốc lấy.

Gật đầu bất đắc dĩ, trong lòng cô vô vàn tư vị khác nhau, nếu để nàng một mình ở lại Vương phủ thì lại sợ bị kẻ khác hãm hại, cho nàng ra chiến trường thì hắn sao yên tâm được đây? Cho dù một nữ tử có mạnh mẽ tới đâu cũng không thể chịu nổi tình cảnh ác liệt trên chiến trường được.

“Có điều đột nhiên Vũ nhi biến mất cũng không ổn, nên mượn một lý do nào đó.” Thượng Quan Kỳ nói ra lo lắng thứ hai của hắn.

“Dễ thôi, cứ giao cho ta.” Cô gái nhỏ vỗ ngực, nói như đã tính trước mọi việc sẵn rồi, khóe miệng lộ ra nụ cười không dễ gì phát hiện.

Nhưng Thượng Quan Kỳ nhìn thấy lại nghĩ có vấn đề gì đây, ha ha, Lý Vân Lạc, người xong rồi.

Lý Vân Lạc đang ngồi trầm tư trên ghế đột nhiên thấy lạnh sống lưng, cảm giác đang có người ngấm ngầm tính toán.

23. Q.1 - Chương 23: Nước Mắt Chia Ly

“Này, có nghe nói gì không? Tối hôm qua ấy, Lạc vương gia lại đánh Vương phi!”

“Đúng thế, tôi có người thân đang làm hạ nhân trong Vương phủ, nhìn thấy tất cả luôn, Vương phi bị đánh tới hôn mê bất tỉnh, da tróc thịt bong, hình như phải ba tháng mới có thể xuống giường được, đúng là đáng thương mà.”

“Tên Lạc vương gia đúng là mắc bệnh thần kinh, hắn đánh người thành nghiện rồi, ngay cả một nữ tử cũng không tha”

“Nghe nói tối hôm qua Lạc vương gia muốn chung phòng với Vương phi, Vương phi không chịu nên mới bị đánh”

“Vương phi cũng quá to gan, với lại còn ngốc nữa, khó khăn lắm tâm trạng Vương gia mới tốt lên, sao cô ta lại không biết nắm chắc cơ hội này chứ, thật là ngốc”

“Đến lượt tôi, tôi cũng không muốn tin nhưng Vương gia đúng thật là một kẻ biến thái, cho dù hắn ta có là mỹ nam tử đi chăng nữa tôi cũng dám mạo hiểm đâu...”

Mới sáng sớm, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều bàn luận về chuyện xảy ra ở Lạc vương phủ, hầu như mọi người đều chửi rủa Lạc vương gia vô tình và uất ức thay cho Lạc vương phi.

Trong một cỗ kiệu nào đó, mỗ nam xanh mặt, lạnh lùng nghe tất cả lời bàn tán bên ngoài.

“Vương...vương...vương gia có muốn đi tiếp không?” Một người không sợ chết đứng ra hỏi.

“Về phủ!” Âm thanh như đến từ địa ngục.

Lạc vương phủ

“Mặc Vũ!”

Chỉ nghe thấy một tiếng động lớn, cửa Thính Vũ hiên đã bị đá vỡ. Mặc Vũ vừa mới đưa chén trà sau bữa sáng lên miệng thì lập tức phun ra. Còn chưa kịp định thần thì cả người đã bị tóm lấy. Cứ lơ lửng giữa không trung như vậy.

“Ha ha, Lạc, bớt giận đi mà, tức giận không tốt cho sức khỏe đâu!” Nàng giả vờ điềm tĩnh nói, nhưng tim thì đã đập mạnh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực từ lâu rồi.

“Ta đánh nàng khi nào?” Hắc tức tối nói.

“Chẳng phải ta là vì đảm bảo hành động về sau còn gì” Nàng cười với hắn.

“Hừ!” Quăng nàng lên giường, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thái Nhi ở bên cạnh, Thái Nhi biết điều lui ra.

“Thái Nhi, ngươi đừng đi, nếu không ngươi đưa ta theo với!” Nàng hét khản cả giọng, di chuyển cái mông, nàng cố gắng thử bò đi nhưng không ngờ lại bị xách trở về. Hừ hừ, Thái Nhi, đừng mà...

Thái Nhi nhún vai bất đắc dĩ, hiện giờ nàng khẳng định Vương gia sẽ không đánh tiểu thư cho nên mới tạo cơ hội cho bọn họ ở cùng nhau.

Hắn xắn tay áo lên, “Họ đã nói vậy thì bản vương cũng không muốn lừa gạt ai, chuẩn bị thì phải tốt một chút, muốn ta đánh thật hả?”

“Ta cũng không muốn!” Nàng nuốt nước bọt, vẫn không sợ chết mà trả lời hắn.

“Hừ?” Ánh mắt lạnh tới cực hạn chợt lóe lên.

“Chàng..chàng....đừng có tới đây...ta...ta...sẽ đánh chàng đấy!” Nói xong thì khoa chân múa tay, haizz, trên giường thì sao mà dùng quyền đạo được.

Thấy khuôn mặt nữ nhân đỏ bừng lên, hắn không khỏi bật cười, thật là đáng yêu, dù chỉ trong chốc lát hắn cũng không muốn rời xa nàng, huống hồ là mấy tháng chứ? Cánh tay dài giơ lên kéo nàng vào trong lòng. Mặc Vũ giãy giụa vài cái rồi cũng đành chịu thua, đồ cổ chấp thô bạo này khỏe quá.

“Vũ nhi, ta không nỡ để nàng đi.” Cúi đầu đặt trên cổ nàng, hắn trầm giọng nói.

“Lạc, ta cũng không nỡ, khó khăn lắm mới được ở bên cạnh nhau, giờ phải xa cách lâu như thế ta cũng không muốn.” Nàng vừa nói vừa tiến sâu hơn vào trong lòng Lý Vân Lạc, nàng không muốn để chàng thấy nước mắt yếu đuối của mình.

Lý Vân Lạc không nói gì thêm, chỉ vỗ nhẹ lên mái tóc của nàng.

“Ta đã xin Hoàng thượng cho ca ca nàng đi theo, có huynh ấy ta cũng yên tâm”

“Ca ca biết rồi sao?”

“Ừ!”

Mặc Vũ không trả lời, nàng biết tính tình của ca ca, dự đoán thế nào ngày mai cũng bị chìm trong nước bọt.

“Ừ”

(1 bài hát vang lên. Thông cảm vì cái bài này cứ...thế nào ấy, ai hảo tâm biết bài này thì bảo ta =.=)

Mặc Vũ xúc động hát, nhớ tới những lúc bên cạnh Lạc thì từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, vui cười, nước mắt, đều có hần, không biết cuộc sống sau này nếu không có hần sẽ ra sao, nước mắt Lạc rơi trên mặt nàng, nàng ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn hần, vươn tay chậm rãi lau đi nước mắt của hần.

Bỗng nhiên hần ôm chặt lấy nàng. “Vũ nhi, sau khi giải quyết xong mối nguy của Phong quốc, chúng ta phiêu bạt giang hồ có được không?”

“Ừ, chúng ta sẽ vĩnh viễn bên cạnh nhau”

Nhẹ nhàng cúi đầu, hần hôn lên môi nàng, lên khuôn mặt của nàng, lên vệt nước mắt chưa khô, lên cổ...

Lúc này bọn họ rất hạnh phúc, chỉ biết được là chỉ cần qua được thử thách này thì sẽ mãi mãi hạnh phúc, nhưng không biết rằng hạnh phúc đâu phải tiện tay là bắt được, muốn đạt được nó thì còn phải trải qua vô số chông gai. Không phải ông trời bắt công mà chỉ đang thử thách tình yêu, ai thất bại, ai từ bỏ, cuối cùng cũng chỉ vô ích.

24. Q.2 - Chương 24: Lăn Đầu Tới Quân Doanh, Giấu Giếm!

Mặc quần áo vào, Mặc Vũ chậm rãi tới gần Lý Vân Lạc vẫn còn đang ngủ say, nhẹ nhàng hôn lên trán hần, miệng hần hơi nhếch lên, khuôn mặt tuấn mỹ không hề có một chút lo lắng, nhìn rất hạnh phúc, Mặc Vũ nở nụ cười vui mừng, vuốt nhẹ lên gương mặt, nàng nói nhỏ:

“Lạc, ta đi đây, chắc sẽ không được nhìn thấy chàng một thời gian dài” Nhìn hần lưu luyến, Mặc Vũ chạy ra khỏi Thính Vũ hiên với hai mắt đầm lệ...

Trên đường xuất chinh

“Vũ nhi, Lý Vân Lạc đối xử với muội như vậy, sao muội vẫn ngốc thế?” Bên cạnh, Mặc Phong vẫn còn đang lải nhải oán trách Mặc Vũ, hoàn toàn không để ý tới tâm trạng của nàng.

“AA, ca ca, muội đang rất buồn phiền, huynh đừng có chọc vào” Hiện giờ thật sự nàng không có tâm trạng đi lo việc khác, mới vừa đi đã thấy nhớ Lạc rồi, những ngày về sau phải chịu khổ đau.

“Ta là ca ca muội kia mà, nếu để Hoàng thượng biết thì Mặc gia chúng ta không gánh nổi đâu”

“Huynh lại làm ồn nữa, giờ muội đã là đại tướng quân, huynh phải nghe lời muội, nếu không cứ theo quân pháp mà xử trí” Haizz, nàng cũng không muốn đâu, nhưng không uy hiếp huynh ấy thì không được.

Thấy muội muội tức giận, Mặc Phong biết điều ngậm miệng lại, không thèm nói nữa. Thượng Quan Kỳ xem một cảnh như vậy thì thầm than thở bất đắc dĩ, hần khâm phục nàng, lại càng yêu thương nàng hơn, giai nhân như vậy không có phu quân đi theo lại vẫn khí phách đơn độc một mình ra chiến trường, Lý Vân Lạc à Lý Vân Lạc, người thật may mắn...

Ba người sóng vai đi, cảm giác được tâm trạng bọn họ không bình thường, Mặc Vũ biết họ lo lắng ỉn, cho nên nàng xoa người cười với họ rồi nói:

“Chúng ta thi đấu đi, xem ngựa ai chạy nhanh hơn”

“Ha ha, được thôi, hiếm khi Vũ nhi lại có hứng như vậy” Hai người đồng thanh trả lời.

“Vút” Không chờ họ phản ứng thì nàng đã cười ngựa phi qua, lại còn quay đầu lại nhìn hai người họ bằng ánh mắt coi thường.

Hai nam nhân nhìn nhau, sau đó nắm chặt dây cương đuổi theo hướng nàng đi, trong chốc lát, tuấn mã phi nhanh, cát bụi tung bay.

“Vũ nhi, Vũ nhi...” Lý Vân Lạc bật dậy, nhìn bốn phía xung quanh, dường như hương thơm của nàng vẫn quanh quẩn bên cạnh, lao ra ngoài Thính Vũ hiên, hần phi ngựa đuổi theo nàng, nhưng tất cả đã quá muộn,

đứng giữa đường hần nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, hần cảm nhận được luồng gió mang theo mùi hương trên cơ thể nàng từ biên thành thổi tới, từng đợt nhẹ nhẹ, như bàn tay thon thon đang vuốt ve hần..

Vũ nhi, kiếp này Lý Vân Lạc ta quyết không phụ nàng. Quay ngựa lại, hần lao vút về phía Nguyệt quốc.

Quân doanh

“Tướng quân tới rồi” Đám tướng sĩ hai bên quân doanh nhìn thấy ba người phi tới thì reo hò nhảy nhót.

“Tướng quân!” Chờ cho ngựa dừng hần lại, bọn họ mới cúi người hành lễ với Thượng Quan Kỳ và Mặc Phong, nhưng lại quên mất Mặc Vũ.

“A, ha ha...” Hai người cười to không hề để ý tới hình tượng, Mặc Vũ đúng là mất mặt quá...

Mặc Vũ bên cạnh đã tức giận tới run người, đi tới gõ lên đầu chủ tướng.

“Sao, tướng mạo của bản vương khiến các vị thất vọng?” Nàng thử học cách nói lạnh lùng của Lạc.

Mọi người hoảng hốt, vóc dáng, tướng mạo đúng là một trời một vực so với những lời đồn đại. Người ta nói Lạc vương gia cao lớn khôi ngô, anh tuấn bất phàm, cả người toát ra khí thế oai phong đáng sợ. Nhưng người trước mắt thì dáng người thấp bé, khuôn mặt rất đẹp, đẹp như nữ nhân vậy, nhưng cách nói năng lại rất thú vị, khiến người khác không nhận được muốn tới gần.

“Bản vương không biết rốt cuộc các người nghĩ thế nào về bản vương, sau này nếu có người dám lên lút bàn luận thì các người tự đi mà gánh lấy hậu quả” Nói xong nàng trao đổi ánh mắt với Mặc Phong, Mặc Phong hiểu ý quay đầu đánh một chuông về phía tấm gỗ, chỉ nghe thấy tiếng rầm, tấm gỗ đã nát vụn.

“Nói cách khác, ai dám tung tin đồn linh tinh thì sẽ lời ra chém, chặt làm tám khúc” Nàng đành phải uy hiếp bọn họ.

“Ôi” Mọi người hít vào một hơi, cho dù hình dáng thế nào, có một lời đồn không hề đúng tí nào, vương gia như vật thật đáng sợ.

“Dạ, chúng thuộc hạ đã hiểu”

“Ông tên gì, ngẩng đầu lên cho ta.” Nàng quay đầu nói với một lão tướng quân đứng đầu.

“Bẩm vương gia, mặt tướng tên là Dương Mạc.” Người kia ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Mặc Vũ, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, nhưng nàng cảm thấy lão tướng quân này có thể tin được.

“Dương Mạc, ông nhớ kỹ cho ta, bản vương không muốn nhìn thấy hay là nghe thấy phản ứng ngày hôm nay một lần nữa, bằng không sẽ xử trí theo quân pháp” Nàng lạnh lùng hạ lệnh.

“Tuân lệnh”

“Ừ, bản vương mệt rồi, mau đưa bản vương vào quân doanh” Nói thật chứ nàng tuyệt đối không mệt, có điều nếu không nói như vậy thì nàng không dám đảm bảo sẽ không có thêm một trận cười nữa. Trùng mắt nhìn hai người đằng sau, ý là nàng sẽ đi theo các tướng lĩnh, mọi người mau giải tán.

“Ha ha, Mặc Phong, ta buồn cười quá!” Thượng Quan Kỳ cũng không nén cười được nữa, vỗ lên vai Mặc Phong tươi cười hỏi.

“Ừ, Vũ nhi thật buồn cười, xem ra gần người đỏ thì sẽ thành màu đỏ, gần màu đen thì thành màu đen, mỗi hành động lời nói của muội ấy đều giống hệt Lý Vân Lạc.”

“Ha ha...” Tiếng cười rõ to vang lên tận trời, truyền khắp từng tấc đất trên biên thành, khắp mọi ngõ ngách, tuyên bố khởi đầu một cuộc hành trình mới.

25. Q.2 - Chương 25: Lính Đặc Chung

Tục ngữ có câu, tân quan nhậm chức tam bả hỏa, không tới một canh giờ Mặc Vũ đã bí mật mời Dương Mạc tới.

Nhấp một ngụm trà, nàng chỉ tay lên bàn rồi nói: “Dương tướng quân, ông dựa vào những điều kiện ta ghi trên đây chọn ra sáu mươi tướng sĩ thích hợp nhất, nói là bản vương đang muốn kiểm tra năng lực của bọn họ. Chọn lựa xong thì phải một người có thể tin tưởng được giả làm binh lính Hoa quốc, giao thư này cho bọn họ, ngày mai đưa toàn bộ tướng sĩ còn lại tới gặp bản vương, khi họ đi được nửa đường ta sẽ chặn lại để bắt, đợi tới khi chiến tranh kết thúc sẽ thả họ ra. Nhờ cho kỹ, việc này chỉ có bốn người chúng ta biết, nếu tiết lộ ra thì mang đầu tới gặp ta.” Nói xong nàng trừng mắt nhìn hai người bên cạnh đang xem kịch vui, vốn Mặc Phong và Thượng Quan Kỳ đang nén cười thấy thế thoáng cái sa sầm mặt mày, chỉnh lại trang phục một chút, sau đó nháy mắt với đối phương, Vũ nhi nói làm tướng quân thì phải thâm bất khả trắc, kín đáo, vậy thì bọn họ cũng phải giả vờ thâm trầm bình tĩnh mới được.

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Dương Mạc cũng không hỏi tại sao, Vương gia nói chuyện đại sự cơ mật như vậy cho ông thì xem ra là rất coi trọng ông, cần gì phải hỏi, cứ làm theo là được.

“Vũ nhi, nàng định làm gì vậy?” Đợi cho Dương Mạc đi rồi Thượng Quan Kỳ mới kinh ngạc hỏi nàng.

“Lính đặc chủng!” Nàng kiêu hãnh tuyên bố kế hoạch của mình.

“Vũ nhi, đánh trận không phải là trò đùa” Khuôn mặt Mặc Phong lập tức trở nên lạnh lùng, hẳn không biết lính đặc chủng là gì, nhưng hẳn không cho phép Vũ nhi làm điều gì xằng bậy.

“Nhiệm vụ chủ yếu của họ là: Tập kích gây thiệt hại cho đối phương, thám thính sau lưng địch, lấy trộm tin tức, là bộ phận rất quan trọng” Dương nhiên còn có bảo vệ nàng, nàng có thể chết bất ngờ, nàng không sợ gì cả trừ cái chết, dĩ nhiên việc này nàng cũng không thể nói ra, bằng không sẽ bị hai người họ cười nhạo mất.

“Hử?” Hai đại nam nhân có vẻ như rất hứng thú.

“Lính đặc chủng phải có năm tố chất: Trung thành, tinh nhanh, gan dạ, trí tuệ, linh hoạt biết cách ứng biến. Tờ giấy mà ta đưa cho Dương Mạc có ghi trình tự tuyển chọn, tổng hợp lại thành danh sách, sáu mươi người là được.”

“Nàng tuyển chọn thế nào?” Bọn họ giật mình nhìn nàng, nữ nhân này dường như rất lợi hại.

Nhấp một ngụm trà, nàng tiếp tục từ tốn nói: “Nói một cách đơn giản là tìm những người phát triển toàn diện đức trí thể”

“Ồ” Hai người họ bất giác gật đầu, cũng không rõ đã hiểu thật hay chưa.

“Ừm, vậy lá thư này viết gì?” Đối mặt với cô gái đến từ thế kỷ hai mốt, lúc này bọn họ đều trở nên ngu ngốc, uống công hai người đều là nhân trung long phượng.

“Đại khái nội dung trong thư này viết Hoa quốc mời bọn họ, xem những người này sẽ phản ứng ra sao. Tướng sĩ, quan trọng nhất là trung thành, ta chỉ muốn xem họ có trung thành với Phong quốc hay không thôi.”

Thượng Quan Kỳ và Mặc Phong nhìn nàng với vẻ khâm phục, không ngờ một nữ tử lại có suy nghĩ thấu đáo đến thế, thật khiến nam nhân bọn họ phải hổ thẹn.

“Đợi chuẩn bị xong tất cả, khẳng định hiệu quả bọn họ mang tới còn gấp hơn nhiều lần đám người chỉ biết chém giết kia” Nàng tiếp tục giải thích.

“Nhưng mà Vũ nhi, người trong chiến tranh không giống nhau” Mặc Phong lo lắng có thể gây nên phiền toái, dù sao làm vậy rất tốn thời gian.

“Không đâu, ngày mai sẽ có kết quả, nếu chuyện này có thể thành công, muội tình nguyện hy sinh một ngày đêm quý giá” Nàng nhìn ra phía trước suy nghĩ, cách nào cũng cần thời gian, thật không ngờ chỉ tùy tiện tìm trên máy tính lại có tác dụng lớn như vậy.

“Vũ nhi, thật không ngờ nàng lại có tài dụng binh như vậy.” Thượng Quan Kỳ khâm phục nói. “Đương nhiên, ta lớn hơn các huynh mấy nghìn tuổi kia mà”

“Hử?” Hai người nhìn nàng một cách khó hiểu. “À, bởi vì ta thông minh” Võ ngực, nàng giơ hai tay lên hô to. Lạc, nhất định ta sẽ không để chàng phải thất vọng.

26. Q.2 - Chương 26: Vương Gia Mà Lại Như Vậy Sao?

Quân đội làm việc có hiệu suất cao hay không tới sáng mai sẽ rõ.

Đợi tới khi Mặc Vũ ngái ngủ đi ra khỏi bình phong, chân còn chưa đứng vững đã thấy một đám người quỳ xuống.

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia!”

“Không có lệnh của bản vương ai có các người vào!” Nàng nhú mày tỏ vẻ bất mãn, may hôm nay mặc quần áo chỉnh tề, nếu không chẳng phải đã bị vạch trần rồi sao.

“Vương gia, đây là những tướng sĩ còn lại, có tất cả ba mươi hai người” Dương Mạc tiến lên bẩm báo với Mặc Vũ.

“Ừ! Đi mời Mặc phó tướng và Thượng Quan quân sư tới đây.” Bước chân nàng thông thả, ánh mắt dõi tới dõi lui, cẩn thận quan sát những vị anh tài này. Haizzz, tình anh đúng là tình anh, nhìn chăm chăm như vậy mà ánh mắt vẫn không tránh né, đúng là có tố chất huấn luyện. Da ngăm đen, đôi mắt sáng ngời khí thế, cơ thể rắn chắc, thật không hổ là người được tuyển chọn nhiều lần.

“Các người có biết bản vương chọn các người để làm gì không?”

“Chúng thuộc hạ không biết, xin chờ chỉ thị của Vương gia”

Mặc Vũ không nói gì, đợi hai kẻ vẫn còn vất vả mệt mỏi kia chạy tới xong mới để Dương Mạc phát ổi người một chiếc túi gấm.

“Ừm, bên trong túi gấm là việc các người phải làm, sau này phát hiện được gì có thể trực tiếp tới gặp bản vương, nhớ cho kĩ bất kì ai cũng không được để lộ cho đối phương biết nhiệm vụ của mình, nếu không chu di cửu tộc” Nói xong lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người, đương nhiên nếu thật sự có lúc đó, Mặc Vũ hiền lành của chúng ta sẽ không làm như vậy rồi, chỉ bất đắc dĩ nói vậy thôi, giả làm Vương gia mà, ít ra phải có chút tinh tú chứ.

“Người?” Lúc này Thượng Quan Kỳ và Mặc Phong đều bị Mặc Vũ dọa làm cho sợ, cảm thấy thật quá đáng sợ, đây rốt cuộc là uy hiếp hay bản tính vốn đã như vậy rồi?

“Hai người ở lại, còn các vị đều lui ra cho ta.” Nàng chỉ vào hai người đẹp trai nhất trong đó.

“Người giữ họ ở lại làm gì?” Hai người vô cùng kinh ngạc nhìn nàng, không đoán được ra nàng đang nghĩ gì.

“Ặc, là thị vệ riêng của ta”

“Thị vệ riêng có cần thiết phải như vậy không?” Thượng Quan Kỳ rít lên với nàng, rõ ràng bọn họ có thừa khả năng để bảo vệ nàng, vậy mà còn muốn tìm người khác. Được thôi, tìm người thì tìm người, nhưng sao cứ nhất định là phải ưa nhìn, đi theo bọn họ chỉ cản trở thêm mà thôi.

Mặc Vũ biết lúc này đang gặp phải tai vạ khó tránh. Vì thế cười nịnh nọt họ: “Hai huynh bớt giận, ta đây không những được bồi bổ mắt mà còn không sợ ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì bất trắc” Nói xong thì luân phiên đâm lưng cho hai người họ, thói đời đúng là đen tối, đường đường là vương gia lại đi đâm lưng cho người khác.

Thượng Quan Kỳ có vẻ như rất thích thú cảm giác này, “Ừm, đúng rồi, sang bên phải chút, đúng, đúng, chính là chỗ đó, a, thoải mái quá” Hắn nhắm hai mắt lại hưởng thụ.

“Chỗ này phải không, quân sư cần phải hưởng thụ nhiều nhiều một chút.” Mặc Vũ nghiêng răng trợn mắt nói, sau đó véo mạnh hần một cái.

“A!” Hần đau đớn kêu gào.

Hai người còn lại nhìn xong đều choáng, đây...đây...rất cuộc đang xảy ra chuyện gì. Sao vương gia lại đâm lưng cho người khác.

“Khụ..khụ...” Mặc Phong ho nhẹ nhắc nhở hai người.

“Ặc, chúng ta đang bồi đắp tình cảm ý mà” Mặc Vũ xấu hổ cười, đột nhiên ý thức được thân phận hiện tại của mình, ngay tức khắc sa sầm mặt lại “Các người chỉ cần làm cho tốt nhiệm vụ bảo vệ ta, còn những thứ khác không cần lo, bằng không bản vương cũng không đảm bảo được cái đầu của các người còn nguyên vẹn ở chỗ cũ đâu.”

“Tuân lệnh, chúng thuộc hạ không nhìn thấy gì hết.” Trong lòng hai người không khỏi toát mồ hôi, Vương gia này đúng là khó hầu hạ, xem ra sau này họ phải vô cùng cẩn thận.

“Lúc báo tin cho Lạc vương gia tuyệt đối đừng có nói Vương phi ‘nuôi’ hai nam nhân.” Thượng Quan Kỳ hạ giọng nói với thị vệ đằng sau mình. Ngộ nhờ Lý Vân Lạc biết được nàng đang làm gì, hẳn không giết người mới là lạ.

“Vương gia, có việc không hay rồi” Dương Mặc vừa ra ngoài không được bao lâu đã tự tiện xông vào.

“Có chuyện gì?”

“Hoa quốc phái quân tới tấn công, quân của chúng ta đang bị lùi về phía sau, sắp không phòng thủ được nữa”

Bỗng đứng bật dậy, “Đưa áo giáp của bản vương tới đây, mặt khác lập tức triệu tập tướng sĩ bên ngoài đại doanh”

“Vũ nhi, nàng không thể ra chiến trường được!” Đợi tất cả lui ra xong, Thượng Quan Kỳ nói chắc như đinh đóng cột.

“Không, ta là Vương gia, ta phải ra, tướng còn binh còn, tướng chết binh chết” Nàng nhìn họ kiên định nói.

“Muội như vậy sẽ bị thương mất, muội mà xảy ra việc gì thì chúng ta biết ăn nói thế nào với Lạc Vương gia?” Mặc Phong cũng nỗ lực ngăn cản, Vũ nhi là báu vật của hần, hần cũng không muốn muội ấy bị thương.

“Các huynh đừng dài dòng nữa, ta tự biết có chừng mực, phải hoàn toàn là một vương gia, năm đó Lạc vương gia oai phong khí thế rung trời chuyển đất, không ra chiến trường thì còn ra thể thống gì nữa, như vậy sẽ chỉ khiến người khác càng nghi ngờ, xảy ra chuyện gì các huynh đi mà tự chịu trách nhiệm” Nàng quay lại rít lên với bọn họ.

“Các huynh cứ yên tâm, võ công của ta đã tiến bộ không ít, ta biết cách bảo vệ bản thân, xin các huynh đừng lo lắng cho ta nữa.” Nàng đường đường là người thừa kế xí nghiệp Mặc thị, từ nhỏ đã được cha huấn luyện, còn chuyện gì chưa trải qua kia chứ.

Hai người nhìn nhau thật lâu, rốt cuộc cũng gật đầu bất đắc dĩ. “Nàng chuẩn bị trước đi, chúng ta đi xem tình hình ra sao” Nói xong hai người đi ra bên ngoài.

Gật đầu kiên định với bọn họ, nhưng trong lòng lại ngổn ngang trăm bề, Lạc, ta phải ra chiến trường, thật ra ta rất sợ.

27. Q.2 - Chương 27: Trận Chiến Mở Màn Nguy Hiểm

Mặc bộ áo giáp lạnh lẽo lên người, đến lúc này Mặc Vũ mới cảm thấy thật sự sợ hãi. Đã mặc áo giáp thì nhất định phải giết người, là con người của hiện đại, bất luận là chuyện gì nàng cũng không muốn thấy cảnh

đầu rơi máu chảy. Nhưng khi đã quay về quá khứ, thân tại nơi chiến trường, trong cái thời đại mà cá lớn nuốt cá bé, nàng không còn sự lựa chọn nào khác. Nàng sợ, nhưng đã quá muộn để có thể quay đầu lại, thân là người đứng đầu, trách nhiệm trên vai không thể chối bỏ.

Thở nhẹ một hơi, nàng cẩn thận mặc áo giáp, đội mũ giáp, cầm kiếm ngọc quyết tâm đi ra khỏi lều.

Thượng Quan Kỳ kinh ngạc nhìn nàng, nàng đã dùng thứ gì cải trang, dường như nàng mặc thứ gì vào cũng khiến cho người khác phải kinh ngạc. Lúc thì nàng yếu đuối khiến người ta thương xót, khi bị xúc phạm thì hiện nên nét ngạo mạn khinh người làm toát lên vẻ đáng yêu, còn bây giờ là vẻ kiên cường làm cho người khác phải khuất phục.

Mặc Phong không ngờ muội muội lại đầy phong độ khi mặc áo giáp, không những không hợp mà trái lại rất có phong thái của một đại tướng quân. Muội muội đã trưởng thành thật rồi. Giơ ngón cái lên, mỉm cười nhìn Mặc Vũ hàm ý: “Muội cải trang giỏi lắm.”

“Mọi người tới đông đủ chưa?” Với vẻ khấn trương, nàng nhìn xuống dưới hỏi Dương Mặc, có bị mù thì cũng nhận ra được vẻ vội vã của nàng.

“ Khởi bẩm Vương gia, mọi người đã tập hợp đông đủ.”

“Ừ” Nàng leo lên bãi đá, hô to xuống bên dưới “ Các ngươi có sợ không, nếu sợ bản vương có thể tha cho các ngươi đi, bản vương không cần những tướng sĩ hèn nhát”. Nàng sợ, cho nên nàng hiểu tâm trạng của những con người phía dưới.

Mọi người lập tức khiếp sợ, dù sao chưa từng có người đứng đầu nào nói rằng sẽ tha cho bọn họ đi, lời nói khiến bọn họ vô cùng cảm động đến rơi nước mắt : “Chúng thuộc hạ không sợ, bọn thuộc hạ nguyện xông vào nơi đầu sôi lửa bỏng, chết không từ nan.”

“Tốt, truyền lệnh của ta, giữ lại một vài người, buộc những cành cây lớn vào phía sau đuôi ngựa, Dương Mặc, sau nửa canh giờ nữa ông chỉ huy bọn họ đi, lấy tiếng trống làm mật hiệu.” Nói xong, nàng nhảy xuống rồi leo lên lưng ngựa, đưa tướng sĩ chậm rãi đi về phương xa...

Mặc Vũ dừng đoàn người lại để quan sát tình hình trận chiến, quân Phong quốc đang bị thất thế, khó lòng mà cầm cự nổi.

“Các tướng sĩ Phong quốc đừng sợ, quân cứu viện đã tới.” Nàng la lớn về phía chiến trường hỗn loạn. Thoáng chốc các tướng sĩ lập tức thấy phấn chấn, càng ra sức chiến đấu.

Mặc Vũ, Thượng Quan Kỳ, Mặc Phong xông vào trước để làm gương cho binh sĩ. Dù sao Thượng Quan Kỳ với Mặc Phong cũng kinh nghiệm dồi dào, chiến đấu thành thạo, cưỡi ngựa đánh đông đánh tây. Nhưng còn Mặc Vũ, nàng không thể nào mà ra tay được. Một tên lính cầm đao xông về phía nàng, nàng giơ tay lên định đánh, nhưng khi nhìn khuôn mặt kia nàng lại muốn tha cho hắn, đầu thế nào bọn họ cũng là những người vô tội. Quay đầu ngựa, lần đầu tiên nàng có suy nghĩ muốn trốn chạy, nàng đang ở trong một đám chém giết lẫn nhau, nhưng nàng lại không thể ra tay giết một ai. Dần dần tất cả mọi người đều đánh về phía nàng. “ A”, không cẩn thận nàng bị đánh lén, cánh tay bị chém một đao.

“Vũ nhi, trên chiến trường không thể yếu đuối, nàng không giết chúng thì chúng sẽ giết nàng.” Thượng Quan Kỳ rít lên với với nàng.

“ A!” Nàng hét to, dùng hết sự cam đảm, mắt nhắm lại, trong lúc đó tia sáng từ kiếm lóe lên, nàng giết người đầu tiên, người thứ hai, người thứ ba,... Máu, bắn tung tóe, văng cả trên mặt, trên tóc, áo giáp...

“Mặc Phong, mau đi chém đầu chủ soái.” Thượng Quan Kỳ thúc giục, chớp mắt, đầu người đã rơi xuống đất.

Mặc Phong nhẹ nhàng di chuyển, ngay lập tức đã tiến sát lại gần tướng cầm đầu của Hoa quốc, trường kiếm vung lên, đầu lập tức rơi xuống.

“Chủ soái đã chết, các ngươi còn không mau đầu hàng.”

Đáng tiếc,Đáng tiếc, cho dù Mặc Phong có nói to tới mức nào cũng không át được tiếng kêu gào chém giết của đám người.

“ Rầm rầm...” tiếng vó ngựa, tiếng hô long trời lở đất vang tới từ đằng xa, mọi người đều ngừng chiến, chỉ thấy bụi tung mù mịt, tiếng trống rung trời, hết như là hàng ngàn hàng vạn quân đang tiến đến.

“ Chủ soái của các người đã chết, quân cứu viện Phong quốc đã đến, còn không mau đầu hàng.”

Thấy con số quân cứu viện là không hề nhỏ, tướng sĩ Hoa quốc đưa mắt nhìn nhau, buông vũ khí xuống...

“Thuộc hạ tới chậm, mong Vương gia thứ tội.” Dương Mạc quỳ gối xuống đất.

“Vũ nhi, Vũ nhi.” Thương Quan Kỳ lắc vai Mặc Vũ đang hồn xiêu phách lạc.

Chậm rãi quay đầu lại, nàng ôm lấy hắn, nước mắt rơi như mưa.

“Kỳ, ta giết người, ta giết người, ta là quỷ!”

“Ngoan, đừng khóc, ta hiểu, ta đều hiểu.” Thương Quan Kỳ yêu thương nhìn nàng, để giết được người hèn là nàng đã thu hết dũng khí của mình, sợ rằng lần xuất chinh này nàng sẽ bị tổn thương không ít.

Thoát khỏi vòng tay của Thương Quan Kỳ, nàng chạy về phía xa, nhìn dưới đất đầy những thi thể, lòng nàng đau quá, những người này đều chỉ là những quân cờ, bọn họ vô tội, nhưng kết cục thê thảm thì chỉ có họ gánh lấy. Lau khô nước mắt, nàng xoay người về phía sau nói :

“Truyền lệnh của ta, nếu tướng sĩ Hoa quốc tự nguyện đầu hàng thì ban thưởng cho họ, ai bắt được chủ soái quân địch sẽ được thưởng một nghìn lượng”

“An táng những tướng sĩ ở đây” Nói xong, nàng chậm rãi bước đi, tự hỏi con đường sau này sẽ thế nào. Chỉ có nỗi đau thương giữ lại, khung cảnh thê lương.

28. Q.2 - Chương 28: Đỉnh Ước

“Dừng, dừng...A!”

Nàng bật dậy trên giường. Hóa ra chỉ là một cơn ác mộng, đã ba ngày kể từ khi cuộc ác chiến kia diễn ra, nàng không thêm quan tâm tới bản thân mình, cứ hể đặt lưng xuống giường là giấc mơ đáng sợ kia lại lặp lại, nàng lao tâm khổ tứ quá sức rồi. Cuộn mình vào trong góc, nàng sợ, thật sự rất sợ.

“Người là ai, dám cả gan xông vào quân doanh.” Binh sỹ trông coi bên ngoài lại không làm tròn chức trách của mình, để cho kẻ lạ xông vào thật đúng là... Mặc Vũ miên man suy nghĩ.

“Không muốn chết thì rút ngay cho ta, bằng không, đừng trách ta không khách khí.”

Nghe thấy âm thanh đó, Lạc, đúng là giọng nói của Lạc rồi, nàng hấp tấp phi xuống giường, nhưng cả người lão đảo, nàng ngã lăn ra đất.

“Vũ nhi”, nghe tiếng động bên trong, Lý Vân Lạc kích động, vội vã dùng sức đẩy thị vệ ra, hắn chạy đến nhanh chóng bế Mặc Vũ lên.

“Các người lui ra, đây là bạn cũ của đại vương, ta có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với hắn, ta có lệnh bất luận kẻ nào cũng không được vào.” Ôm lấy cổ Lý Vân Lạc, nàng đỏ mặt nói với thị vệ bên cạnh đang đứng ngây ra như tượng gỗ.

“Ái phi nói chuyện yếu ớt quá, thanh danh lẫy lừng của Lạc vương gia ta đều bị nàng hủy rồi.” Đợi hai quân lính đi rồi Lý Vân Lạc mới trêu tức nói.

Chúi đầu vào cổ hắn, nàng đưa tay ra sức đâm vào lồng ngực hắn “Sao giờ chàng mới tới, ta đã giết người, ta là một con quỷ, ta rất sợ.”

Nhẹ nhàng ôm nàng đặt lên ghế tựa, hắn hôn lên trán nàng, “ Ngốc ạ, xuất chinh ra trận thì không thể không giết người, nàng không giết chúng thì chúng sẽ giết nàng.”

“Nhưng những binh sĩ đó đều là người vô tội, bọn họ chỉ là công cụ tranh giành quyền lực của hai nước thôi. Ta không nở, ta còn mơ thấy ác mộng, trong giấc mơ, ta thấy bọn họ đuổi theo ta để đòi mạng, thật đáng sợ, lúc này ta giống như một con quỷ vậy. Tại sao nhất định phải có chiến tranh, tại sao...”

“Vũ nhi, Vũ nhi tốt bụng của ta, ngoan nào, đừng khóc, trên chiến trường không thể có chuyện không nở, hiểu chưa? Nếu nàng sợ lắm sát kẻ vô tội, vậy nàng có thể bảo họ đầu hàng trước, nếu có người đồng ý quy thuận thì tha cho bọn họ, còn những người không chịu đầu hàng, nàng nghĩ bọn chúng có vô tội không?” Lý Vân Lạc dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Không nhất định là phải đổ máu, ngốc ạ, có thể dùng trí mà.” Hắc vừa cười vừa véo mũi Mặc Vũ.

Đúng vậy, thế mà nàng đã quên khuấy đi mất, rõ ràng là có thể dùng mưu, thật uổng phí khi nàng đã đọc Binh Pháp Tôn Tử.

“Lạc, ta biết phải làm gì rồi, ta sẽ không để cho chàng phải thất vọng đâu.”

“Việc ấy, việc ấy, ta...” Cẩn cẩn môi, nàng định nói nhưng lại thôi.

“Việc gì?”

“Chàng có thể ở bên cạnh ta không? Chỉ cần một ngày thôi. »

“Hay nửa ngày?: thấy mặt hắc lộ vẻ khó xử, nàng giảm bớt yêu cầu.

Ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, hắc nói “Ngốc, ngày kia ta mới đi”

“Thật ư? Thế còn Nguyệt quốc?”

“Hoa Vô Ngân chưa dám manh động, nên tạm thời chưa có việc gì, dù sao thực lực của phi ưng bang cũng khiến cho kẻ địch không dám khinh thường, nàng yên tâm đi, ta tự biết chừng mực. »

“Lạc, chàng thật giỏi, ta yêu chàng chết mất” Nàng hoan hô, ôm chặt lấy hắc.

Nhẹ nhàng lấy ra một miếng ngọc bội từ trong người, đặt lên tay Vũ nhi: “Vũ nhi, đây là di vật của mẫu thân ta, trước lúc lâm chung bà muốn ta giao nó cho người nào mà ta yêu quý nhất, lúc nàng đi ta đã định sẽ giao cho nàng, nhưng sau khi ta tỉnh lại thì nàng đã đi mất, bây giờ nàng có muốn nhận lấy vật này không?” Hắc hồi hộp nhìn nàng.

Cầm lấy ngọc bội, nàng hôn nhẹ lên môi hắc, “Lạc, đời này Mặc Vũ ta chỉ thuộc về chàng”

“Vũ nhi” hắc nhìn nàng bằng ánh mắt mơ màng, đặt nàng lên giường, trong khi đó vẫn hôn nàng như mưa.

“Lạc, đừng, người bên ngoài đang nhìn.” nàng giãy dụa.

“Yên tâm, đã có hai người canh giữ bên ngoài rồi. Vũ nhi, ta rất nhớ nàng.”

“Lạc!”...

Ngoài trướng

“Lạnh quá, lạnh quá.” Kéo sát y phục, Mặc Phong lạnh run lên.

“Hừ, bọn họ ầm áp trong đó, dựa vào đâu mà bắt chúng ta ở bên ngoài canh cửa.” Thượng Quan Kỳ không ngừng chửi rủa.

“A, đây chẳng phải là quân sư và phó tướng sao? Đã trẻ thế này sao không đi ngủ?” Thị vệ đi tuần tra nhìn bọn họ nghi ngờ.

“Chúng ta, chúng ta ... đang ngắm trăng, ngắm trăng” Thượng quan kỳ lấp bắp nói.

“Đúng đúng đúng, đang ngắm trăng.” Mặc Phong cũng phụ họa theo.

“ngắm trăng?” Mọi người đồng loạt nhìn lên bầu trời, rồi quay sang nhìn bọn họ.

Hai người cũng ngẩng đầu nhìn theo, cha mẹ ơi, làm gì có trăng. Lúc này không khí nóng ran, hai khuôn mặt tuần mỹ đều ửng đỏ.

“Hi, hi” bọn thị vệ che miệng cười trộm.

“Sao? Chúng ta làm việc còn phải bấm báo cho các người à? Làm gì thì làm đi, đừng có ở đây làm vướng tay vướng chân.” Những lời này đúng kiểu có tật giật mình.

“Vâng, thuộc hạ xin tuân mệnh!” Mọi người nói xong thì làm như chưa có việc gì xảy ra, tiếp tục tuần tra.

“Có phải hai vị ấy điên rồi không, rõ ràng là không có trăng, vậy thì lấy đâu ra trăng mà đòi ngắm.”

“Haizzz, người quan tâm nhiều như vậy làm gì, người của Lạc vương gia ai cũng kì quặc, chúng ta là thuộc hạ thì quản được chuyện gì, cẩn thận kẻo khó giữ được cái đầu.”

“Đúng, đúng, nói năng lung tung không khéo lại bị tru di cửu tộc.”

Mọi người cứ thế bàn luận, đi ba bước lại quay đầu nhìn, chầm chậm mà đi. Để lại hai người đang khó chịu.

“A, ta phát điên mất, ta đường đường là thái tử Tuyết quốc lại phải đi canh cửa cho kẻ khác, Lý Vân Lạc, người ra đây cho ta, ta không đùa đâu.” Hắn quay vào bên trong mà gào, mất hết cả hình tượng vốn có.

“Thôi đi, đây là mệnh lệnh, ai bảo chúng ta quen biết hai kẻ ôn dịch kia làm chi?” Mặc Phong cam chịu kéo Thượng Quan Kỳ đang gào khóc kia.

Bên trong

“Lạc, Kỳ gọi chàng kia.” “Nếu nàng không tập trung thì để ta ra ngoài cho hắn câm luôn.” Hắn hung dữ uy hiếp.

“Ta.” “Hử?” Hắn khó chịu nhìn nàng, nữ nhân này sao lại phá hỏng khung cảnh lãng mạn kia chứ.

Đêm tức khắc trở nên tĩnh mịch, che khuất cảnh xuân bên trong.

29. Q.2 - Chương 29: Chặn Đứt Lương Thảo (1)

“Lý Vân Lạc, người ra đây cho ta.” Bên này, Thượng Quan Kỳ rút cuộc chạy quanh doanh trường đòi tính sổ, dĩ nhiên là vì chuyện hắn đã gác nguyên một đêm cho họ.

Vươn vai, cười đùa cợt, Lý Vân Lạc mới dắt Mặc Vũ đi ra từ sau bức bình phong.

“Kỳ, mắt của huynh làm sao vậy?” Mặc Vũ ái ngại cười, hỏi hắn.

“Nàng đi mà hỏi hắn?” Hắn chỉ tay vào Lý Vân Lạc

“Hắn, hắn... hắn dám bắt chúng ta thức cả đêm để canh gác” Hắn bắt mắt tiếp tục kêu lên.

“Đừng tức giận, lại đây ta xem.” Mặc Vũ xấu hổ nói, dù sao nàng cũng có phần.

“Nàng?” Ánh mắt của Lý Vân Lạc trở nên lạnh lùng.

“Vũ nhi, thôi khỏi, đối với bình dấm chua thì ta nghĩ cái mạng nhỏ này quan trọng hơn.” Dụi dụi mắt, Thượng Quan Kỳ bắt đầu dĩ nhiên.

“Khởi bẩm Vương gia, Dương tướng quân cầu kiến.”

“Cho vào!” Nói xong, nàng nhìn về phía Lý Vân Lạc kiêu ngạo, sau đó ngồi trên ghế.

“Dương tướng quân, những việc bản vương sai ông làm đã xong cả chưa?”

“Khởi bẩm Vương gia, đây là những tư liệu về quân địch, mời Vương gia xem qua.” Dương Mặc nói xong, giờ ra một quyển sách nhỏ.

“Người”, nàng chỉ vào Lý Vân Lạc, “Mang lên đây cho bản vương.”

“Ta?”, hắn tức giận tới cực điểm.

“Ừ?” Nàng tiếp tục đùa giỡn.

Hung hăng lườm nàng, tức tới nghẹn họng, hấn vung tay ném một cái, quyển sách đã nhẹ nhàng rơi trên mặt bàn.

“Haha, haha, buồn cười chết mất.” Thượng Quan Kỳ ôm bụng, cười nghiêng ngả. Lý Vân Lạc ơi Lý Vân Lạc, xem ra chỉ có Vũ nhi mới trị được người.

“Dương tướng quân quả thật rất cẩn thận, xem ra bản vương không nhìn lầm ông. Công lao của ông bản vương sẽ nhớ kỹ, không còn việc gì nữa, ông lui ra đi.” Phất phất tay, nàng cầm đầu đọc, sắc mặt ngưng đọng.

“Vâng, thuộc hạ xin cáo lui!”

“Vũ nhi, muội đoán không sao chút nào.” Mặc Phong giơ ngón tay cái lên.

Nhận lấy quyển sách, Lý Vân Lạc giở ra đọc, “Tri kỷ tri bỉ, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng! Xem ra lòng dạ của Hoa quốc có không ít, tại đây có rất nhiều nhân tài hiếm có đều là của ta, không thể khinh thường. Trận chiến mấy hôm trước là do chúng ta đùa giỡn chú ý nên mới có cơ may thắng, sau này đừng làm như vậy nữa.” Lý Vân Lạc nói suy nghĩ của mình ra.

Mặc Vũ nhìn Lý Vân Lạc đầy sùng bái, hấn nói không sai, cho dù ở Nguyệt quốc nhưng vẫn nắm rõ như lòng bàn tay cục diện nơi đây. Thượng Quan Kỳ bên cạnh tức giận mở trừng mắt ra, rõ ràng tất cả những chuyện đó là do hấn nói cho hấn ta biết, lại còn giả vờ ra vẻ. Mặc Phong tiến lên vỗ vỗ vai, ánh mắt an ủi nhìn hấn, nhưng dù sao cũng đều nghĩ là bị thương.

“Thuộc hạ tham kiến vương gia” Một bóng đen nhanh như chớp tiến vào quân doanh.

“Ừ, điều tra thế nào rồi.”

“Bẩm Vương gia, phía Hoa quốc bắt đầu vận chuyển lương thảo, dự tính ngày mai là tới quân doanh. Chỗ này là tuyến đường mà họ vận chuyển qua.”

“Ừ, tốt, người lui ra trước đi, tiếp tục theo dõi, khi cần thì báo lại cho ta.”

“Dạ.” Nói xong thì một bóng đen vừa hiện ra đã biến mất.

“Vũ nhi, nàng?” Mọi người nhìn nàng đầy kinh ngạc.

“Chặn đứt lương thảo.” Nàng kiêu ngạo nói.

“Chặn đứt lương thảo đâu có dễ như vậy.” Thượng Quan Kỳ nói ra lo lắng trong lòng.

Nhìn bản đồ một lát, Lý Vân Lạc từ tốn nói: “Vũ nhi đúng là không cho nam nhân chút mặt mũi nào.”

“Lạc, chàng hiểu rồi à.” Nàng vui vẻ chạy tới ôm lấy cổ hấn, hiểu nàng cũng chỉ có Lý Vân Lạc.

Nhận lấy bản đồ, hai người kia cũng mỉm cười: “Vũ nhi, xem ra nàng mắc tâm bệnh rồi, sớm biết vậy ta đã giục Lạc phi ngựa ngày đêm tới đây.” Khép cây quạt lại, Thượng Quan Kỳ chép miệng nói.

Không để ý tới lời nói của Thượng Quan Kỳ, nàng kéo tay Lý Vân Lạc: “Lạc, ta thông minh không?”

“Thông minh” Vuốt vuốt cằm Mặc Vũ, hấn hôn nhẹ lên môi nàng, cuộc đời này có được nàng là may mắn của hấn.

Liếm liếm miệng hạnh phúc, nàng xoay người hô to ra phía bên ngoài trướng: “Dương Mạc!” Tiếng nói kinh thiên động địa.

Dương Mạc còn đang canh giấc thì bị âm thanh này dọa, nhanh chóng đội mũ giáp đi vào trong quân doanh, chúng binh sĩ đều dùng ánh mắt thông cảm để nhìn, lão tướng quân đã qua năm mươi rồi mà còn bị Vương gia quai thai hành hạ, ngày nào cũng chạy tới chạy lui, thật đáng thương.

“Dạ có thuộc hạ!” Thở hổn hển chạy vào, ông quỳ xuống có vẻ mệt mỏi, không biết chừng một ngày nào đó, Dương Mạc ông không phải hi sinh vinh quang trên chiến trường mà là bị Vương gia hành hạ tới chết.

Bước nhanh tới nâng ông ta dậy, nàng xấu hổ gãi đầu: “Dương tướng quân, xin lỗi đã để ông mệt như thế, là lỗi của bản vương.”

“A...Không sao, không biết Vương gia tìm thuộc hạ có việc gì?”

“Phiền ông chọn ra hai trăm tướng sĩ có được không?” Nàng nhẹ nhàng nói.

“Chẳng hay Vương gia cần số quân đó để làm gì?” Haizz, cũng khó trách ông hỏi, Vương gia làm việc gì cũng đâu có theo lẽ thường.

“Việc đó ngày mai ông sẽ biết ngay thôi.” Nàng dùng ánh mắt nghịch ngợm nhìn ông ta, Được Mặc hơi cúi đầu tỏ vẻ sợ hãi.

“Tuân lệnh, thuộc hạ đi chuẩn bị ngay.” Gần như là chạy trốn chết, Lạc vương gia đúng là đáng sợ, không biết nháy mắt với ông là có ý gì.

Cười to nhìn Dương Mặc đi ra, nàng xoay người nói với Mặc Phong: “Ca ca, lần này muội muốn phái huynh đi, có được không?” Nói xong nàng còn nói nhỏ bên tai hắn.

“Được.” Mặc Phong ra ngoài không nói gì thêm. “Ta cũng đi, có Lạc ở đây ta nghĩ chắc sẽ không có việc gì.” Nói xong Thượng Quan Kỳ cũng đi ra theo. Nhìn nhau, hai người ôm nhau thật chặt, hạnh phúc không gì sánh được

30. Q.2 - Chương 30: Chặn Đứt Lương Thảo (2)

“Ha ha, diệu kế của Vương gia quả là lợi hại. Nhìn xem, mấy vạn gánh lương thảo đã thuộc về chúng ta.” Mặc Phong phải bái phục muội muội thông minh này.

“À, thuộc hạ cả gan xin hỏi không biết Vương gia lấy lương thảo này bằng cách nào?” Dương Mặc bên cạnh không nghĩ ra nổi nên chỉ lo lắng suông.

“Dương tướng quân, ông nhìn bản đồ mà xem, quân đội Hoa quốc đi qua những nơi chúng ta từng ẩn náu, mà những nơi đó đều là con đường hẹp giữa núi cao khe sâu, chúng ta thả hồ chuẩn bị để quân địch rơi vào bẫy, chẳng phải rất được hay sao.” Thượng Quan Kỳ vừa cười vừa giải thích cho hắn.

“Nhưng chắc hẳn Hoa quốc sẽ có đề phòng.”

“Đúng, vấn đề mấu chốt là bọn chúng đề phòng.” Mặc Vũ chỉ ra vấn đề một cách thấu đáo.

“Theo như lính đặc chủng điều tra thì lần này Hoa quốc hộ tống lương thảo, đằng trước và đằng sau có hai đội quân bảo vệ, chúng ta cũng phải hai đội quân giả thành quân Hoa quốc, chặn ngang một lần thì sẽ cướp được tất cả.”

“Nhưng tướng quân...”

“Aizzz, Dương tướng quân, ông rắc rối quá.” Rốt cuộc Mặc Vũ mất hết cả kiên nhẫn, ông già này đúng là phiền phức, lại còn rất ngốc.

“Dương tướng quân, chẳng phải chúng ta nói rồi đó thôi, núi cao, khe sâu, địa hình này rất thuận lợi để mai phục.” Thượng Quan Kỳ lại giải thích cho ông ta.

“Đúng, nhìn địa hình này xem, chỉ có hai lối ra, hơn nữa bốn phía đều là vách đá, bố trí mai phục từ trên là hay nhất. Nhưng lần này Hoa quốc đã đánh quá thấp thực lực của chúng ta, dụng binh như vậy mới thật sự là phạm vào điều kiêng kỵ của nhà binh.” Mặc Phong lắc đầu thở dài.

“Ồ.” Rốt cuộc Dương tướng quân của chúng ta đã hiểu.

“Vậy còn lính đặc chủng của ngài?” Lý Vân Lạc từ đầu tới cuối vẫn im lặng cuối cùng cũng mở miệng.

“Việc này ta cũng không biết nói thế nào với chàng, nói chung bọn họ đều đang làm rất tốt phận sự.”

“Ừ, sau này nhớ cẩn thận trong mọi việc. Lần này bọn chúng nhận lấy một bài học chắc sẽ cảnh giác hơn nữa. Cũng tới lúc ta phải đi rồi.” Nói xong đi ra ngoài trường.

Hai mắt Mặc Vũ đắm lệ nhìn hấn, nàng rất luyến tiếc.

“Chàng, còn tới nữa không?”

Lý Vân Lạc dừng lại “Chăm sóc bản thân cho tốt.” Nhảy lên ngựa, hấn quay đầu lại nói tiếp: “Nhớ kỹ, cây đổ thì bầy khỉ tan rã, ngài chịu thua thì toàn bộ Phong quốc coi như đã kết thúc.” Nói xong nhìn nàng đầy tình cảm, thúc ngựa rời đi. Hấn cũng không muốn gây áp lực cho nàng, không nỡ tạo sức ép cho nàng. Nhưng Mặc Vũ bây giờ quá yếu đuối, nàng cần trở nên mạnh mẽ hơn.

“Ừ.” Nhìn về phía hấn rời đi, nàng gắng sức gạt đầu.

“Hoàn hồn.” Thượng Quan Kỳ khua khua tay trước mặt nàng, rốt cuộc phải lay Mặc Vũ đang ngây ra.

Xoay người mỉm cười, nhưng phát hiện ra lúc này đang có thị vệ ở đằng sau.

“Khởi bẩm Vương gia, Hoa quốc kiên quyết không ra khỏi núi, cho dù người của chúng ta sỉ nhục thế nào cũng không làm gì cả.”

“Ha ha, đã bị cướp lương thảo thì đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ rồi. Dương tướng quân, không biết trong quân ta có tướng quân nào tương đối xuất sắc không?”

“Thưa có, dưới trướng mặt tướng có một chàng trai tên là Lam Anh, đã theo mặt tướng nhiều năm, là một nhân tài hiếm có.”

“Tốt, ông mau đưa hấn tới gặp bản vương.”

“Tuân lệnh.”

“Vũ nhi, muội lại muốn làm gì vậy?” Mặc Phong nghi ngờ nhìn nàng.

“Mặc Phong, lẽ nào huynh còn không hiểu sao, mất đi lương thảo, ý chí của binh sĩ tiêu tan, muội đang muốn tìm cơ hội để tấn công.”

Thượng Quan Kỳ mỉm cười nhìn Mặc Vũ, nữ nhân này đúng là rất đặc biệt.

“À, vậy ý muội là...”

“Khổ nhục kế.” Nàng kiên định nói, rốt cuộc nàng cũng hiểu, muốn trở lại nhanh chóng thì phải kết thúc chiến tranh thật sớm, cho nên trước tiên phải đánh đòn phủ đầu.

Hai người nhìn nhau, lại gạt đầu bái phục.

31. Q.2 - Chương 31: Lam Anh

Tên Lam Anh kia đúng là to gan, đợi cả nửa canh giờ mà vẫn chưa thấy bóng dáng đâu, hại mọi người buồn ngủ gần chết, Mặc Vũ uể oải nhìn chén trà của nàng trên bàn, đã uống tới chén thứ năm rồi.

“Tên các ngươi là gì?” Chán tới chết mất thôi, Mặc Vũ chỉ vào hai thị vệ bên cạnh mà hỏi, mấy ngày nay bận bịu quá nên quên mất chuyện này.

“Khởi bẩm Vương gia, thuộc hạ là Quân Mạc Ngôn, còn đây là Quân Mạc Hối, đệ đệ của thuộc hạ.”

Quân Mạc Ngôn, Quân Mạc Hối? Tên này mà đùa thì hay phải biết.

“Sau này các ngươi cứ ở lại bảo vệ bản vương, nhưng mà phải nhớ kỹ, cái gì nên, cái gì không nên nói thì phải biết giữ chừng mực, bằng không...” Nàng không nói tiếp nữa, những lời uy hiếp này bọn họ đã nghe tới chán rồi, mà nàng cũng chán, hướng hồ trông họ đẹp trai thế này, nàng cũng không nỡ.

“Nhất định thuộc hạ sẽ không phụ sự ưu ái của Vương gia.”

“Ừ.” Nàng ra hiệu cho bọn họ đứng sang bên cạnh.

“Bẩm Vương gia, Lam Anh xin cầu kiến.”

“Không gặp, không gặp...” Mặc Vũ tức giận, tên Lam Anh kia thật kiêu ngạo, dám bắt đường đường một vương gia như nàng phải chờ lâu như vậy.

“Vương gia, cứ gặp đi, nghe hắn nói lý do rồi xử phạt cũng chưa muộn.” Thượng Quan Kỳ khuyên nhủ.

“Cho vào!” Nàng cũng muốn xem xem rốt cuộc hắn có ba đầu sáu tay gì mà phách lối như vậy.

“Mặt tướng Huê Lam Anh tham kiến Vương gia.”

“Ngẩng đầu lên!” Mặc Vũ sốt ruột nói.

Người nọ chậm rãi ngẩng đầu, oa ca ca, mắt đẹp mi cong, anh tuấn mạnh mẽ, tuyệt đối là đẹp trai, ngay cả hai người kia cộng lại cũng không bằng, nàng nhìn hai người bên cạnh với vẻ mặt xem thường. Hai người nhất thời tỉnh táo trở lại, nghiêm túc như đang lâm trận. Mặc Vũ nhìn tới ngây dại, rót nước miếng.

“Khụ...khụ...” Thượng Quan Kỳ ho nhẹ có ý nhắc nhở.

“Không biết trên mặt mặt tướng có dính gì mà khiến Vương gia nhìn chăm chăm như vậy?” Lam Anh nói đùa, có điều lần đầu tiên gặp mặt, Lam Anh đã biết Lạc vương gia lúc này không phải thật, hơn nữa còn nghe những lời bàn tán của thị vệ thì hắn đã xác định không còn nghi ngờ gì nữa.

“À, Lam tướng quân thật đúng là anh tài nghìn năm mới xuất hiện.” Nàng cố tình nhìn hai bên cạnh mà nói hắn.

“Khởi bẩm Vương gia, hôm nay tới phiên thuộc hạ canh gác, quân tình nghiêm trọng, cho nên thuộc hạ không thể tới ngay được.”

“Vậy ý của ngươi là trách bản vương chỉ biết tới việc tư, không có tinh thần trách nhiệm như ngươi?” Nha, tướng lĩnh một nhóm thì có gì đặc biệt hơn người.

“Thuộc hạ không dám.”

“Không dám? Ta thấy lá gan của ngươi quá lớn thì có?” Mặc Phong bắt măn trách mắng hắn.

“Xin hỏi tướng quân, nếu một tướng lĩnh tự ý rời bỏ vị trí công tác thì nên xử lý thế nào, vậy nếu lúc này quân địch tấn công bất ngờ, chúng ta nên làm gì?” Từng lời từng lời của Lam Anh thật sắc sảo, bước chân áp sát tới gần Mặc Phong.

“Ngươi!” Nhất thời Mặc Phong không biết nên nói gì, mặt đỏ lên.

“Còn ta? Xin hỏi tướng quân, nếu mặt tướng có tội thì không biết thay mạo đối đào sẽ phải chịu tội gì?” Nói xong hắn nhìn thẳng vào Mặc Vũ, ánh mắt đó là chế giễu? Khâm phục? Hay là...haizzz...Mặc Vũ không nói, hai bàn tay nắm chặt lại, trên trán toát mồ hôi hột...

“Choang” Mặc Vũ căng thẳng không cẩn thận đã đánh rơi chén trà. Thượng Quan Kỳ ban này còn thờ ơ thì giờ cũng lập tức trở nên nghiêm túc, dù sao việc này không lớn nhưng cũng không nhỏ.

Mặc Vũ lấy lại bình tĩnh. “Dương tướng quân, hiện giờ không còn việc của ông nữa, ông lui ra đi.”

“Vương gia...” Dương Mạc nhìn Mặc Vũ một lát rồi nhìn sang Lam Anh, khuôn mặt như bao phủ một tầng sương mù.

“Tướng quân, ngài cứ lui ra trước, Vương gia sẽ không đối xử với thuộc hạ như vậy đâu.” Vỗ vò vai của Dương Mạc, Lam Anh trấn an.

“Thuộc hạ xin cáo lui.”

“Sao ngươi biết được?” Mặc Vũ căng thẳng nhìn hắn, nàng tự cho rằng mình có thể lừa tất cả, không ngờ đã bị vạch trần như vậy.

“Vương gia có thể giấu được mọi người nhưng không thể gạt được Lam Anh ta, không dám nói dối, lúc Vương gia gặp nạn,

tự chức đã từng hân hạnh được gặp Vương gia một lần.”

“Haizzz, nếu vậy ta cũng không lừa huynh nữa, hiện nay ta là thê tử của Lạc vương gia.” Mặc Vũ đứng dậy đi về phía hắn.

“Ngài là Lạc vương phi?” Hắn khó tin nhìn nàng.

“Phải, hiện giờ Phong quốc đang bị đặt vào nơi đầu sóng ngọn gió, Lạc không thể rời khỏi Phong quốc.” Thất thần nhìn về phía xa, sau đó quay lại tiếp tục nói: “Cho nên ta khẩn cầu tướng quân đừng tiết lộ chuyện này ra ngoài.”

“Quả nhiên là người khiến nam nhân cũng phải hổ thẹn.” Hắn khen ngợi Mặc Vũ không hề keo kiệt chút nào, nữ nhân như vậy mới đúng là nữ trung hào kiệt.

“Huynh?” Bọn họ nghi ngờ nhìn hắn.

“Tự chức khâm phục dũng khí của Lạc vương phi, cam nguyện xông vào gian nguy vì Lạc vương phi.” Hắn cúi gập người lại.

“Ha ha, lúc không có ai thì huynh cứ gọi ta là Vũ nhi, Lam Anh, ta muốn nhờ huynh làm một việc. “Xin Vương gia cứ nói.”

Mặc Vũ cười khanh khách rồi đi tới bên cạnh nói nhỏ vào tai hắn. “Ha ha ha ha ha...” Bên trong doanh trướng vang lên tiếng cười không dứt.

32. Q.2 - Chương 32: Đại Thắng (1)

“Biết gì chưa? Hôm qua Lam Anh mạo phạm Vương gia nên bị Vương gia đánh đấy.”

“Chuyện gì xảy ra thế? Chẳng phải nói Vương gia triệu kiến hắn là muốn cho hắn đi lập công sao?”

“Tên Lam Anh kia đúng là không biết điều, Vương gia triệu kiến mà hắn lại dám tới muộn nửa canh giờ, Vương gia quả mắng vài câu, không ngờ hắn trở nên nóng nảy, nhục mạ Vương gia là ẻo lả.”

“Haizzz, Lam Anh này cũng quá to gan, tuy Vương gia đúng là rất giống một nữ nhân ẻo lả, nhưng cũng phải biết dừng nói ra chứ.”

“Đúng vậy, đây là điều tối kỵ trong quân đội.”...

Sáng sớm ngày thứ hai, từ trên xuống dưới quân doanh đều truyền lời đồn là hôm qua Lam Anh xảy ra mâu thuẫn với Vương gia. “Cấp báo!” Một tên lính nhỏ với vẻ mặt vội vã chạy về phía trước, đi thẳng vào đại doanh của tướng quân. Quấy rối mọi người đang nói nhỏ với nhau.

“Khởi bẩm tướng quân, tướng quân Lam Anh đã dẫn đầu mười bốn kỵ binh Phi Thiên rời khỏi đại doanh.”

“Cái gì?” Ba người Mặc Vũ giả vờ kinh ngạc.

“Chúng vừa mới đi, hơn nữa còn đi tới Hồ khẩu quan.”

“Truyền lệnh của ta, phái Dương Mạc đi đuổi theo Lam Anh, nếu hắn phản kháng thì giết không tha.”

“Tuân lệnh!” Tên lính nhỏ nhận mệnh đi khỏi.

“Mặc Vũ, giờ thì chỉ cần xem biểu hiện của Lam Anh nữa thôi.” Thượng Quan Kỳ khoanh tay vào ung dung nói, trên khuôn mặt vẫn chỉ cười nhạt.

“Ừ.” Nàng nhìn về phía xa, nếu có thể chiếm lấy Hồ khẩu quan thì bọn họ lại càng đi xa hơn, xa Phong quốc như vậy, còn xa Nguyệt quốc hơn, không biết bây giờ Lạc thế nào.

“Tiếp theo cần phải mai phục, nếu chúng ta có thể đoạt được thì phần lãnh thổ mất đi của Phong quốc sẽ đều được giành lại.” Mặc Phong bắt đầu hưng hân nói kế hoạch sau này.

Nghe tới chuyện đó tâm trạng của Mặc Vũ cũng tốt lên, sẽ kết thúc nhanh thôi.

“Khởi bẩm Vương gia, Dương Mạc cầu kiến!” Quân Mạc Ngôn cúi người.

“Cho vào!”

Dương Mạc xông vào trướng, quỳ một chân xuống: “Tướng quân, thuộc hạ đáng chết!” Giọng nói khàn khàn, có lẽ là đau lòng vì Lam Anh.

“Thuộc hạ không thể bắt Lam Anh trở về, mười bốn kỵ binh Phi Thiên của hân quá lợi hại, hơn nữa quân địch còn tới cứu viện cho hân”

“Ồ?” Xem ra đã cắn câu rồi, Thượng Quan Kỳ và Mặc Phong liếc mắt nhìn nhau, giả vờ hoảng sợ.

Cúi người đỡ ông ta dậy, Mặc Vũ trấn an: “Mời Dương tướng quân đứng lên, bản vương biết ông đã hết sức cố gắng, ngài đừng nên tự trách mình.”

“Lam Anh đã đi theo mặt tướng nhiều năm, thật không ngờ hân lại là người như thế!” Dương Mạc thở dài nói.

“Không, là lỗi của bản vương, hôm qua không nên nghiêm phạt hân, bản vương cũng có chỗ sai, chắc Dương tướng quân cũng mệt rồi, ngài về nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Nàng uể oải phát tay, nàng thật không nỡ làm thế với một người già.

“Tuân lệnh.”

“Vũ nhi, nàng không nỡ lừa ông ấy?” Thượng Quan Kỳ nhìn nàng với vẻ nghi ngờ.

Nghe mấy lời này tức khắc nước mắt của Mặc Vũ rơi như mưa. “Kỳ, thật không ngờ rằng ta lại bị cuốn vào chốn phân tranh này, ta chỉ muốn sống thật vui vẻ, yên ổn hết một đời, nhưng bây giờ đã như vậy rồi, tuổi Dương Mạc đã cao, ta lại cứ lừa ông ấy hết lần này tới lần khác, ta không đành lòng!”

Mặc Phong ôm nàng vào trong lòng, hân chưa từng nhìn thấy muội muội như vậy bao giờ. “Vũ nhi, tất cả rồi sẽ qua thôi!”

Thượng Quan Kỳ không nói gì, hân chậm rãi đi ra bên ngoài, sau đó dừng lại một lát: “Vũ nhi, con đường đã đi được một nửa rồi, trách nhiệm, nàng cũng đã gánh vác, việc cần lừa dối thì nhất định phải lừa dối. Bây giờ nàng không phải là một nữ nhân bình thường, nàng là một phần của Phong quốc. Giờ ta mới ngẫm kĩ lại, đúng như lời Lạc nói: Nàng quá yếu đuối, nàng cần phải thay đổi để trở nên mạnh mẽ.” Nói xong bước đi thông thả ra bên ngoài trướng.

Vũ nhi, xin lỗi, thấy nàng như vậy ta không chịu nổi.

Ngơ ngác nhìn về phía hân biến mất, Mặc Vũ đau lòng như dao cứa, thật sự phải thay đổi để mạnh mẽ ư? Lạc, đây là mong muốn của chàng sao? Chàng ở đâu, ta rất nhớ chàng.

33. Q.2 - Chương 33: Đại Thắng (2)

“Cấp báo!” Một tên lính gác hô to, có điều lần này không chán nản như lúc trước mà trở nên hưng phấn, cứ như đánh thắng một trận to vậy.

“Tướng quân! Tướng quân, Lam Anh đã lãnh đạo buộc hai vạn tướng sĩ ở Hồ Khẩu quan phải quy hàng, chủ soái Hộ Khẩu quan đã chết.”

“Ha ha, Vũ nhi, chúng ta thành công rồi.” Hai nam nhân đẹp trai chạy ra ngoài trước.

“Vương gia, Lam Anh đã bắt hai vạn tướng sĩ ở Hộ Khẩu quan phải quy hàng.” Lam Anh quỳ xuống, trên mặt hoàn toàn là hưng phấn.

“Làm rất tốt, ha ha.” Mặc Vũ bước đến nâng Lam Anh dậy.

“Ta muốn giết người...” Dương Mạc cầm kiếm chạy vào doanh trướng, khiến mọi người đều sợ hãi.

Thượng Quan Kỳ bước lên phía trước đoạt lấy kiếm trong tay ông ta, ném xuống đất: “Dương tướng quân, ông hiểu nhầm rồi.”

“Hiểu nhầm cái gì, ta không hiểu nhầm, kẻ như thế thật uổng công Dương Mạc ta đã tốn công đào tạo, hẳn lại đối xử với ta như vậy.”

“Dương tướng quân!” Mặc Vũ quỳ phịch một tiếng xuống mặt đất, việc này khiến Dương Mạc rất sợ hãi, nhất thời cũng sợ tại chỗ.

“Dương tướng quân, là bản vương không đúng, đáng lẽ không nên giấu ông việc này, nhưng vì nó quá cơ mật, càng ít người biết càng tốt. Lần này Lam Anh giả vờ đầu hàng, mục đích là giết chủ soái.”

Dương Mạc quả thật không thể tin vào những lời ông nghe được, giả vờ đầu hàng? Chẳng lẽ lại là như vậy.

Thượng Quan Kỳ đỡ Mặc Vũ dậy, nhìn về phía Dương Mạc giải thích: “Dương tướng quân, tiết mục chúng ta diễn là khổ nhục kế, Vương gia mong rằng có thể chiếm lại Hộ Khẩu mà không cần phải lạm sát người vô tội, cho nên mới nghĩ ra cách đó.”

“Thật sự không nên giấu tướng quân, là lỗi của ta.” Mặc Vũ lại quỳ xuống.

Dương Mạc ngây ra, lát sau hắn thở dài: “Vương gia, xin hãy đứng lên, như vậy lão phu sẽ tổn thọ mất. Quy tắc trong quân đội mật tướng đều hiểu, Vương gia có nỗi khổ của Vương gia. Vương gia chịu quỳ xuống để xin lỗi, mật tướng đã vô cùng cảm kích rồi. Huống hồ nếu Lam Anh không làm sai chuyện gì thì mật tướng cũng rất vui mừng.” Nói xong ông cúi người đỡ nàng dậy.

“Ngài không giận ta ư?”

“Ha ha, không giận, vui còn không kịp nữa là.” Vương gia như vậy thật đáng yêu, ông rất thích. Tưởng rằng Dương Mạc ông cả đời chinh chiến trên sa trường, đâu có khi nào nhận được sự đãi ngộ như thế, đường đường là Vương gia lại quỳ xuống xin lỗi ông, không biết nói ra có ai tin được đây.

Nghe những lời này Mặc Vũ nhảy từ mặt đất lên, ôm lấy cổ Dương Mạc: “Dương tướng quân, ta biết ông là tốt nhất mà.”

Việc này lại khiến ba người khác nhìn xong đều choáng váng, dụi dụi mắt, Thượng Quan Kỳ cố gắng nháy mắt cho nàng, nhắc nàng phải chú ý hình tượng, nhưng Mặc Vũ vẫn ngây thơ không biết gì.

Ồ, Dương Mạc không biết phải làm gì nữa, đây là Vương gia sao? Sao lại giống một đứa trẻ thế này. Vỗ vỗ lưng Mặc Vũ, ông lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Khụ...khụ...” Rốt cuộc có người không nhìn được nữa. Ý thức được hành động của bản thân hơi quá, Mặc Vũ xấu hổ đỏ mặt.

“Truyền lệnh của ta, đêm nay toàn bộ tướng sĩ mở tiệc mừng thắng lợi, không say không về.” Mặc Vũ nói xong thì chạy ra ngoài thật nhanh, hoan hô nhảy nhót, lúc này nàng đã hơn được vài phần khí phách nam nhi, nhưng cũng không thiếu tính trẻ con của con nít, ba nam nhân thấy Mặc Vũ như vậy thì không khỏi tăng thêm vài phần khâm phục nàng. Liếc nhìn nhau, ba người cùng mỉm cười, nữ nhân như vậy đáng để cho bọn họ bảo vệ cả đời.

34. Q.2 - Chương 34: Ghen Tuông Quá Mức!

Đêm, vẫn một màu đen như trước, nhân gian cũng nhuộm một màu đen như vậy, nhìn không rõ, con đường tối tăm mờ mịt. Nhưng tại một mảnh trời xa xôi bao phủ lên mảnh đất, đèn đuốc sáng trưng, bọn họ đang chúc mừng thắng lợi, tuyên bố với người đời niềm kiêu hãnh của mình.

“Nào, uống, uống, không say không về!”

“Hai vị ca ca, nào, năm thủ lĩnh.”

Mặc Vũ uống tới say khướt, lắc lư đi tới chỗ cao nhất lớn tiếng tuyên bố: “Hức, các vị tướng sĩ, ngày hôm nay, hức, là để chúc mừng đại thắng của chúng ta, các vị làm rất tốt. Cho nên bản vương, hức, cho phép không say không về.” Nàng dang hai tay, lão đảo như sắp ngã. Thượng Quan Kỳ và Mặc Vũ đứng bên cạnh nhìn thấy mà hết hồn.

“AA, ta muốn bay theo gió, ...”

“Vương gia, ngài mau xuống đi.” Trán Mặc Phong toát đầy mồ hôi, hấn sợ nàng ngã xuống.

“Không xuống, ta muốn bay, ta là chú chim nhỏ, muốn bay a bay, hức, nhưng bay không cao a a a...” Khuôn mặt cô gái nhỏ đỏ bừng, hát to, nhảy múa phấn khích, “Xoay, xoay nào...”

“A!” Không cẩn thận nên chân bị treo, người đang trên đài cao ngã thẳng xuống.

Tim Thượng Quan Kỳ thót lên, ném bình rượu trong tay đi, nhún người nhảy đã đón lấy nàng vững vàng.

“Cuối cùng sẽ có một ngày ta bị nàng làm cho tức chết.” Ôm lấy nàng, hấn dịu dàng trách móc.

Chậm rãi gơ hai tay lên, đôi mắt nàng nhìn hấn đã đắm lệ: “Huynh thả ta xuống.” Nàng bấu môi bất mãn.

Bất đắc dĩ phải buông nàng ra, Mặc Vũ đi về phía trước như người mất hồn.

“Lạc, Lạc, suýt nữa ta đã coi Kỳ là chàng rồi.” Đi tới bên sườn dốc, nàng khẽ lắc đầu, có trời mới biết nàng nhớ hấn tới mức nào.

“Này!” Không biết từ lúc nào Lam Anh đã tới bên cạnh nàng.

“Nhớ hấn à?”

Nàng không trả lời, chỉ nhận lấy bầu rượu, nàng hưng hăng uống một ngụm: “Á, sao rượu này lại cay thế.”

“A...Ha ha...” Lam Anh bật cười, nàng đúng là đáng yêu.

“Huynh dám cười ta à, ta đánh chết huynh, đánh chết huynh!” Nàng đỏ mặt, dùng sức đánh hấn.

Nhẹ nhàng nắm tay nàng, hấn trêu tức: “Đánh ta, nàng có đánh nổi không?” Nói xong hấn đứng dậy.

“Hừ, bản tiểu thư đây là cao thủ quyền đạo, cứ chờ đấy.” Mặc Vũ đánh một quyền vào khuôn mặt tuần tú của hấn, nhưng Lam Anh cũng không tránh né, chỉ bắt lấy tay nàng, xoay người bế nàng lên.

“Huynh thả ta ra, người khác nhìn thấy lại tưởng chúng ta đang làm gì mờ ám?” Lúc này nàng vô cùng xấu hổ.

“Thả? Nàng xin ta đi.”

“Lam Anh, đồ vô lại, đồ trướng thói...” Nàng giãy giụa không ngừng, cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải mấy câu mắng người.

“Tốt tốt tốt!” Các tướng sĩ vốn đang ồn ào cũng bị thu hút với hành động của hai người họ, đều vỗ tay tán thưởng.

Nhưng Thượng Quan Kỳ ở bên cạnh lại sợ hãi nhìn lướt qua bốn phía: “Mặc Phong, huynh nói xem hấn có tới không?”

“Không biết, tốt nhất là đừng tới, nếu không Vũ nhi sẽ xong đời. Thấy cảnh này khác nào đang liếc mắt đưa tình đâu.” Mặc Phong cũng hơi sợ hãi nói.

Trong một góc tối, người nào đó mặt mày u ám nhìn chằm chằm cảnh trước mắt, toàn thân từ trên xuống dưới tỏa ra khí lạnh khiến kẻ khác phải e sợ. Mặc Vũ, nàng xong rồi. Hắn nhún người phi nhanh như chớp tới trước mặt hai người, trông bộ dạng như đang ‘bắt quả tang’, đẩy Lam Anh ra, xách lấy Mặc Vũ kẹp vào hông, đi vào trong doanh trướng. Để lại mọi người hóa đá, Lam Anh định đuổi theo nhưng đột nhiên hiểu ra gì đó, cũng chỉ biết nhìn theo bọn họ.

Người thấy mùi của người bên cạnh, Mặc Vũ choáng váng, lúc nào không tới lại chọn đúng lúc này kia chứ, thế là xong đời thật rồi, nàng khóc không ra nước mắt.

“Ồn ào thế đủ rồi, các người có thể đi nghỉ.” Thượng Quan Kỳ bắt đắc dĩ giải tán mọi người, đêm canh gác của hắn lại bắt đầu rồi.

Ném nàng lên giường, Lý Vân Lạc quay người đi.

“Chàng đi đâu?” Xoa xoa cái mũi, nàng sợ hãi hỏi.

“Ta đi giết tên kia.”

“A?”

“Sao? Không nhớ à?” Bỗng nhiên hắn xoay người lại, nhìn nàng với vẻ bi thương. Sờ nhẹ lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn: “Lạc, chàng cũng biết mà, ta rất nhớ chàng.”

Lý Vân Lạc dừng lại một lát: “Nhớ ta? Chỉ sợ là nàng vui tới quên cả trời đất rồi.”

“Chàng hiểu lầm rồi, ta không vui, huynh ấy chỉ giải sầu giúp ta thôi.” Nàng sợ hắn hiểu lầm nên vội vàng giải thích.

“Không vui? Vũ nhi, sao nàng lại không vui?” Từ từ ôm lấy hắn, nước mắt nàng tuôn rơi như mưa: “Ta rất nhớ chàng, nhớ tới sắp phát điên lên rồi.”

“Vũ nhi, xin lỗi!” “Không, không cần phải xin lỗi, ta là nữ nhân của chàng, đây là việc ta phải làm.”

“Vũ nhi, Vũ nhi tốt của ta.” Hắn ôm chặt lấy nàng, nàng cũng ôm chặt hắn, trong nháy mắt, một đêm triền miên liền chết lại bắt đầu.

35. Q.2 - Chương 35: Có Thai!

Tăng sáng, khi mặt trời chiếu rọi lên mảnh đất nơi đây, tiếng kèn phát lệnh vang lên, tiếng hoan hô của tướng sĩ, tiếng la hét tập luyện vang bên tai không dứt. Bọn họ hăng hái, bọn họ nóng lòng muốn thử, đơn giản là phía trước có một mục tiêu.

Nhẹ nhàng xoay người, sờ vào vị trí đã trống từ lâu, mùi của hắn dường như đã tiêu tan, chỉ còn lại một chút quanh quẩn trên gối. Mặc Vũ mở to mắt ra, Lạc đâu? Vội vàng trèo từ trên giường xuống, nhưng đã thấy Thượng Quan Kỳ và Mặc Phong ngồi trên ghế đang thương lượng gì đó, vẻ mặt ngưng trọng như có chuyện rất quan trọng.

“Kỳ, Lạc đâu rồi?”

“À, nửa đêm hôm qua Phi Ưng các tới cấp báo, hắn đã đi trước rồi.”

“Ồ, thật không?” Trực giác mách bảo nàng hình như không đơn giản như lời hắn nói.

“Đương... đương nhiên là thật, Vũ nhi, nào, tối ăn bữa sáng thôi, chờ lát nữa sẽ đỡ trại.” Mặc Phong cũng đối mặt với Mặc Vũ đang mơ màng.

“Ừ.” Họ không nói nàng cũng lười hỏi, nàng thầm nghĩ muốn đánh một trận cuối cùng. Nhưng mọi chuyện trên thế giới này rất khó đoán trước, nếu như lúc đó Mặc Vũ biết bởi vì nàng lười hỏi nên phải trả một cái

giá đắt, phải mất đi rất nhiều người mà nàng yêu quý, chỉ e nhất định nàng sẽ đuổi theo bọn họ, cho dù quần ngày đêm cũng phải biết.

Chậm rãi múc một thìa nhỏ, nàng há miệng, nhưng chỉ cảm thấy một trận buồn nôn. “Ờ”

“Vũ nhi, sao vậy?” Hai người quan tâm hỏi.

“Không..Không có gì.” Nàng biết xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ là thời điểm then chốt, nàng không muốn để cho bọn họ phải lo lắng,

“Vũ nhi, ta đi tìm quân y tới xem uội.”

“Ca ca, không cần đâu, chắc là gần đây mệt mỏi quá.”

“Mệt mỏi?” Hai người nhìn nàng nghi ngờ, hiện giờ vẻ mặt nàng hạnh phúc như vậy, mượn cơ tái nhợt không có sức lực thì đúng là chẳng cần nghĩ cũng biết nói dối.

“Ta...ta...ta...” Nàng lắp bắp không biết nói gì bây giờ.

“Nàng nói mau, rốt cuộc là làm sao?”

Nàng nhắm chặt hai mắt lại, thở ra một hơi thật mạnh: “Ta có thai!” Nói xong từ từ mở một mắt, nhìn biểu tình trên mặt họ thế nào.

Đầu tiên hai người nhìn nhau, sau đó ngáy ra nhìn nàng, có thai? Nên vui hay nên buồn đây, sao lại có thai vào lúc này được.

“Vũ nhi, nàng/muội nói thật chứ?” Hay người cùng hỏi để khẳng định.

“Thật, hai người không vui à?” Nàng gật đầu, trong lòng có hơi thất vọng, hình như bọn họ không vui thì phải.

“À, thật tốt qua, nếu Lạc biết hẳn sắp thành phụ thân rồi thì nhất định sẽ rất vui mừng.” Thượng Quan Kỳ ôm nàng reo hò, nhưng Mặc Vũ vẫn cảm thấy lời hấn Kỳ có gì đó thê lương và gượng gạo.

“Đúng vậy, Vũ nhi, bây giờ nàng không thể làm việc quá sức, nghỉ ngơi cho tốt đi, nếu không tên Vương gia kia sẽ tìm chúng ta để tính sổ mất.” Lời nói dường như thân thiết nhưng tại sao nghe lại cảm thấy như đang nghĩ một đằng nói một nẻo, Mặc Vũ thoát khỏi cái ôm của Thượng Quan Kỳ, nắm chặt lấy tay áo của hấn.

“Nói cho ta biết đi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì cả, Vũ nhi, nàng suy nghĩ nhiều quá, Mặc Phong, huynh xem, có phải phụ nữ sau khi có thai thì càng hay nghi ngờ không?” Thượng Quan Kỳ trêu ghẹo như không có việc ấy.

“Đúng, đúng, đúng, ta nghe nói phụ nữ có thai thì rất hay nghi ngờ, thường lo lắng trạng phu mình có ra ngoài mua vui hay không, tìm nữ nhân khác không. Nhưng mà Vũ nhi à, chúng ta không phải trạng phu của muội, sao lại đặt nghi ngờ vào chúng ta chứ, muội nên nghi ngờ Lạc mới đúng.” Mặc Phong luôn luôn vẫn nhả cũng đột nhiên nói đùa không chịu thua kém.

“Thật là, hai người chỉ thích đùa ta thôi.” Mặc Vũ cúi đầu mặc cỡ, hoàn toàn quên mất trọng điểm ở đây không phải là nàng nghi ngờ nhiều hay ít, mà là rốt cuộc bọn họ đang giấu nàng chuyện gì quan trọng.

Thấy Mặc Vũ không truy hỏi nữa, hai người thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn nhau, hai người cùng gật đầu, sau đó Thượng Quan Kỳ tươi cười nói với nàng: “Mặc Vũ, ta phải mau chóng viết thư cho Lạc, để hấn biết chuyện này càng sớm càng tốt, trước tiên nàng đi ăn chút gì đi đã, ta sẽ quay về ngay.” Nói xong sải bước ra ngoài, để không cho Mặc Vũ nhận ra, trên mặt hấn không phải vui vẻ hay phấn khởi gì, mà là đau khổ cùng đành chịu.

“Vũ nhi, ta cũng đi xem xem.” Mặc Phong cũng nói gót đi mất, để lại Mặc Vũ vẫn không hiểu gì.

Nhẹ nhàng vỗ về ở trước bụng, nơi này có kết tinh tình yêu giữa nàng và Lạc, trên khuôn mặt mỉm cười ngọt ngào hạnh phúc.

“Con yêu, con rất hạnh phúc đó nha, cha của con là người đẹp trai nhất trong thiên hạ, cũng là người tài giỏi nhất thiên hạ, mẹ của con thì vừa xinh đẹp vừa dũng cảm, bây giờ mẹ đang run lăm, con tin không?”

Con yêu, con phải sinh ra bình yên, cha mẹ sẽ làm cho con trở thành đứa bé hạnh phúc nhất trong thiên hạ.”

Nàng lẩm bẩm trong miệng, hứa thật trang trọng với con của bọn họ.

Bên ngoài

“Có nên nói uội ấy không?”

“Không thể nói, khó khăn lắm nàng mới cười hạnh phúc như thế, chúng ta không thể cướp mất được, giấu được bao lâu thì giấu.”

Chậm rãi buông màn trướng, hai nam nhân thở dài bất lực. Lắc đầu cay đắng, bọn họ buồn bã rời đi, để lại chính là hai bóng người cô đơn.

36. Q.2 - Chương 36: Trận Chiến Ác Liệt

Cuối cùng đã dỡ trại, vốn dĩ tâm trạng phải rất vui vẻ nhưng bây giờ...

Buồn bực ngồi trên lưng ngựa, Mặc Vũ tức giận tới mức cả người run lên, người ta làm phụ nữ có thai thì được cưng chiều này nọ, còn nàng thì bị kẻ khác hành hạ. Liếc một cái, con ngựa này đúng là bò như ốc sên, chậm kinh khủng. Nàng cũng từng kháng nghị rất nhiều lần nhưng bọn họ đều bỏ qua hết ý kiến của nàng, ngày nào đi được mười dặm cũng dừng để nghỉ một lát, vài trăm dặm thì nghỉ lâu hơn, với cái lý do vô cùng tốt đẹp là bảo vệ thai nhi, thật đúng là không còn gì để nói.

Kết quả là làm cho tiếng trách móc của toàn quân vang lên bốn phía, hừ, nàng biến thành tội nhân thiên cổ mất rồi. Sầu não nhìn lên bầu trời, nàng sắp điên rồi, tốc độ như vậy thì không biết khi nào mới tới Mai Lĩnh đây, quay lại nhìn ba nam nhân bên cạnh, bộ dạng đều khấn trương như nhau, thỉnh thoảng hết nhìn đông tới nhìn tây, lén lén lút lút, người không biết còn tưởng sắp xảy ra đại họa gì. Nhưng nghĩ tới việc bọn họ vì mình mà không tiếc giảm tốc độ hành quân thì lòng nàng thấy thật cảm động, kiếp này có thể gặp được những người bạn như họ, Mặc Vũ nàng có chết cũng không nuối tiếc.

“Khởi bẩm Vương gia, phía trước đã là Mai Lĩnh.”

“Ừ, Lam Anh, huynh đưa một đội kỵ binh tới thăm dò một chút. Truyền lệnh của ta, toàn quân dừng trại ở đây.”Thượng Quan Kỳ không đợi Mặc Vũ mở miệng mà cướp lời luôn.

Mặc Vũ khó chịu lườm hần, hần quay lại hung dữ nhìn, nướn mày nhìn vào bụng nàng, nhắc nhở rằng: Không được làm tổn hại tới đứa bé. Haizzz, thói đời đúng là đen tối, có ai ngờ đâu nàng đường đường là một Vương gia mà lại lâm vào nông nổi như vậy, thậm chí quá mất thôi!

Buồn bực nhảy xuống ngựa, Mặc Vũ đi dạo ở xung quanh vùng lân cận, ngắm nhìn phong cảnh, hít thở không khí trong lành, tuy rằng tốc độ hành quân rất chậm nhưng ngồi mãi trên ngựa cũng không tốt, huống hồ bây giờ nàng không còn một mình nữa, đứa con này, nhất định nàng phải sinh ra nó an toàn. Lại sờ lên bụng lần nữa, Mặc Vũ nở nụ cười sung sướng, thất thần nhìn về phương xa bình yên. Con à, không biết cha con thế nào rồi, chúng ta cùng nhau phù hộ cho cha có được không?

“Cấp báo...” Trong lúc mọi người đang bận bịu thì một binh sĩ cưỡi ngựa lao đảo chạy tới trước mặt Thượng Quan Kỳ, Mặc Vũ tò mò đi tới.

“Quân sư, phía trước có mai phục của quân địch, Lam Tướng quân đã bị bao vây ở Mai Lĩnh.”

“Cái gì?” Mặc Vũ đi lên túm lấy cổ áo binh sĩ.

“Thể hiện giờ thế nào rồi?” Thượng Quan Kỳ bình tĩnh hỏi hần.

“Quân địch quá đông, e rằng tình hình không ổn.”

“Mặc Phong, huynh bảo vệ Vũ nhi cho tốt, ta và Dương tướng quân sẽ đi cứu viện.” Thượng Quan Kỳ nói xong liền nhảy lên lưng ngựa.

“Không được, ta cũng muốn đi.” Nàng ngăn ngựa của hắn lại, nói một cách kiên định.

“Ngài đừng có làm loạn, ngài đừng quên bây giờ mình không còn là một người nữa.”

“Không, ta muốn đi, ở đây ta không yên tâm, để ta đi có được không?” Nàng cầu xin hắn.

“Nhưng mà...” Hắn còn định nói gì đó nhưng không chống lại được ánh mắt chân thành của Mặc Vũ, thở dài, “Được rồi, trăm sự phải cẩn thận.” Nói xong thúc ngựa đi.

Nhảy lên ngựa, nhìn bụng mình một lát rồi kiên quyết kẹp chặt bụng ngựa, “Ừ..”

Con à, hãy phù hộ ẹ được bình an...

Chợt nghe thấy tiếng ai kêu ở phía đằng xa, tim Mặc Vũ đập thành thịch, lại phải nhìn thấy cảnh máu tanh lẫn nữa, nuốt nước bọt, nàng tiếp tục phi tới chỗ phát ra âm thanh.

“Quân địch đừng có ngang ngược, quân Phong quốc đã tới!”

Mặc Vũ phi thẳng tới chỗ Lam Anh đang chém giết, “Lam Anh, huynh sao rồi?”

Lam Anh quỳ một gối xuống, tóc tán loạn, một tay nắm lấy thanh kiếm đang cắm trên mặt đất, tay kia đã bị thương, thấy Mặc Vũ thì hắn giật mình sững sờ tại chỗ, “Sao nàng lại tới đây, nàng không muốn sống nữa sao?” Hắn không hiểu nữ nhân này đang nghĩ gì nữa, đang mang thai mà còn dám tới, sao Thượng Quan Kỳ không ngăn cản lại?

“Nếu huynh xảy ra chuyện thì biết làm thế nào, không nhìn thấy huynh bình yên vô sự thì sao ta yên tâm nổi?” Nói xong thì chặn một nhát kiếm của một binh sĩ giúp hắn.

Mạnh mẽ chém vào kẻ đang định tấn công Mặc Vũ, hắn ôm lấy nàng một cách thận trọng, “Có những lời này của nàng, Lam Anh ta dù chết cũng đáng.”

“Hai người đang làm gì thế hả? Có gì cần nói thì sau hắn nói, không muốn chết thì tập trung cho ta nhờ, đây không phải trò đùa.” Thượng Quan Kỳ một bên tức giận mắng bọn họ, lửa cháy tới nơi rồi mà còn không tập trung.

“Nếu nàng không muốn một thi thể hai tính mạng thì tốt nhất dốc hết sức cho ta, nghe rõ chưa?” Hắn quay lại rít lên với Mặc Vũ.

“Ồ.” Nàng vùng kiếm lên lần nữa, chạy ào vào quân đội đang chém giết nhau, “Cẩn thận” Nàng hô to một tiếng, kiếm đã đâm thẳng vào kẻ đang định đánh lên Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ quay đầu lại gật đầu tỏ ý khen ngợi nàng, Mặc Vũ hiểu ý cười, sau đó tiếp tục lao vào chiến trường hùng hục lửa.

Lửa, diên cuồng thiêu đốt khắp nơi, bước vào cuộc chiến ác liệt, nó càng không kiêng nể gì cả. Lúc này thể lực của Mặc Vũ đã không thể chống đỡ nổi, nhưng nàng hiểu rõ, bây giờ không phải lúc để gục ngã, tiếng kêu than vang dội khắp trời đất, âm thanh tàn sát thảm thiết, nàng không nhìn thấy, nàng cũng không nghe được, nàng diên cuồng giết, nàng không biết đã chém bao nhiêu nhát đao, giết bao nhiêu người, hai bên rốt cuộc là địch hay là bạn nàng cũng không rõ, nàng chỉ biết nàng phải dốc sức bảo vệ đứa con của mình, ý thức đã dần dần tan biến, lắc đầu, nàng phải tỉnh táo, không thể gục ngã, tuyệt đối không thể gục ngã...

“Mặc Phong ta đã tới, quân địch hãy mau chóng đầu hàng.” Mặc Phong cưỡi ngựa tới với vẻ phong trần mệt mỏi.

“Tùng tùng...” Đây là tiếng trống rút quân của địch, tướng sĩ Hoa quốc nghe thấy tiếng trống thì đều tháo chạy.

Mặc Vũ thở phào nhẹ nhõm, may mà Mặc Phong tới đúng lúc, bằng không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

“Vũ nhi, sao rồi?” Ba nam nhân cùng chạy tới, lo lắng quan sát cả người nàng.

“Hãy an táng...những binh sĩ này!” Nói xong rồi ngã xuống, mất đi tri giác.

37. Q.2 - Chương 37: Mỹ Nhân Kế (1)

“A!” Mặc Vũ bật dậy từ trên giường, hung dữ nhìn lướt qua mọi người.

“Các huynh làm gì thế, đau quá!”. Xoa xoa cổ tay, nàng thở hổn hển trách móc đám người không phận sự kia.

“Đau? Sao lúc bị tên bắn vào thì không kêu đau?” Lam Anh bất đắc dĩ nói, thật chẳng ngờ một người yếu đuối như nàng, bị tên đâm sâu như vậy mà còn cho là mình không sao, rốt cuộc cô gái này làm bằng gì đây, đá hay là sắt?

“Muội đừng có làm loạn, để quân y băng bó vết thương au!” Mặc Phong nhìn chăm chăm vào vết thương của nàng, tức giận nói.

Thượng Quan Kỳ bên cạnh cũng không rảnh rỗi, ngồi bên nàng, đưa môi tới gần tai nàng rồi nhẹ nhàng nói: “Nàng biết không, suýt nữa là mất con rồi đó!”

“Cái gì? Con?” Nàng bất giác sờ lên bụng mình, sau đó nhìn bốn phía với vẻ lén lút, rồi nhìn thấy ba người kia đang che miệng cười trộm thì liền hiểu ra, khuôn mặt đỏ bừng cười tươi.

“Các huynh lại chọc ta rồi”. Bĩu môi bất mãn, nàng không thèm để ý tới họ nữa.

“Đúng là ngốc!” Thượng Quan Kỳ cười xoa lên đầu nàng.

“Huynh mới ngốc ý!” Nàng vươn tay xách lỗ tai hắn lên. Lam Anh và Mặc Phong nhìn cảnh này thì cười to, trong lòng vô cùng cảm động.

Một bóng đen nhanh như chớp tiến vào đại doanh, hai người đang vui đùa lập tức nghiêm túc trở lại, nàng nhìn sang phía quân y, quân y biết ý đi ra ngoài.

“Khởi bẩm tướng quân, thủ thành lần này là danh tướng Liễu Nam Phong của Hoa quốc, ngoài ra vùng Mai Lĩnh dễ thủ khó công, nếu muốn thành công thì phải có được bản đồ Mai Lĩnh, nhưng thuộc hạ ẩn nấp lâu như vậy cũng không tìm được bản đồ Mai Lĩnh, không biết hắn giấu ở đâu rồi!”

“Bản đồ?” Mặc Vũ nghi ngờ nhìn mọi người.

“Tên Nam Phong kia tính tình đa nghi, ngay cả lính đặc chủng của vương gia còn không tìm thấy thì chỉ e hắn giấu rất bí mật!” Lam Anh xoa cằm, phân tích vấn đề.

“Thế cậu có điều tra rõ về người tên Nam Phong kia không?”

“Bẩm vương gia, Liễu Nam Phong dũng mãnh thiện chiến, đã lập nhiều chiến công hiển hách cho Hoa quốc, nhưng chỉ tiếc hắn trời sinh có tính phong lưu...”

“Dừng...dừng...dừng...cậu nói hắn trời sinh có tính phong lưu?” Thượng Quan Kỳ hỏi hắn để khẳng định lại.

“Dạ, theo như điều tra của thuộc hạ, mỹ nữ trong phủ hắn, dân gian lưu truyền tin đồn, có thể so với hậu cung ba nghìn phi tử!”

“Ha ha...” Thượng Quan Kỳ cười to.

“Huynh nghĩ ra kế sách gì à?”

“Mỹ nhân kế!” Hắn tự hào tuyên bố.

Mặc Phong xoa cằm suy nghĩ một lúc, “Kế này đúng là rất phù hợp, nhưng chúng ta tìm đâu ra mỹ nữ đây?”

“Ài!!” Thượng Quan Kỳ xấu hổ gãi đầu.

“Trong quân đội không có nữ nhân, mà cho dù có chỉ e cũng rất khó đảm đương nhiệm vụ quan trọng như vậy!” Lam Anh cũng nói lên ra lảng của mình.

“Ai nói trong quân đội không có nữ nhân nào, nữ nhân này rất can đảm đó nha!” Mặc Vũ dò xét, cặp mắt lưu chuyển e dè nhìn xung quanh.

“Hử? Không được!” Tất cả đồng thanh nói một câu, Mặc Vũ bị dọa sợ quá núp ra đằng sau.

“Muội đang mang thai, không thể mạo hiểm được”

“Nàng có biết không, nàng tiêu hao sức lực thì nàng chịu được nhưng đứa nhỏ làm sao mà chịu được”.

“Con nàng có xảy ra chuyện gì thì ta biết ăn nói với Lạc thế nào!”

“Thượng Quan Kỳ, đều tại ý kiến ngu ngốc của huynh!”

“Ta cũng rất hối hận, tóm lại chỉ có một câu!”

“Không được!”

Haizz, ba người mỗi người nói một câu, nước bọt bắn khắp nơi, suýt chút nữa nhấn chìm cả Mặc Vũ.

“A, các huynh hãy nghe ta nói!” Nàng đứng lên hét to.

“Nói cũng vô ích, không thương lượng thêm nữa!” Bọn họ lần nữa đập tan quyết định của nàng, Mặc Vũ đáng thương đành ngồi yên im lặng.

Cấu mạnh vào đùi một phát, nước mắt vì đau của Mặc Vũ lần lượt chảy ra, “Hic, ta ngàn dặm xa xôi xuất chinh thay phu quân, ta có thể đi được mà, đường đường là vương gia mà chẳng thể tự mình làm việc gì, khó khăn lắm mới nghĩ ra cách để mau chóng kết thúc chiến tranh, các huynh lại không cho đi, hu hu, thà ta đâm đầu chết đi còn hơn”. Nói xong nàng chạy về phía bức tường.

“Bình!” Hừ, sao lại không có ai ra ngăn, đau quá đi mất.

“Vũ nhi, chúng ta rất lo lắng cho nàng, còn có cách khác tốt hơn mà, hãy chờ chúng ta nghĩ tiếp có được không?” Thượng Quan Kỳ xoa xoa đầu nàng, khuyên giải.

“Kỳ, ta biết huynh lo lắng việc gì, thật sự ta không muốn bỏ qua cơ hội lần này, tuyến đường Mai Linh rất khó nắm vững, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta!” Lần nữa nàng nói trong nước mắt và nước mũi, còn chùi chùi lên người Thượng Quan Kỳ vài lần.

“Việc đó...” Nhất thời Thượng Quan Kỳ không biết nói gì.

“Thôi, để muội ấy đi đi, nếu chúng ta không cho phép, chỉ sợ muội ấy sẽ tự mình hành động, đến lúc đó còn nguy hiểm hơn!” Mặc Phong vỗ vỗ vai Thượng Quan Kỳ.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng Thượng Quan Kỳ cũng gật đầu bất đắc dĩ, “Ừ, nhưng mà ta phải đi cùng nàng, như vậy ta mới yên tâm được!”

“Ha ha, được thôi, nhất định ta sẽ hoàn thành sứ mệnh!” Mặc Phong nhảy nhót reo hò, hai mắt đảo quanh.

38. Q.2 - Chương 38: Mỹ Nhân Kế (2)

“Có ai không cứu tôi với! Cứu tôi với!” Trước trạm Mai Linh, tiếng kêu cứu của một già một trẻ vang lên càng lúc càng gần, binh sĩ đang canh giữ đều chăm chú nhìn về phía đó.

“Nhìn gì thế hả, mau mà canh gác cho tốt, xảy ra chuyện gì ai sẽ phụ trách”. Liễu Nam Phong đi tới trước mặt đám binh sĩ, nghiêm khắc nhắc nhở họ, đầu cũng nhìn về phía vọng lại tiếng kêu kia.

“Cô gái đẹp quá!” Hần ngậy ra nhìn nàng, nàng hết như một tiên nữ hạ phàm, đẹp đến mức không từ ngữ nào có thể biểu đạt được, so với nàng thì những thị thiếp trong phủ hẳn chỉ có phai nhòa nhan sắc mà thôi. Hần nhìn tới ngây dại.

“Có ai không cứu với, cứu với!” Âm thanh vang lên cắt đứt vẻ ngậy ngẩn của hẳn, lấy lại bình tĩnh, hẳn mới phát hiện ra tiểu mỹ nhân kia đang bị đám binh sĩ ức hiếp, nhất thời nổi trận lôi đình.

“Người đâu, mở rộng cổng ra để cứu họ”

“Tướng quân việc này...”

“Bản tướng quân cho người mở thì cứ mở, lải nhải nhiều như vậy làm gì!”

“Dạ!”

Cổng thành Mai Lĩnh mở ra, Liễu Nam Phong mang theo một đám binh lính cuộn cuộn đi ra, vốn dĩ người đang ‘ức hiếp’ bọn họ liền chạy mỗi người một ngã.

“Liễu Nam Phong tới, chạy mau”

“Hừ, sắc quỷ” Thượng Quan Kỳ tức giận thổi vào râu không ngừng, thậm chí bị thổi rơi hơn nửa mà cũng không biết.

“Râu kia, râu kia, cái đồ ngốc này!” Mặc Vũ trừng mắt nhìn hẳn, suýt chút nữa là hổng đại sự rồi.

“À à à”. Nhận ra mình thất thố, Thượng Quan Kỳ vội vàng dán râu lại chỗ cũ.

“To gan, còn không mau tham kiến tướng quân”. Gã nô tài bên cạnh hét to.

Từ từ đứng dậy, nàng đi từng bước nhỏ, thướt tha đi tới phía trước, tên Liễu Nam Phong kia đang ngậy ngẩn, chỉ thiếu mỗi chảy nước miếng nữa là đủ.

“Tiểu nữ tham kiến tướng quân”. Âm thanh ngọt ngào như từng giọt nước rơi tí tách trên mái ngói, Thượng Quan Kỳ bên cạnh nghe xong liền nổi cả da gà.

Liễu Nam Phong bước xuống ngựa, nhanh chóng đi tới bên cạnh Mặc Vũ, đỡ nàng đứng dậy, bàn tay không biết phận sở tới sở lui trên cánh tay nàng, một lúc lâu cũng không chịu thả ra.

Mặc Vũ quay sang hẳn cười nịnh bợ, nhưng trong lòng thì buồn nôn gần chết, hừ, nàng đã từng gặp mấy kẻ còn đồ háo sắc, nhưng chưa từng thấy tên nào như thế này, đúng là háo sắc tới cực hạn.

“Khụ khụ...” Thượng Quan Kỳ bắt mồm ho vài tiếng.

“À, thật ngại quá, bản tướng quân thất thố rồi, mong cô nương thứ lỗi”.

“Ha ha, không sao đâu ạ!” Thứ lỗi? Hừ, ta hận không thể một đao giết chết người.

“Xin hỏi cô nương đã gây ra việc gì mà bị người ta truy sát thế?” Liễu Nam Phong nghi ngờ hỏi.

Lần nữa cúi mạnh vào đùi, nàng với nước mắt lưng tròng bắt đầu giải thích : “Đau lòng quá”

“Không dám đối tướng quân, tiểu nữ là thê tử của một thị vệ Phong quốc, mấy ngày trước đây đưa cha chồng tới thăm vị hôn phu, thật ngoài dự đoán, quân sư Phong quốc nhìn trúng dung mạo của tiểu nữ nên mới nói với Lạc vương gia là muốn tiểu nữ, Lạc vương gia kia muốn lôi kéo hẳn, phái người đi giết vị hôn phu của tiểu nữ, bắt tiểu nữ đưa cho quân sư đó. Tiểu nữ thừa dịp buổi tối đã chuốc hẳn say tới ngất, trốn đi với cha chồng, rồi bị người ta phát hiện, Lạc vương gia phái người truy sát tiểu nữ, hu hu, số tiểu nữ thật khổ quá”. Nói xong nàng cúi đầu làm bộ lau nước mắt, tròn mắt len len nhìn Thượng Quan Kỳ ở bên cạnh, hẳn đã tức giận tới mặt mũi xanh mét rồi, lại còn có một luồng khí lạnh bao trùm, hẳn một đời anh mình, ai ngờ thanh danh lại bị hủy trên tay Mặc Vũ. Haizz, Thượng Quan Kỳ à, chớ có trách ta nha, ta không thể bói họ Lạc được nên chỉ có thể bắt huynh chịu thay thôi, ai kêu huynh hiền lành như vậy làm chi.

“Nực cười, không ngờ Phong quốc lại có kẻ bại hoại như vậy”. Liễu Nam Phong nói đầy căm phẫn.

“Người cũng không phải là người Phong quốc, người biết cái gì chứ?” Thượng Quan Kỳ tức giận buột miệng mắng.

“Người nói gì cơ?”

“A, ông ấy nói tri nhân tri diện bất tri tâm, tướng quân là người Hoa quốc, đương nhiên không biết rốt cuộc Phong quốc có cái gì bại hoại rồi”. Nói xong nàng trừng mắt lườm Thượng Quan Kỳ, mới không để ý một tí thôi mà đã thế rồi, nàng sợ sẽ thất bại trong gang tấc mất.

“Ừ, nói cũng phải, nếu cô nương đã gặp bản tướng quân, vậy bản tướng quân chắc chắn sẽ bảo vệ cho toàn cho cô nương. Chi bằng cô nương tạm thời ở tại phủ đệ của bản vương có được không, đợi bản vương chinh đồn xong công việc sẽ hộ tống cô nương về quý phủ?” Hắn nhìn nàng với vẻ say đắm, trong mắt hiện rõ ý dâm dăng.

“Nếu vậy thì tiểu nữ từ chối là bất kính rồi”. Hừ, tin người mới là lạ, người là một kẻ háo sắc, đợi bản cô nương tìm được bản đồ xong sẽ trừng trị người một trận.

“Mời cô nương”.

“Cám ơn tướng quân”. Mặc Vũ nói xong thì dắt Thượng Quan Kỳ đi vào thành Mai Lĩnh.

Phía xa xa, Mặc Phong và Lam Anh nhìn bóng hai người họ dần dần biến mất thì trong lòng cảm thấy bất ổn, “Lam Anh, mau đi chuẩn bị thật chu đáo, đợi Vũ nhi phát tín hiệu xong chúng ta sẽ lập tức tới tiếp ứng”.

“Dạ!” Lam Anh nhận lệnh đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-lanh-khoc-vuong-phi-nhieu-chuyen>